classic yellow

MADELEINE L'ENGLE

VÂNTUL BATE LA UȘĂ

CONTINUAREA ROMANULUI
O BUCLĂ ÎN TIMP

ARTHUR

MADELEINE L'ENGLE (1918–2007) este o scriitoare americană, cunoscută mai ales pentru cărțile sale adresate adolescenților. Cea mai celebră carte a ei, *O buclă în timp* (*A Wrinkle in Time*), distinsă cu prestigioasa Medalie Newbery în anul 1963, este primul volum din seria *Cvintetul Timpului* (apărut la Editura Arthur în 2016), urmat de *Vântul bate la ușă.*

Pentru cărțile ei, în care combină elemente din creștinism și din știința modernă, Madeleine L'Engle a primit mai multe premii, printre care National Book Award și Margaret Edwards Award.

MADELEINE L'ENGLE

Vântul bate la ușă

Traducere din engleză și note
de Ecaterina Godeanu

ARTHUR

Redactor: Alina-Nicoleta Ioan
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactori: Crenguța Rontea, Florin Paraschiv
Copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENGLE, MADELEINE L.
Vântul bate la uşă / Madeleine L. Engle; trad. de Ecaterina Godeanu. – Bucureşti: Editura Arthur, 2018
ISBN 978-606-788-269-8

I. Godeanu, Ecaterina (trad.)

821.111

Pentru Pat

„Așadar, nepoate, spuse regele, ăst vânt îți bate la ușă?“

Sir Thomas Malory,
Moartea regelui Arthur

1 Dragonii lui Charles Wallace

— Sunt niște dragoni în grădina de legume a gemenilor.

Meg Murry scoase capul din frigiderul prin care scotocise după o gustare de după-amiază și se uită spre frățiorul ei de șase ani.

— Poftim?

— Sunt niște dragoni în grădina de legume a gemenilor. Mai bine zis, au fost. Acum s-au dus pe pășunea din nord.

Meg se întoarse spre frigider fără să răspundă. Nu era o idee bună să-i răspunzi lui Charles Wallace prea repede când spunea ceva neobișnuit.

— Cred că o să mănânc salată și roșii, ca de obicei. Aș fi vrut ceva nou, diferit și care să-mi facă poftă.

— Meg, m-ai auzit?

— Da, te-am auzit. Cred c-o să mănânc lebăr și brânză topită.

Își luă ingredientele pentru sendviș și o sticlă de lapte și le puse pe masa din bucătărie. Charles Wallace aștepta răbdător. Se încruntă, cu o îngrijorare pe care nu voia să și-o recunoască, la jeanșii lui rupți de curând în genunchi, la petele de noroi de pe cămașă și la vânătaia întunecată de sub ochiul stâng.

— De data asta unde te-au bătut băieții mai mari, în curtea școlii sau când ai coborât din autobuz?

— Meg, nu mă asculți.

— Mă îngrijorează c-ai început școala doar de două luni și n-a trecut nicio săptămână fără să iei bătaie. Dar dacă te-ai apucat să vorbești despre dragonii din grădină sau de unde or mai fi, nu mă mir deloc.

— N-am vorbit despre dragoni. Nu mă subestima. I-am văzut abia după ce-am ajuns acasă.

De fiecare dată când era foarte îngrijorată, Meg se înfuria. Acum se încruntă la sendviș.

— Aș vrea ca mama să cumpere o brânză topită tartinabilă. Chestia asta se tot afundă în pâine. Unde e?

— În laborator, lucrează la un experiment. Mi-a zis să-ți spun că nu mai durează mult.

— Tata unde e?

— L-a sunat L.A. și a plecat la Washington pentru câteva zile.

Asemenea dragonilor din grădină, vizitele tatălui lor la Casa Albă erau un subiect tabu, despre care era indicat să nu vorbească la școală. Însă, spre deosebire de dragoni, aceste vizite erau reale.

Charles Wallace sesiză îndoiala lui Meg.

— Dar i-am văzut, Meg, chiar am văzut dragonii. Mănâncă-ți sendvișul și hai cu mine să ți-i arăt.

— Unde sunt Sandy și Dennys?

— La antrenamentul de fotbal. Ți-am zis doar ție.

Apoi spuse deodată pe un ton deznădăjduit, ca al unui copil mai mic de șase ani:

— Aș vrea ca autobuzul școlii să vină mai repede. Te-am așteptat până mi s-au lungit urechile.

Meg se întoarse spre frigider să ia salata. Era o mișcare prin care urmărea să găsească rapid o soluție, deși nu putea spera că Charles Wallace nu-i va ghici gândurile, așa cum făcuse cu îndoielile ei în legătură cu existența dragonilor. Nici nu-și putea imagina ce văzuse el, de fapt. Dar era convinsă că văzuse totuși ceva, un lucru neobișnuit.

Charles Wallace o urmări în liniște până când termină de făcut sendvișul, aranjând cu atenție feliile de pâine și tăindu-le cu precizie în bucăți egale.

— Oare domnul Jenkins a văzut vreodată un dragon?

Domnul Jenkins era directorul școlii primare din sat, iar Meg avusese cu el o serie de conflicte în trecut. Nu avea prea mari speranțe că domnului Jenkins îi va păsa de soarta lui Charles Wallace sau că va fi dispus să se implice în ceea ce el numea „procedurile normale ale democrației".

— Domnul Jenkins crede în legea junglei, spuse ea cu gura plină.

— Și-n junglă nu sunt dragoni?

Charles Wallace își termină de băut paharul cu lapte.

— Nu-i de mirare că rămâi mereu corigentă la științe sociale. Mănâncă-ți sendvișul și nu mai trage de timp. Hai să vedem dacă mai sunt acolo.

Traversară peluza, urmați de Fortinbras[1], corcitura mare și neagră de labrador, care adulmeca și fornăia voios printre resturile îngălbenite de toamnă ale răsadurilor de rubarbă. Meg se împiedică de o portiță din setul de crochet[2] și bombăni nervoasă, mai mult către sine, pentru că strânsese toate portițele și ciocanele după ultimul joc, și pe asta o

[1] Numele unui personaj din piesa de teatru *Hamlet*, de William Shakespeare.

[2] Joc sportiv în aer liber cu bile de lemn, care, lovite cu niște ciocănașe cu coadă lungă, trebuie să treacă, după anumite reguli, printr-o serie de portițe instalate pe terenul de joc.

uitase. Un gard viu separa terenul de crochet de grădina de legume a lui Sandy și Dennys. Fortinbras sări peste gard, iar Meg strigă numaidecât la el:

— Forti, n-ai voie în grădină!

Masivul câine se dădu înapoi printre șirurile de varză și broccoli. Gemenii erau pe bună dreptate foarte mândri de legumele lor organice, pe care le vindeau în sat pentru bani de buzunar.

— Un dragon ar face vraiște grădina asta, spuse Charles Wallace, conducând-o pe Meg printre șirurile de legume. Cred că și-a dat și el seama, pentru că dintr-odată parcă s-a făcut nevăzut.

— Cum adică, dintr-odată parcă s-a făcut nevăzut? Ori l-ai văzut, ori nu.

— L-am văzut și, dup-aia, când m-am dus să mă uit mai de aproape, nu l-am mai văzut, așa că l-am urmărit, dar nu chiar pe el, că era mult mai rapid decât mine, am luat-o doar pe urmele lui. S-a dus către stâncile mari de pe pășunea din nord.

Meg privi încruntată grădina. Niciodată nu-l auzise pe Charles Wallace spunând ceva atât de neverosimil.

El îi spuse nerăbdător:

— Haide!

Și trecură împreună pe lângă snopii înalți de porumb, printre care mai rămăseseră doar câțiva

știuleți piperniciți. Dincolo de porumb, plantele de floarea-soarelui prindeau razele piezișe ale soarelui de după-amiază, iar chipurile lor aurii îi reflectau strălucirea.

— Charles, te simți bine? întrebă Meg.

Lui Charles nu-i stătea în fire să piardă legătura cu realitatea. Apoi observă că respira greoi, ca și când alergase, deși nu merseseră deloc repede. Pălise la față, iar fruntea îi era acoperită de broboane de transpirație, ca după un efort susținut.

Nu-i plăcu deloc cum arăta și își îndreptă din nou atenția către povestea neverosimilă cu dragonii, în timp ce pășea cu grijă printre vrejurile dese ale dovlecilor.

— Charles, când ziceai c-ai văzut... dragonii ăia?

— O ceată de dragoni, un stol de dragoni, un pâlc de dragoni, spuse Charles Wallace gâfâind. După ce m-am întors de la școală. Mama s-a necăjit rău când m-a văzut atât de șifonat. Încă mai aveam nasul plin de sânge.

— Și eu m-am necăjit.

— Meg, mama crede că-i ceva mai grav, nu-i doar de la bătaia pe care mi-o iau de la băieții mai mari.

— Ce poate fi mai grav?

Charles Wallace se cățără cu neobișnuit de mult efort și stângăcie peste zidul scund de bolovani ce mărginea livada.

— Obosesc repede.

Meg îl întrebă tăios:

— De ce? Ce-a spus mama?

Charles păși încet prin iarba înaltă din livadă.

— N-a spus nimic. Dar e ca și cum aș primi semnale de la un radar.

Meg păși alături de el. Era înaltă pentru vârsta ei, iar Charles Wallace era scund pentru vârsta lui.

— Uneori aș vrea să nu mai captezi așa de bine semnale radar.

— N-am ce face, Meg. N-o fac intenționat. Se întâmplă pur și simplu. Mama crede că-i ceva în neregulă cu mine.

— Dar ce? întrebă ea aproape răstit.

Charles Wallace răspunse încet:

— Nu știu. Dar e destul de grav, pentru că îngrijorarea ei trimite semnale foarte clare. Știu și eu că ceva nu-i în regulă. Obosesc doar plimbându-mă prin livadă și n-ar trebui să fie așa. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

— De când ai început să te simți așa? întrebă ea tăios. Săptămâna trecută, când ne-am plimbat prin pădure, erai în regulă.

— Știu. Am cam fost obosit toată toamna, dar săptămâna asta a fost mai rău, iar azi a fost mai rău

decât ieri. Fii serioasă, Meg! Nu mai da vina pe tine că n-ai observat.

Exact asta făcuse. Își simți mâinile reci din cauza panicii. Încercă să-și ignore frica, pentru că Charles Wallace își citea sora mai ușor decât își citea mama. Luă de pe jos un măr doborât de vânt, verifică să n-aibă viermi și mușcă din el. Bronzul lui de vară târzie nu reușea să-i mascheze nici paloarea pronunțată și nici cearcănele. De ce nu le observase? Pentru că nu voise. Era mai ușor să pună paloarea și letargia lui pe seama problemelor de la școală.

— Atunci de ce nu cheamă mama un doctor să te consulte? Adică un doctor adevărat.

— A chemat.

— Când?

— Azi.

— Și de ce nu mi-ai spus?

— M-au interesat mai mult dragonii.

— Charles!

— A venit înainte să te întorci tu de la școală. Dr. Louise a venit să ia prânzul cu mama. Oricum face asta destul de des...

— Știu, continuă.

— Când m-am întors de la școală, m-a examinat din cap până-n picioare.

— Și ce-a spus?

— Mai nimic. Nu pot s-o citesc așa cum o citesc pe mama. E ca o pasăre micuță, care ciripește întruna, dar e clar că mintea ei ageră gândește mereu la un alt nivel. Știe foarte bine cum să mă blocheze. Am prins doar că, după părerea ei, mama s-ar putea să aibă dreptate în legătură cu... cu ce-o fi. Și că vor ține legătura.

Terminară de traversat livada și Charles Wallace se cățără din nou pe zid și rămase acolo privind spre pășunea pe care se profilau cele două stânci glaciale.

— Au dispărut, spuse el. Dragonii mei au dispărut.

Meg se așeză lângă el pe zid. Nu se vedea nimic, în afara vântului care sufla prin iarba decolorată de soare și a celor două stânci care căpătaseră o nuanță violetă în lumina apusului tomnatic.

— Ești sigur că n-au fost doar stâncile sau niște umbre?

— Stâncile și umbrele arată ca dragonii?

— Nu, dar...

— Meg, erau chiar lângă stânci, claie peste grămadă, o mulțime de aripi, probabil vreo sută, și printre ele ochi care clipeau întruna, și niște fum și mici răbufniri de flăcări, și i-am atenționat să nu dea foc pășunii.

— Cum i-ai atenționat?

— Am strigat la ei. Și flăcările s-au stins.

— Te-ai apropiat?

— Nu mi s-a părut o idee bună. Am rămas aici pe zid și m-am uitat mult timp la ei. Își tot strângeau și desfăceau aripile, și clipeau către mine cu toți ochii, apoi au părut că se strâng unul într-altul ca să se culce, așa că am venit acasă și te-am așteptat pe tine. Meg! Nu mă crezi.

Îl întrebă fără ocolișuri:

— Și atunci unde au dispărut cu toții?

— Nu s-a mai întâmplat să nu mă crezi.

Îi spuse atentă:

— Nu-i vorba că nu te cred.

Într-un fel ciudat, chiar îl credea. Nu accepta totuși ideea că văzuse niște dragoni adevărați, dar Charles Wallace nu mai născocise niciodată lucruri. Nu mai separase niciodată realitatea și iluzia într-un fel atât de explicit. Se uită la el și văzu că peste cămașa uzată avea un hanorac. Își strânse brațele în jurul corpului, tremurând, deși nu-i era frig, și spuse:

— Cred că mă întorc să-mi iau un pulover de acasă. Așteaptă-mă aici. Nu stau mult. Dacă se întorc dragonii...

— Cred că o să se întoarcă.

— Atunci ține-i aici să-i văd și eu. Mă întorc cât de repede pot.

Charles Wallace o privi calm:

— Cred că mama ar prefera să n-o întrerupi acum.

— N-am de gând s-o întrerup. Îmi iau doar puloverul.

— Cum zici tu, Meg, oftă el.

Îl lăsă stând pe zid și privind spre cele două stânci glaciale, așteptându-și dragonii sau ce-o fi văzut el. Știa, bineînțeles, că se duce să vorbească cu mama lor, dar cât timp n-o spunea cu voce tare, spera să-i ascundă, totuși, măcar o parte din îngrijorarea ei.

Dădu buzna în laborator.

Mama stătea pe un scaun înalt de laborator, însă nici nu privea prin microscopul din fața ei, nici nu scria pe caietul care i se odihnea pe genunchi. Părea doar pierdută în gânduri.

— Ce este, Meg?

Se repezi să spună povestea cu dragonii lui Charles Wallace și să precizeze că el nu mai avusese niciodată astfel de halucinații. Dar, din moment ce el nu-i pomenise nimic mamei sale, i se păru o trădare și se opri la timp. Deși poate că tăcerea lui în legătură cu dragonii se datorase prezenței doctoriței Louise.

Mama ei repetă întrebarea pe un ton ușor nerăbdător:

— Ce este, Meg?

— Ce nu-i în regulă cu Charles Wallace?

Doamna Murry puse caietul lângă microscop.

— Azi iar a luat bătaie la școală de la băieții mai mari.

— Nu la asta mă refer.

— Dar la ce te referi, Meg?

— A spus că ai chemat-o pe dr. Colubra să-l examineze.

— Louise a venit să ia prânzul și m-am gândit că, dacă tot e aici, poate ar fi bine să-l și consulte.

— Și?

— Și ce, Meg?

— Ce nu-i în regulă cu el?

— Nu știm, Meg. Cel puțin nu încă.

— Charles zice că ești îngrijorată din cauza lui.

— Sunt. Tu nu ești?

— Ba da. Dar am pus totul pe seama problemelor de la școală. Acum nu mai cred asta. A început să gâfâie după ce-a traversat livada. Și e prea palid. Și a început să-și închipuie lucruri. Și arată... nu-mi place deloc cum arată.

— Nici mie.

— Ce este? Ce nu-i în regulă? A luat vreun virus sau ceva de genul ăsta?

Doamna Murry ezită.

— Nu sunt sigură.

— Mamă, te rog, dacă într-adevăr e ceva în neregulă cu Charles, sunt destul de mare să știu și eu.

— Nu știu dacă e sau nu. Și nici Louise nu știe. Când o să știm ceva sigur, o să-ți spunem. Îți promit.

— Nu-mi ascunzi nimic?

— Meg, cât timp nu sunt sigură, n-are rost să discutăm despre asta. S-ar putea să aflu peste câteva zile.

Meg își frământă nervoasă mâinile.

— Chiar ești îngrijorată.

Doamna Murry zâmbi.

— Așa-s mamele. Acum unde e?

— L-am lăsat pe zidul din grădină, i-am spus că mă duc să-mi aduc un pulover. Trebuie să mă duc repede înapoi, altfel o să creadă că...

Ieși valvârtej din laborator, fără să termine propoziția, înșfăcă un pulover de pe cuierul din cămară și fugi pe peluză.

Când ajunse, îl găsi pe Charles Wallace stând pe zid, exact cum îl lăsase. Nu era nici urmă de dragoni.

Nu că se așteptase să fie vreunul. Fu totuși dezamăgită, iar îngrijorarea în legătură cu Charles crescuse subtil.

— Ce-a spus mama? o întrebă el.

— Nimic.

Își aținti asupra ei ochii albaștri și pătrunzători.

— N-a zis nimic despre mitocondrii[1]? Sau despre farandole?

— Hăă? De ce să zică?

Charles Wallace lovi zidul cu călcâiele tenișilor și se uită spre Meg, dar nu-i răspunse la întrebare.

Meg insistă:

— De ce să vorbească mama despre mitocondrii? Nu-i așa că tocmai asta... trăncăneala despre mitocondrii... te-a băgat în bucluc în prima zi de școală?

— Sunt foarte interesat de ele. Și de dragoni. Îmi pare rău că nu s-au întors încă.

Era clar că vrea să schimbe subiectul.

— Hai să-i mai așteptăm puțin. Mai degrabă înfrunt câțiva dragoni decât pe copiii din curtea școlii. Mulțumesc că te-ai dus să vorbești cu domnul Jenkins pentru mine, Meg.

Asta ar fi trebuit să rămână un secret adânc și întunecat.

— De unde ai aflat?

— Am aflat.

Meg ridică din umeri.

— N-am făcut mare brânză.

---

[1] Organite celulare întâlnite în toate tipurile de celule eucariote (organite comune). Mai sunt denumite și „uzinele energetice ale celulei“, deoarece conțin enzime oxido-reducătoare necesare respirației.

Nici nu-şi făcuse mari speranţe că o să rezolve ceva. Domnul Jenkins fusese timp de câţiva ani directorul liceului regional. Când se transferase la mica şcoală primară din sat, în septembrie, versiunea oficială fusese că şcoala avea nevoie de modernizare, iar domnul Jenkins era singurul potrivit pentru această misiune. Se zvonea însă că nu reuşise să-i ţină în frâu pe derbedeii de la Regional. Meg însă nu-l prea vedea ţinând în frâu pe nimeni nicăieri. Şi era absolut convinsă că nici nu-l va înţelege, nici nu-l va simpatiza pe Charles Wallace.

În dimineaţa în care Charles Wallace începuse clasa întâi, Meg avusese mai multe emoţii decât el. La ultimele ore nu reuşise deloc să se concentreze şi, după ce se terminase în sfârşit programul, urcase dealul în drum spre casă. Când îl găsise cu buza de sus umflată şi sângerândă şi cu obrazul zgâriat se simţise năpădită de neputinţă şi furie oarbă. Charles Wallace fusese mereu considerat de către săteni ciudat şi uşor sărit de pe fix. În drumurile ei la poştă sau la magazin, Meg se întâmpla să audă frânturi de conversaţie: „Puştiul cel mic al familiei Murry e ciudăţel rău“, „Am auzit că nu-i neobişnuit ca oamenii deştepţi să aibă copii proşti“, „Cică nu ştie nici să vorbească“.

Totul ar fi fost mult mai simplu dacă Charles Wallace chiar ar fi fost prost. Dar nu era și nici nu se pricepea să ascundă că știe mult mai mult decât ceilalți copii de șase ani de la el din clasă. Îl trăda vocabularul. Începuse să vorbească foarte târziu, dar când își dăduse drumul vorbise în propoziții complete, fără etapele intermediare prin care trec copiii mici. În prezența străinilor nu vorbea mai deloc, și ăsta era unul dintre motivele pentru care oamenii îl considerau prost. Și deodată, iată-l, în clasa întâi, vorbind la fel ca părinții sau sora lui. Sandy și Dennys se înțelegeau bine cu toată lumea. Nu era de mirare că Charles era antipatizat, toată lumea se aștepta să fie încet la minte, iar el vorbea ca un dicționar umblător.

— Și acum, copii, zâmbi voios învățătoarea spre cârdul de școlari de clasa întâi care se holbau la ea în prima dimineață, vreau să-mi spuneți fiecare câte ceva despre voi.

Se uită pe lista ei.

— Să începem cu Mary Agnes. Care dintre voi e Mary Agnes?

O fată micuță, cu un dinte din față lipsă și cu părul blond strâns în două codițe, anunță pe toată lumea că locuia la o fermă și avea găini. În dimineața aceea dăduseră șaptesprezece ouă.

— *Foarte* bine, Mary Agnes. Ia să vedem, tu ce ne spui, Richard? Ți se spune Dicky?

Un băiețel grăsun se ridică, dând din cap și rânjind.

— Tu *ce* ne spui?

— Băieții nu ie ca fetele, spuse Dicky. Băieții ie făcuți alfel, au alte...

— De ajuns, Dicky, foarte bine. O să învățăm mai târziu despre asta. Albertina, spune-ne și tu ceva.

Albertina repeta clasa întâi. Era mai înaltă cu aproape un cap decât ceilalți copii. Când se ridică din bancă, rosti mândră:

— Corpurile noastre sunt făcute din oase și pieli, și mușchi, și celule, și de-astea.

— Foarte bine, Albertina. Nu-i grozav, copii? Văd că anul acesta avem un grup de viitori oameni de știință. Haideți s-o aplaudăm pe Albertina! Acum, ia să vedem...

Își consultă din nou lista:

— Charles Wallace. Ți se spune Charlie?

— Nu, răspunse el. Charles Wallace, vă rog.

— Părinții tăi sunt cercetători, nu-i așa?

Nu așteptă răspunsul lui.

— Hai să vedem ce vrei tu să ne spui.

Charles Wallace („Ar fi trebuit să-ți dai seama că nu-i o idee bună!", îl certase Meg în seara aceea) se ridică și spuse:

— În prezent sunt foarte interesat de farandole și mitocondrii.

— Ce-ai spus, Charles? Micon... ce?

— Mitocondrii. Ele și farandolele provin din procariote[1]...

— Din ce?

— Acum miliarde de ani au ajuns probabil în celulele noastre eucariote[2] și au rămas acolo. Au propriul ADN[3] și ARN[4], ceea ce înseamnă că sunt separate de noi. Au o relație simbiotică cu noi și ce-i cu adevărat extraordinar e că depindem complet de ele pentru procurarea oxigenului.

— Charles, te rog să nu mai născocești trăsnăi și, data viitoare când o să te pun să răspunzi, nu mai încerca să te dai mare. George, spune-le și tu ceva colegilor tăi...

---

1 Grup de organisme primitive (viruși, bacterii, alge albastre) monocelulare, cu structură simplă. Sunt primele organisme care au apărut pe Terra acum 3,5 miliarde de ani.

2 Celule cu structură complexă, în care materialul genetic este localizat în nucleul sau nucleii celulelor.

3 Denumire prescurtată a acidului dezoxiribonucleic, component principal al aparatului genetic.

4 Denumire prescurtată a acidului ribonucleic, implicat în decodificarea informației ereditare stocată de către ADN, informație folosită apoi pentru sinteza de proteine.

După a doua săptămână de școală, Charles Wallace o vizitase pe Meg în dormitorul ei de la mansardă, înainte de culcare.

— Charles, îi spusese ea, nu poți și tu să-ți ții gura?

Charles Wallace, îmbrăcat cu pijamaua lui galbenă, cu plasturi peste vânătăile recente, cu năsucul umflat și roșu, se așezase la picioarele patului ei de alamă și-și rezemase capul pe blana strălucitoare a lui Fortinbras, câinele lor mare și negru. Vocea îi era obosită și letargică, deși atunci ea nu observase.

— Nu merge. Nimic nu merge. Dacă nu vorbesc înseamnă că sunt îmbufnat. Dacă vorbesc, tot ce spun e greșit. Am terminat deja manualul și învățătoarea a zis că probabil m-ai ajutat tu. Și știu pe dinafară tot caietul de exerciții.

Meg, cuprinzându-și genunchii cu brațele, se uită la câine și la băiat. Fortinbras nu avea deloc voie să se urce în pat, dar la mansardă nu se ținea seama de această regulă.

— De ce nu te mută în clasa a doua?

— Ar fi și mai rău. Copiii din a doua sunt și mai mari decât mine.

Da. Știa că avea dreptate.

Așa că se hotărâse să vorbească cu domnul Jenkins. Se urcase în autobuzul liceului, ca de obicei, la șapte, în lumina plumburie și neprietenoasă a

unei dimineți care anunța o furtună. Autobuzul școlii primare, care avea mai puțin drum de făcut, pleca abia peste o oră. La prima oprire a autobuzului liceului, coborâse pe furiș și mersese pe jos cei patru kilometri, până la școala primară. Era o clădire învechită, deteriorată, zugrăvită în tradiționalul roșu, supraaglomerată și cu insuficient personal. Avea într-adevăr nevoie de îmbunătățiri, iar taxele fuseseră crescute pentru construirea unei noi școli.

Se furișase înăuntru prin ușa de serviciu, deschisă mai devreme de către îngrijitor. Auzise huruitul mașinii de lustruit podele în holul principal, lângă ușile încă încuiate de la intrare, și, sub acoperirea zgomotului, traversase în fugă holul și se năpustise într-o mică debara, în care se sprijinise, mai zgomotos decât și-ar fi dorit, de măturile și mopurile agățate acolo. Debaraua mirosea a mucegai și praf, iar ea sperase să-și poată ține strănutul până când ar fi ajuns domnul Jenkins în birou și secretara i-ar fi adus obișnuita cană de cafea. Își schimbase poziția și se sprijinise de colț, de unde putea vedea, printr-o mică fantă, partea de sus a ușii de sticlă de la biroul domnului Jenkins.

Când se aprinsese, în sfârșit, lumina din birou, nasul îi era înfundat și picioarele amorțite. Apoi i se păruse că a avut de așteptat o zi întreagă, deși

trecuse mai degrabă doar jumătate de oră, timp în care ascultase bocănitul tocurilor secretarei pe podeaua șlefuită și apoi hărmălaia copiilor care năvăliseră în școală când se descuiaseră ușile. Gândul îi zburase la imaginea lui Charles Wallace, împins de valul de copii, majoritatea mult mai mari decât el.

„Parcă ar fi gloata răzbunătoare pe urmele lui Iulius Cezar", se gândise ea. „Numai că Charles nu prea seamănă cu Cezar. Dar pun pariu că viața era mult mai simplă în vremurile în care Galia era împărțită în trei părți."

Sunetul clopoțelului semnalase începerea orelor. Pe coridor răsunaseră din nou tocurile secretarei. Fără îndoială, cafeaua domnului Jenkins. Apoi bocănitul încetă. Meg așteptase cam cinci minute, după aprecierea ei, apoi ieșise ținându-și degetul arătător sub nas, ca să-și țină un strănut. Traversase coridorul și ciocănise la ușa domnului Jenkins, exact când nu-și mai putu reține strănutul.

Păruse surprins s-o vadă, cum era de așteptat, și nu fusese deloc încântat, deși îi spuse:

— Cărui fapt îi datorez această plăcere?

— Vreau să stăm de vorbă, domnule Jenkins.

— De ce nu ești la școală?

— Sunt. La școala asta.

— Meg, te rog frumos să nu fii obraznică. Văd că nu te-ai schimbat deloc după vacanța de vară. Speram că anul ăsta n-o să-mi mai dai bătăi de cap. Ai spus cuiva unde te duci?

Lumina dimineții îi sclipise în ochelari, ascunzându-i ochii. Meg își împinsese ochelarii pe nas, dar nu reușise să-i citească expresia. Avea, ca de obicei, expresia unui om care a mirosit ceva neplăcut. Strâmbă din nas.

— O s-o rog pe secretara mea să te ducă la școală. Asta înseamnă că va trebui să mă lipsesc de serviciile ei o jumătate de zi.

— Nu, mulțumesc, o să fac autostopul.

— Nu-ți ajunge o singură abatere? În caz că nu știai, autostopul e interzis în acest stat.

— Domnule Jenkins, n-am venit să discut cu dumneavoastră despre legalitatea autostopului, am venit să discutăm despre Charles Wallace.

— Implicarea ta nu e bine-venită, Margaret.

— Băieții mai mari îl hărțuiesc. Dacă nu-i opriți, îl vor răni serios.

— Dacă există nemulțumire vizavi de felul în care gestionez situația și se dorește o discuție, cred că inițiativa trebuie să vină din partea părinților tăi.

Meg încercase să se stăpânească, dar tonul ei ridicat îi trădase furia.

— Poate sunt mai deștepți decât mine și știu că n-are niciun rost. Vă rog mult, domnule Jenkins, știu că oamenii nu-l consideră pe Charles Wallace prea deștept, dar e foarte...

O întrerupsese tăios:

— Le-am administrat teste IQ tuturor elevilor din clasa întâi. IQ-ul frățiorului tău e satisfăcător.

— Știți bine că nu-i doar satisfăcător, domnule Jenkins. Și părinții mei i-au făcut teste, tot soiul de teste. IQ-ul lui e atât de mare, încât nu se încadrează în standardele obișnuite.

— Performanțele lui nu indică acest lucru.

— Nu vedeți că încearcă să ascundă asta ca să nu mai fie bătut de băieții mai mari? El nu-i înțelege pe ei, iar ei nu-l înțeleg pe el. Câți puști de clasa întâi știu despre farandole?

— Nu știu despre ce vorbești, Meg. Însă știu că Charles Wallace nu-mi pare prea sănătos.

— E perfect sănătos!

— E foarte palid și are cearcăne adânci.

— Dumneavoastră cum ați arăta dacă oamenii v-ar pocni în nas și v-ar învineți ochii doar pentru că știți mai multe decât ei?

— Dacă-i așa deștept, spuse domnul Jenkins, privind-o cu răceală prin lentilele ochelarilor, de ce se mai deranjează părinții tăi să-l trimită la școală?

— Dacă n-ar exista o lege care să-i oblige, probabil nu l-ar trimite.

Acum, stând alături de Charles Wallace pe zidul de bolovani și privind spre cele două stânci glaciare, unde nu pândea niciun dragon, Meg își aminti ce spusese domnul Jenkins despre paloarea lui Charles și o apucă tremuratul.

Charles o întrebă:

— De ce n-au oamenii încredere în cei care sunt altfel decât ei? Chiar atât de diferit sunt?

Meg, trecându-și vârful limbii peste dinții recent rămași fără aparat dentar, îl privi cu drag și tristețe.

— Of, Charles, nu știu. Eu sunt sora ta. Te știu de când te-ai născut. Sunt prea apropiată ca să-mi dau seama.

Se așeză pe zidul de bolovani, după ce verifică pietrele cu atenție: printre ele trăia o imensă șerpoaică neagră, blândă și complet inofensivă. Era un animal de casă mai special al gemenilor și o văzuseră transformându-se dintr-un șerpișor în ditamai șarpele. O chema Louise, după dr. Louise Colubra[1], pentru că gemenii învățaseră deja destulă latină ca să se simtă imediat atrași de ciudatul ei nume de familie.

---

[1] *Colubra* înseamnă șarpe în limba latină.

— Dr. Şarpe, zisese Dennys. Ce dubios.

— E un nume drăguţ, spusese Sandy. O să ne botezăm şerpoaica după ea. Louise cea Mare.

— De ce să-i zicem „cea Mare"?

— De ce nu?

— Trebuie să fie mai mare decât orice?

— Este deja.

— În niciun caz nu-i mai mare decât dr. Louise.

Dennys se răţoise imediat:

— Louise cea Mare e foarte mare pentru un şarpe care trăieşte în zidul unei grădini, iar dr. Louise e o doctoriţă foarte mică, adică e o persoană micuţă. Ca doctor, bănuiesc că e colosală.

— Doctorii nu trebuie să aibă o anumită mărime. Dar ai dreptate, Den, chiar e micuţă. Iar şerpoaica noastră e uriaşă.

Gemenii nu pierdeau prea mult timp discutând în contradictoriu.

— Numai că ea seamănă mai degrabă cu o pasăre, nu cu un şarpe.

— Dar şerpii şi păsările, la începuturile evoluţiei, n-au evoluat cumva din aceeaşi încrengătură sau cum s-o numi? În fine, Louise e un nume foarte potrivit pentru şerpoaica noastră.

Doctoriţei Louise i s-a părut, din fericire, foarte amuzant. Le spusese gemenilor că şerpii sunt nişte

creaturi foarte neînțelese și era onorată că un exemplar atât de frumos îi poartă numele. Adăugase că șerpii apăreau pe caduceu, emblema medicilor, așa că era, într-adevăr, un nume foarte bine ales.

Louise cea Mare crescuse foarte mult de când își primise numele, iar Meg, deși nu se temea de ea, verifica mereu să nu fie prin preajmă înainte să se așeze. În acel moment, Louise nu părea să fie pe acolo, așa că Meg se relaxă și își îndreptă din nou gândurile spre Charles Wallace.

— Ești mult mai isteț decât gemenii, iar gemenii nu sunt nici pe departe proști. Ei cum reușesc să se descurce?

Charles Wallace îi răspunse:

— Aș vrea să-mi spună și mie. În primul rând, la școală nu vorbesc ca acasă. Eu am crezut că, dacă pe mine mă interesează mitocondriile și farandolele, îi interesează și pe alții.

— Te-ai înșelat.

— Pe mine chiar mă interesează. Ce-i așa ciudat în asta?

— Nu cred că-i ciudat, dacă ne gândim că mama ta e biolog și tatăl tău e fizician.

— Majoritatea oamenilor nu sunt interesați.

— Majoritatea nu au ca părinți doi oameni de știință. Avem foarte multe dezavantaje din cauza lor. Eu n-o să fiu niciodată la fel de frumoasă ca mama.

Charles Wallace se săturase s-o tot încurajeze pe Meg.

— Cel mai incredibil lucru legat de farandole e mărimea lor.

Meg se gândea la părul ei, de culoarea șoarecelui de câmp, în contrast cu pletele arămii ale mamei ei.

— Ce-i cu mărimea lor?

— Sunt atât de mici, încât existența lor poate fi doar postulată. Nu pot fi văzuți nici cu cel mai puternic microscop electronic. Dar sunt importante pentru noi. Dacă n-am avea farandole, am muri. Dar pe nimeni de la școală nu interesează chestia asta. Profesoara noastră are un creier de lăcustă. Cum spuneai și tu, nu-i un avantaj să ai părinți faimoși.

— Dacă n-ar fi faimoși – poți să fii sigur că știe toată lumea când îi sună L.A. sau când tata e chemat la Casa Albă – ar avea și ei aceleași bătăi de cap. Toți cei din familia noastră sunt diferiți. Cu excepția gemenilor. Ei se descurcă bine. Poate din cauză că sunt normali. Sau știu să se prefacă. Dar oare ce înseamnă normal? De ce ești atât de interesat de farandole?

— Le studiază mama.

— A studiat multe lucruri care nu te-au interesat la fel de tare.

— Dacă reușește să le dovedească existența, va câștiga probabil premiul Nobel.

— Și ce dacă? Pe tine nu de-asta te preocupă.

— Meg, dacă farandolele noastre pățesc ceva, o încurcăm rău de tot.

— De ce?

Lui Meg i se făcu dintr-odată frig și, tremurând, își închise nasturii cardiganului. Norii fugeau pe cer, și odată cu ei se întețea și vântul.

— Ți-am zis despre mitocondrii, nu-i așa?

— Da. Ce-i cu ele?

— Mitocondriile sunt niște organisme micuțe care trăiesc în celulele noastre. Asta îți dă o idee despre cât sunt de mici, nu-i așa?

— Da.

— Pentru o mitocondrie, o ființă umană e o lume întreagă, la fel cum e planeta noastră pentru noi. Dar noi depindem mai mult de mitocondrii decât depinde planeta de noi. Pământul s-ar descurca de minune fără oameni, dar dacă mitocondriile noastre ar păți ceva, am muri.

— Ce-ar putea să pățească?

Charles Wallace dădu ușor din umeri. Lumina apusului îl făcea să pară și mai palid.

— Oamenii pățesc tot felul de accidente. Sau se îmbolnăvesc. Oricui i se poate întâmpla orice. Dar,

din ce-am reușit să prind de la mama, am înțeles că destul de multe mitocondrii au început să aibă probleme din cauza farandolelor.

— Ți-a spus mama chestia asta?

— O parte. Restul... am prins din zbor.

Charles Wallace prindea din zbor gândurile mamei sale sau ale lui Meg, la fel cum alți copii prind fluturi pe un câmp.

— Și atunci ce sunt farandolele?

Își schimbă poziția pe bolovanii tari ai zidului.

— Farandolele trăiesc într-o mitocondrie, la fel cum mitocondria trăiește în celulele umane. Sunt independente de mitocondria lor, din punct de vedere genetic, la fel cum mitocondriile sunt independente de noi. Și dacă farandolele dintr-o mitocondrie pățesc ceva, mitocondria... se îmbolnăvește. Și probabil moare.

O frunză uscată se desprinse de pe ramura ei și pluti spre pământ, trecând pe lângă obrazul lui Meg.

— De ce li s-ar întâmpla ceva? repetă ea.

Charles Wallace repetă și el:

— Oamenilor li se întâmplă accidente, nu-i așa? Și boli. Și oamenii se omoară între ei în războaie.

— Da, dar asta e valabil la oameni. Ce-i tot dai înainte cu mitocondriile și farandolele?

— Meg, mama lucrează în laborator, zi și noapte, de câteva săptămâni. Ai observat și tu.

— Așa face de obicei când e pe punctul de a descoperi ceva.

— E pe punctul de a descoperi ce-i cu farandolele. Crede că le-a dovedit existența studiind niște mitocondrii, mitocondrii care sunt pe moarte.

— Sper că nu vorbești despre lucrurile astea la școală.

— Mai bag și eu la cap unele lucruri, Meg. Nu mă asculți deloc.

— Mă îngrijorezi.

— Atunci ascultă-mă! Mama stă atât de mult timp în laborator încercând să descopere efectul pe care-l au farandolele asupra mitocondriilor, pentru că bănuiește că e ceva în neregulă cu mitocondriile mele.

— Poftim?

Meg sări de pe zidul de bolovani și se întoarse spre fratele ei.

Vorbea foarte încet, așa că trebui să se aplece, ca să-l audă mai bine.

— Dacă mitocondriile mele se îmbolnăvesc, mă îmbolnăvesc și eu.

Toată teama pe care Meg încercase s-o țină sub control amenința să iasă la iveală.

— Cât e de grav? Nu poate să-ți dea mama niște medicamente?

— Nu știu. Nu vrea să vorbească cu mine. Pot doar să-mi dau cu părerea. Încearcă să mă țină la distanță până când află mai multe, și abia reușesc să mai prind câte ceva, printre picături. Poate nu-i chiar atât de grav. Poate e doar din cauza școlii, sunt lovit și trântit aproape în fiecare zi. E de ajuns să-mi fie... Hei! Uite-o pe Louise!

Meg se întoarse și-i urmări privirea. Louise cea Mare venea spre ei, șerpuind de-a lungul bolovanilor din zid, mișcându-se rapid și sinuos, cu ondulațiile trupului său care, în lumina toamnei, căpătase străluciri argintiu-violete. Meg strigă:

— Charles! Vino repede!

Nu se mișcă.

— N-o să ne facă nimic.

— Charles, fugi! O să atace!

Louise se opri, însă, din înaintare, la doar câțiva metri de Charles Wallace, se ridică descolăcindu-se, până când ajunse să se sprijine doar pe ultimii centimetri din coadă, și înălță capul ca să privească în jur, așteptând parcă să se întâmple ceva.

Charles Wallace spuse:

— E cineva în apropiere. O persoană pe care Louise o cunoaște.

— Dra... dragonii?

— Nu știu. Nu văd nimic. Șșșș! Lasă-mă să simt.

Închise ochii, nu pentru a se distanța de Louise sau de Meg, ci pentru a privi cu ochii minții.

— Cred că sunt dragonii, împreună cu un om, dar nu unul obișnuit, cineva foarte înalt și...

Deschise ochii și arătă cu degetul spre un desiș întunecat.

— Uite!

Lui Meg i se păru că vede o uriașă formă neclară venind spre ei, dar înainte s-o poată distinge mai bine, Fortinbras veni galopând prin livadă și lătrând zgomotos. Nu era lătratul lui agresiv, ci lătratul gălăgios cu care îi întâmpina pe părinții copiilor când se întorceau din călătoriile lor. Apoi, cu coada lui neagră și stufoasă în sus și cu nasul fremătând în vânt, străbătu întreaga livadă, sări peste zidul ce dădea spre pășunea din nord și fugi, adulmecând de zor, spre una dintre stâncile glaciare.

Charles Wallace îl urmă gâfâind.

— Se duce unde am văzut dragonii! Haide, Meg, poate a găsit lăsături[1]!

---

[1] Urme de excremente animale ce conțin resturi nedigerate de alimente, după care vânătorii iau urma prăzii. În original *fewmets*, termen provenit din engleza veche, prin care se făcea referire la urmele unui animal vânat care nu fusese încă văzut.

Meg alergă după băiat și câine.

— De unde știi tu cum arată lăsăturile de dragon? Probabil sunt un fel de balegi mai mari.

Charles Wallace se lăsă în genunchi și în mâini.

— Uite!

Pe mușchiul din jurul stâncii fluturau câteva pene. Nu păreau să fie pene de pasăre. Erau incredibil de catifelate și foarte strălucitoare. Printre pene sclipeau argintiu-auriu câțiva solzi în formă de frunze, care, după părerea lui Meg, ar fi putut aparține unor dragoni.

— Vezi, Meg! Chiar au fost aici! Dragonii mei au fost aici!

2 O fisură în galaxie

Când Meg și Charles Wallace se întoarseră acasă, pe tăcute, amândoi nutrind noi și ciudate gânduri, seara se așternea adusă de vânt. Gemenii îi așteptau și voiau să se joace aruncatul mingii cu Charles Wallace, cât mai era lumină afară.

— S-a făcut deja prea întuneric, spuse Charles Wallace.

— Mai avem câteva minute. Haide, Charles. Oi fi tu deștept, dar cu mingea nu prea le ai. Eu am învățat să arunc de la șase ani, iar tu nu ești în stare nici măcar să prinzi, fără să te fâstâcești.

Dennys îl bătu pe spate în semn de consolare, dar fu mai mult o lovitură.

— Începe să se descurce. Haide, mai avem doar câteva minute.

Charles Wallace clătină din cap. Nu recunoscu că nu se simte bine. Le spuse doar foarte ferm:

— Nu în seara asta.

Meg îi lăsă negociind și intră în bucătărie. Doamna Murry tocmai se întorcea din laborator și mintea îi rămăsese la muncă. Se uită distrată în frigider.

Meg o întrebă:

— Mamă, Charles Wallace crede că e ceva în neregulă cu mitocondriile sau farandolele lui, sau ceva de genul ăsta.

Doamna Murry închise ușa frigiderului.

— Charles Wallace gândește uneori prea mult.

— Dr. Colubra ce zice despre chestia asta cu mitocondriile?

— Crede că e o posibilitate. Louise crede că gripa de toamna asta, care a cauzat multe decese, nu e de fapt gripă, ci mitocondrită.

— Și de asta s-ar putea să sufere Charles?

— Nu știu, Meg. Încerc să aflu. Când o să știu ceva, o să-ți spun. Ți-am mai zis o dată. Până atunci nu mă mai bate la cap.

Meg făcu un pas în spate și se așeză pe unul dintre scaunele din bucătărie. Mama ei nu mai vorbise niciodată pe un ton atât de rece și distant cu ei. Asta-i dădu de înțeles că era într-adevăr foarte îngrijorată.

Doamna Murry se întoarse spre Meg cu un zâmbet împăciuitor.

— Iartă-mă, Megatron. N-am vrut să fiu răutăcioasă. Sunt în postura dificilă de a cunoaște posibilele boli ale mitocondriilor mai bine decât oricine altcineva. Nu mă așteptam să mă confrunt cu rezultatele cercetărilor mele atât de curând. Și încă nu știu suficient ca să vă pot spune ție, sau lui Louise, ceva sigur. Între timp, n-are niciun rost să ne facem griji, fără să știm dacă avem un motiv real de îngrijorare. Acum ar fi mai bine să ne concentrăm pe problemele lui Charles Wallace de la școală.

— E destul de sănătos să meargă la școală?

— Așa cred. Pentru moment. Nu vreau să-l retrag de la școală fără un motiv întemeiat.

— De ce nu?

— Până la urmă tot ar trebui să se întoarcă, Meg, și atunci i-ar fi și mai greu. Dacă reușește să treacă de primele trei săptămâni...

— Mamă, nimeni de pe aici n-a mai cunoscut un băiețel de șase ani ca Charles.

— E extrem de inteligent. Dar au fost vremuri în care nu era deloc neobișnuit pentru un copil de doisprezece, treisprezece ani să absolve Harvard, Oxford sau Cambridge.

— Azi e ceva neobișnuit. Iar tu și tata nu-l puteți trimite la Harvard de la șase ani. Oricum, nu-i vorba doar de inteligența lui. Cum reușește să afle

ce gândim şi ce simţim? Nu ştiu cât de multe i-ai spus tu, dar ştie o mulţime de lucruri despre mitocondrii şi farandole.

— I-am spus destul.

— Ştie mai mult de atât. Şi ştie că eşti îngrijorată din cauza lui.

Doamna Murry se urcă pe unul dintre scaunele înalte din faţa bufetului din bucătărie care separa zona de lucru de restul camerei luminoase care servea deopotrivă drept birou şi loc de luat masa.

— Ai dreptate, Meg, spuse ea oftând. Charles Wallace n-are doar o minte sclipitoare, are și o intuiție ieșită din comun. Dacă va reuși s-o disciplineze și s-o canalizeze, când va crește mare, dacă va crește...

Se opri brusc.

— Trebuie să mă apuc de pregătit cina.

Meg știa când nu era cazul să insiste.

— Te ajut și eu. Ce gătim?

Nu pomeni nimic despre dragonii lui Charles Wallace. Nici despre felul ciudat în care se purtase Louise și nici despre umbra nedeslușită, pe care nu știa sigur dacă o văzuseră în realitate.

— Spaghetele sunt ușor de făcut, spuse doamna Murry îndepărtându-și de pe frunte o buclă de păr roșcat, și sunt numai bune într-o seară de toamnă.

— Putem lua roșiile, ardeii și restul ingredientelor din grădina gemenilor. Mamă, gemenii îmi sunt dragi chiar și când mă sâcâie, dar Charles...

— Știu, Meg. Tu și Charles ați avut mereu o relație specială.

— Mamă, nu suport să văd ce pățește la școală.

— Nici eu, Meg.

— Și atunci ce-aveți de gând să faceți?

— Încercăm să nu ne amestecăm. Acum ne-ar fi ușor să-l retragem de la școală. Ne-am gândit imediat la soluția asta, chiar înainte să se... Dar Charles Wallace va trebui să trăiască într-o lume plină de oameni care nu gândesc absolut deloc așa cum gândește el și cu cât învață mai repede să se adapteze, cu atât mai bine. Nici tu și nici Charles nu aveți capacitatea de adaptare pe care o au gemenii.

— Charles e mult mai inteligent decât gemenii.

— O formă de viață care nu se adaptează, nu rezistă prea mult.

— Tot nu-mi place.

— Nici mie nu-mi place, Meg, și nici tatălui tău. Dar ai răbdare. Nu uita, ai tendința să te repezi, când cea mai bună soluție e să ai răbdare și să aștepți.

— Răbdarea nu-i nici pe departe punctul meu forte.

— Crezi că-mi spui o noutate?

Doamna Murry luă din coșul de legume roșii, ceapă, ardei grași, galbeni și roșii, usturoi și praz. Apoi, începând să taie cepele într-un ceaun mare și negru, spuse cu bunăvoință:

— Știi, Meg, și tu ai trecut printr-o perioadă dificilă la școală.

— Pentru Charles e mult mai rău. Iar eu nu sunt la fel de isteață ca el. Poate doar la matematică.

— Poate că nu ești, deși ai tendința să-ți subestimezi capacitățile. Dar voiam să spun că anul ăsta, pentru tine, școala pare să fie mai suportabilă.

— Am scăpat de domnul Jenkins. Și îl am pe Calvin O'Keefe. Calvin e important. E vedeta echipei de baschet și președintele clasei de seniori. Toți cei pe care îi simpatizează sunt cumva protejați de... aura lui.

— Și de ce crezi că te place?

— Nu pentru frumusețea mea, asta-i sigur.

— Dar te place, nu-i așa, Meg?

— Așa cred, dar lui Calvin îi plac mulți oameni. Și ar putea fi cu orice fată din școală.

— Dar te-a ales pe tine, nu-i așa?

Meg simți cum se îmbujorează. Își ascunse obrajii în palme.

— Păi... da. Dar e altceva. E din cauză că am trecut prin niște chestii împreună. Și chiar suntem

prieteni de-adevăratelea, adică nu suntem ca ceilalți copii.

— Mă bucur că sunteți prieteni de-adevăratelea. Mi-a devenit foarte drag puștiul ăla slăbănog și roșcovan.

Meg izbucni în râs.

— Calvin te confundă probabil cu Pallas Athena[1]. Pentru el ești idealul absolut. Ne place pe noi toți. Familia lui e vraiște. De fapt, cred că pe mine mă place datorită familiei noastre.

Doamna Murry oftă:

— Nu te mai subestima atât, Meg.

— Sper măcar să învăț să gătesc la fel de bine ca tine. Știi că azi Charles Wallace a fost bătut de unul dintre frații lui Calvin? Pun pariu că e supărat - nu mă refer la Whippy, pe el îl doare-n cot - mă refer la Calvin. Sigur i-a spus cineva.

— Vrei să-l suni?

— Nici vorbă. Nu-l sun. Trebuie doar să aștept. Poate o să treacă el pe aici.

Oftă.

— Aș vrea ca viața să fie mai puțin complicată. Crezi că o să ajung vreodată să am două doctorate, cum ai tu?

Doamna Murry își ridică privirea de la ardeii pe care-i toca și râse.

---

[1] Zeița înțelepciunii în mitologia greacă.

— Nu-i răspunsul la toate problemele. Sunt și alte soluții. Acum mi-ar plăcea să știu dacă am pus prea mulți ardei în sosul pentru spaghete. Am pierdut numărul.

Tocmai se așezaseră la cină, când domnul Murry sună să-i anunțe că de la Washington se va duce direct la Brookhaven, pentru o săptămână. Asemenea călătorii nu erau neobișnuite pentru niciunul dintre părinții lor, dar acum, orice îi ținea pe părinții ei departe de casă, lui Meg i se părea amenințător. Spuse fără prea multă convingere:

— Sper să se distreze. Acolo sunt mulți oameni pe care-i simpatizează.

Dar era panicată și simțea nevoia să-i știe pe ambii părinți acasă pe timpul nopții. Motivul nu era doar îngrijorarea ei pentru Charles Wallace; întreaga lume începuse dintr-odată să-i pară un loc nesigur și imprevizibil. În acea toamnă, câteva case din vecinătate fuseseră prădate și, cu toate că nu dispăruseră lucruri de valoare, sertarele fuseseră golite cu o răutate nonșalantă, mâncarea fusese azvârlită pe podea, iar fotoliile, sfâșiate. Până și sătucul lor tihnit se dovedea a fi imprevizibil, absurd și primejdios, iar Meg, deși înțelesese deja cu mintea, abia acum simțea acest lucru cu toată ființa. În miezul stomacului i se cuibări o rece

conștientizare a nesiguranței vieții, care nu ținea cont de planurile nimănui. Înghiți în sec.

Charles Wallace se uită la ea și spuse fără să zâmbească:

— Cele mai chibzuite planuri, ale șoarecilor și ale oamenilor...

— Se duc apoi de râpă[1], termină Sandy.

— Una spune omul, alta face Domnul, adăugă Dennys, ca să nu se lase mai prejos.

Gemenii își întinseră farfuriile pentru a mai primi o porție de spaghete, pentru că niciunul dintre ei nu se lăsa mai prejos când venea vorba de mâncare.

— De ce trebuie să lipsească tata o săptămână întreagă? întrebă Sandy.

— Până la urmă, asta îi e meseria, spuse Dennys. Mamă, cred că ar fi trebuit să pui mai mulți ardei iuți în sos.

— Toamna asta a lipsit cam des. Ar trebui să mai stea și pe acasă, cu familia. Sosul mi se pare bun.

— Sigur că e bun. Doar că mie îmi place puțin mai iute.

Meg nu se gândea la spaghete, deși presără parmezan pe porția ei. Se întrebă ce-ar spune mama lor, dacă Charles Wallace i-ar povesti despre

[1] Versuri din poemul *Unui șoarece*, de Robert Burns.

dragonii lui. Dacă chiar fuseseră dragoni sau ceva asemănător, pe pășunea din nord, oare n-ar trebui să știe și părinții lor?

Sandy spuse:

— Când mă fac mare, o să fiu bancher și o să câștig mulți bani. Măcar cineva din familia asta să trăiască în lumea reală.

— Nu spunem că știința n-ar fi lumea reală, mamă, zise Dennys, dar tu și tata nu sunteți practicieni, sunteți teoreticieni.

Doamna Murry obiectă:

— Nu sunt total lipsită de simț practic, Sandy, și nici tatăl tău nu este.

— Să stai ore întregi cu ochii în microscopul ăla electronic sau cu urechile lipite de drăcovenia aia de micro-sonar nu mi se pare deloc practic, declară Sandy.

— Vă uitați la chestii pe care nu le vede nimeni altcineva, adăugă Dennys, ascultați lucruri pe care nu le aude nimeni și vă munciți creierul cu ele.

Meg sări în apărarea mamei lor.

— Ne-ar fi mai bine dacă din ce în ce mai mulți oameni ar învăța să gândească. După ce se gândește foarte mult la ceva, mama își pune în practică descoperirea, sau se ocupă altcineva de asta.

Charles Wallace înclină capul, cu o mină satisfăcută:

— „Practic" înseamnă că ceva funcționează în practică?

Mama lui îl aprobă.

— Deci nu contează că mama doar stă și se gândește. Sau că tata petrece săptămâni întregi rezolvând o ecuație. Nu contează că o scrie pe fața de masă. Ecuațiile lui sunt practice, dacă cineva le pune în practică.

Scotoci prin buzunar, ca și cum ar fi răspuns la întrebarea lui Meg despre dragoni și scoase o pană, dar nu o pană de pasăre, ci una neobișnuită, ce reflecta lumina.

— În regulă, frații mei practici, ce ziceți de asta?

Sandy, care stătea lângă Charles Wallace, se aplecă asupra penei de dragon.

— O pană.

Dennys se ridică și dădu ocol mesei ca să poată vedea mai bine.

— Dă-mi să văd și eu...

Charles Wallace ridică pana în fața lor.

— Ce fel de pană e?

— Hei, e foarte ciudată! spuse Sandy atingând baza penei. Nu cred că e de la o pasăre.

— De ce nu? întrebă Charles Wallace.

— Rahisul[1] nu arată cum trebuie.

— Ce nu-i cum trebuie? întrebă Meg.

— Rahisul. Face parte din structura penei. Ar trebui să fie gol pe dinăuntru, dar ăsta e solid și pare să fie metalic. Charles, unde ai găsit-o?

Charles Wallace îi dădu pana mamei sale, care o studie cu grijă.

— Sandy are dreptate, rahisul nu e ca cel al unei păsări.

Dennys spuse:

— Atunci ce...

Charles Wallace luă pana și o puse la loc în buzunar.

— Era pe jos, lângă stâncile de pe pășunea din nord. Nu era doar asta. Erau mult mai multe.

Meg își reținu un chicotit ușor isteric.

— Eu și Charles credem că sunt lăsături.

Sandy se întoarse indignat către ea.

— Lăsăturile sunt excremente de dragon.

Dennys zise:

— Nu mai vorbiți prostii. Mamă, tu știi ce este?

Clătină din cap.

— Tu ce crezi că sunt, Charles?

---

[1] Axul principal al unei pene.

Charles Wallace se retrase în cochilia lui, cum mai făcea uneori. Când Meg își dădu seama că nu avea de gând să răspundă, spuse:

— E ceva ce nu există în lumea practică a lui Sandy și Dennys. O să vă spun când o să aflu mai multe.

Vorbea exact ca mama lor.

— Bine, atunci.

Dennys își pierdu interesul. Se întoarse pe scaunul lui.

— Ți-a spus tata de ce se duce așa degrabă în Brookhaven sau e tot o chestie dintr-aia ultrasecretă?

Doamna Murry privi spre fața de masă în carouri, pe care se mai vedeau încă urmele unei ecuații care nu ieșise la spălat. Mâzgălitul ecuațiilor pe orice fel de suprafață era un obicei de care nu reușise să-l dezvețe pe soțul ei.

— Nu-i un secret. S-au scris câteva articole în ziare despre asta.

— Despre ce? întrebă Sandy.

— A avut loc un fenomen inexplicabil, nu în partea noastră de galaxie, ci la capătul celălalt, și în alte câteva galaxii. Cea mai simplă explicație ar fi că noile noastre sonare supersensibile au captat niște sunete ciudate, care nu sunt în niciun registru

cunoscut, ci sunt mult mai înalte. După un asemenea sunet - un țipăt cosmic, așa cum l-au denumit senzaționalist cei de la *Times*[1] - pare să fi apărut o mică fisură în galaxie.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Dennys.

— Se pare că au dispărut câteva stele.

— Unde au dispărut?

— Asta-i partea inexplicabilă. Au dispărut. Complet. În locul în care erau stelele, din ce pot detecta instrumentele noastre, n-a mai rămas nimic. Tatăl vostru a fost acum câteva săptămâni în California, la muntele Palomar, dacă țineți minte.

— Dar lucrurile nu pot dispărea pur și simplu, zise Sandy. Am învățat la școală, e vorba de echilibrul materiei.

Mama lor adăugă în șoaptă:

— Se pare că începe să se dezechilibreze.

— Te referi la natură?

— Nu. Vreau să spun că materia pare să fie treptat anihilată.

Dennys spuse tranșant:

— Dar e imposibil.

---

[1] *The Times* este cel mai vechi ziar din Marea Britanie, înființat în anul 1785 sub numele de *The Daily Universal Register*. Ziarul este tipărit zilnic (mai puțin duminica) începând cu anul 1788.

— $E = MC^2$, zise Sandy. Materia poate fi convertită în energie și energia în materie. Trebuie să fie ori așa, ori așa.

Doamna Murry spuse:

— Până acum, teoria lui Einstein n-a fost niciodată infirmată. Dar începe să fie pusă în discuție.

— Neant, spuse Dennys. Imposibil.

— Să sperăm.

— Și de asta a trebuit să plece tata?

— Da, pentru a se consulta cu alți câțiva oameni de știință, Shasti din India și Shen Shu din China. Ați auzit de ei.

Un șuvoi de lumină străluci dincolo de ferestrele sufrageriei, urmat de un tunet puternic. Ferestrele se zguduiră. Ușa de la bucătărie se deschise brusc. Toată lumea tresări.

Meg sări în sus și izbucni într-un plâns nervos.

— Mamă...

— Stai jos, Meg, nu-i pentru prima oară când auzi un tunet.

— Ești sigură că nu-i o chestie dintr-aia cosmică?

Sandy închise ușa.

Doamna Murry îi liniști.

— Sunt sigură. Sunt complet inaudibile pentru urechea umană.

Străluci un nou fulger, urmat de un tunet puternic.

— De fapt, în lume sunt doar două instrumente îndeajuns de sensibile pentru a capta sunetul ăsta incredibil de înalt. E posibil să fi fost emis de milenii întregi și doar acum au reușit instrumentele noastre să-l înregistreze.

— Păsările pot auzi sunete de frecvențe foarte înalte, spuse Sandy, adică foarte ascuțite, pe care noi nu le putem auzi deloc.

— Sunetul ăsta nu poate fi auzit nici de păsări.

Dennys spuse:

— Oare șerpii pot auzi sunete la fel de înalte ca păsările?

— Șerpii n-au urechi, îl contrazise Sandy.

— Și ce dacă? Pot percepe vibrații și unde sonore. Cred că Louise aude tot felul de lucruri ce depășesc nivelul auzului uman. Ce avem la desert?

În vocea lui Meg se simțea încă o urmă de tensiune.

— Nu prea avem furtuni în octombrie.

— Te rog să te liniștești, Meg.

Doamna Murry începu să strângă masa.

— Dacă stai puțin să te gândești, o să-ți amintești că am avut câte o furtună târzie sau timpurie în fiecare lună a anului.

Sandy spuse:

— De ce trebuie să exagereze Meg toate cele? De ce trebuie să fie atât de cosmică? Ce avem la desert?

— Nu exa... începu Meg să se apere, apoi tresări când stropii de ploaie începură să biciuie ferestrele.

— E niște înghețată în congelator, spuse doamna Murry. Îmi pare rău, n-am pregătit nimic la desert.

— E treaba lui Meg să se ocupe de desert, spuse Dennys. Nu că ne-am aștepta la plăcinte sau lucruri de genul ăsta, Meg, dar nici măcar tu nu poți s-o dai în bară cu un jeleu.

Charles Wallace prinse privirea lui Meg, iar ea închise gura. Își vârî din nou mâna în buzunarul halatului, fără să mai scoată pana, și îi zâmbi tainic. Probabil se gândea la dragonii lui, dar ascultase cu atenție, atât conversația, cât și furtuna, cu capul lui blond înclinat ușor într-o parte.

— Mamă, fisura asta din galaxie are vreun efect asupra sistemului nostru solar?

— Asta vrem cu toții să aflăm, răspunse doamna Murry.

Sandy schimbă nerăbdător subiectul:

— Chestiile astea sunt prea complicate pentru mine. Sunt sigur că meseria de bancher e mai simplă.

— Și mai bănoasă, adăugă Dennys.

Fereastra tremură zgâlțâită de vânt. Gemenii priviră prin întuneric ploaia torențială.

— Bine că am adus atât de multe chestii din grădină înainte de cină.

— Aproape dă cu grindină.

Meg întrebă neliniștită:

— Fisura asta din cer sau ce-o fi ea e periculoasă?

— Meg, încă nu știm nimic despre ea. E posibil să fi existat dintotdeauna și doar acum avem instrumente cu care s-o percepem.

— La fel ca farandolele, spuse Charles Wallace. Obișnuim să credem că lucrurile sunt noi, doar pentru că tocmai le-am descoperit.

— Dar e periculoasă? repetă Meg.

— Meg, încă nu știm destul despre ea. De-asta e atât de important să se întâlnească tatăl tău cât mai repede cu ceilalți fizicieni.

— Dar poate fi periculoasă?

— Orice poate fi periculos.

Meg se uită la resturile din farfuria ei. Dragoni și fisuri în cer. Louise și Fortinbras salutând o arătare mare și ciudată. Charles Wallace palid și apatic. Nu-i plăcea nimic din toate astea.

— Spăl eu vasele, îi spuse mamei.

Strânseră prin bucătărie în tăcere. Doamna Murry îi trimise pe gemeni să exerseze cam fără tragere de

inimă pentru orchestra școlii. Dennys cânta bine la flaut, acompaniat de Sandy, mai puțin priceput, la pian. Dar era un zgomot plăcut și familiar, care o ajută pe Meg să se relaxeze. Când începu să se audă zbârnâitul mașinii de spălat vase, iar cratițele și tigăile fură atârnate la locul lor, urcă să-și facă temele în camera ei de la mansardă. Camera trebuia să fie spațiul ei intim, și ar fi fost perfectă, cu excepția faptului că se întâmpla foarte rar să rămână intimă: gemenii își țineau trenulețele electrice în zona deschisă a mansardei și tot acolo fusese depozitată și masa de ping-pong, pe lângă multe alte obiecte pe care nu le voia nimeni la parter, dar pe care nu se îndurau să le arunce. Deși camera lui Meg era tocmai la celălalt capăt al mansardei, gemenilor le venea ușor s-o viziteze când aveau nevoie de ajutor la matematică. Iar Charles Wallace știa mereu când era cuprinsă de griji, fără să-i spună nimeni, și venea la mansardă, unde se așeza la picioarele patului. Singurele momente în care prezența lui Charles Wallace nu era dorită erau cele în care tocmai el era sursa îngrijorării ei. Ca acum.

Ploaia îi biciuia în continuare fereastra, dar scăzuse mult în intensitate. Vântul sufla cu putere dinspre sud spre vest, furtuna începea să se domolească, iar temperatura să scadă. În cameră se lăsă

frigul, dar nu băgă în priză micul radiator electric pe care i-l dăduseră părinții ei pentru a suplini căldura anemică ce venea de jos. În schimb, dădu cărțile deoparte și se întoarse pe vârfuri la parter, pășind cu grijă peste a șaptea treaptă, care nu doar scârțâia, ci uneori pocnea ca o împușcătură.

Gemenii încă exersau. Mama ei era în sufragerie și-i citea lui Charles Wallace în fața șemineului, dar nu din cărțile despre trenuri sau animale, care le plăcuseră gemenilor când erau de vârsta lui, ci un articol dintr-o revistă științifică, cu titlul „Polarizabilitățile și hiperpolarizabilitățile moleculelor mici", scris de un chimist teoretician, Peter Liebmann.

„Vai de mine", se gândi Meg cu mâhnire. „Asta i se citește lui Charles Wallace înainte de somn, iar părinții noștri se așteaptă să înceapă clasa întâi fără să intre în bucluc?"

Charles Wallace era întins pe jos în fața șemineului și privea flăcările, pe jumătate atent la ce i se citea, pe jumătate absorbit de gânduri, cu capul rezemat confortabil, ca de obicei, pe corpul masiv al lui Fortinbras. Meg ar fi vrut să-l ia pe Fort cu ea, dar asta ar fi însemnat să-și anunțe familia că iese pe afară. Traversă cât putu de repede și de silențios bucătăria și ajunse în cămară. În timp ce se străduia să închidă ușa bucătăriei cu cât mai puțin zgomot,

ușa cămării se deschise brusc izbindu-se de perete, iar ușa laboratorului mamei sale, din stânga, fu trântită de o puternică rafală de vânt.

Se opri, ascultă și așteptă să-l vadă pe vreunul dintre gemeni deschizând ușa bucătăriei ca să vadă ce se petrecuse. Dar nu se întâmplă nimic, în afara vântului care suflă puternic prin cămară. Începu să tremure și înșfăcă primele haine de ploaie care îi veniră la îndemână, o voluminoasă pelerină neagră impermeabilă, care aparținea gemenilor și era folosită uneori ca folie de protecție pentru cort, și pălăria galbenă de ploaie a lui Charles Wallace. Luă apoi lanterna mare din cuier, închise bine ușa cămării în urma ei și traversă în fugă peluza, împiedicându-se de portița de crochet. Trecu șchiopătând pe lângă șirurile de păpădie, brusture[1] și iarba-fluturilor[2], care creșteau în deschizătura tăiată de gemeni în gardul viu. Odată ajunsă în grădina de legume, speră că va fi invizibilă celor care s-ar fi putut uita pe fereastră. Își imagina reacția lui Sandy

[1] Plantă erbacee bienală din familia *Asteraceae*, cultivată în grădini pentru rădăcinile sale comestibile sau întâlnită frecvent ca buruiană.

[2] Plantă originară din America de Nord, cu flori portocalii care atrag o mare varietate de insecte, specii de fluturi, albine, dar și păsări colibri. Mai este denumită și ceară-rădăcinoasă sau iarba-fiarelor. Are denumirea științifică de *Asclepias tuberosa* și face parte din familia *Asclepiadaceae*.

sau a lui Dennys dacă ar fi întrebat-o unde se duce, iar ea le-ar fi răspuns că se duce să caute dragoni.

Până la urmă, de ce ieşise afară? Ce căuta? Dragoni? Fortinbras şi Louise văzuseră ceva care nu-i speriase, şi acel ceva lăsase în urmă penele şi solzii. Iar păşunea udă nu prea avea cum să fie pe placul acelui sau acelor ceva. Dacă el sau ei aveau de gând să caute adăpost în casă, voia să fie pregătită.

Nu se gândea doar la dragoni, în existenţa cărora nu prea credea, deşi avea încredere în Charles Wallace şi văzuse pana cu rahisul ciudat, ci la Louise cea Mare. Gemenii tot insistau că Louise nu era un şarpe obişnuit, dar în acea după-amiază Meg văzuse pentru prima oară semne că Louise nu era un simplu şarpe de grădină.

Meg inspectă umbrele de pe zid, dar nu văzu nici urmă de Louise, aşa că mai zăbovi prin preajmă, deloc grăbită să traverseze livada de meri pentru a ajunge pe păşunea din nord, la cele două stânci glaciale. Avea să rămână pentru câteva momente să-şi adune curajul în grădina familiară, unde nu era în pericol să fie descoperită: gemenii n-aveau de ce să iasă după lăsarea întunericului, în frig şi umezeală, să admire ultimele verze sau lujerul care dăduse cel mai frumos castravete, de mărimea unui dovlecel.

Grădina era mărginită spre răsărit de două rânduri de floarea-soarelui, ale căror pălării grele, întoarse spre pământ, le făceau să semene cu un sobor de vrăjitoare. Meg le aruncă o privire speriată. De pe chipurile lor se scurgeau cu o melancolică nepăsare picături de apă, deși ploaia se oprise. În spatele norilor rarefiați, se întrezărea luna plină, iar lumina ei făcea toate legumele să pară niște creaturi stranii și nefirești. Rândurile goale, unde crescuseră fasole, salată și mazăre, aveau o înfățișare urgisită. Tiparul ordonat le conferea o notă de tristețe și confuzie.

— Ca peste tot, le spuse Meg celor câteva conopide rămase, se alege praful. E strigător la cer că în Statele Unite ale Americii un băiețel nu-i în siguranță la școală.

Păși încet de-a lungul zidului livezii. Parfumul de cidru al merelor căzute fu împrăștiat de vântul care își schimbă brusc direcția și începu să mături grădina suflând dinspre nord-vest, tăios și sclipind a chiciură. Zări o umbră alunecând pe zid și sări înapoi: Louise cea Mare, ea trebuie să fie. Meg nu putea să se cațere peste zid sau să traverseze livada ca să ajungă pe pășunea din nord, înainte să se asigure că nici Louise, nici silueta aceea nedeslușită nu stăteau la pândă, gata s-o atace. Picioarele i se

înmuiară, așa că se așeză pe un dovleac mare să mai aștepte. Vântul rece îi mângâia obrajii, iar mătasea de porumb fremăta precum valurile oceanului. Privi îngrijorată în jurul ei și își dădu seama că se uită prin lentilele pătate și stropite de picăturile de ploaie ce se scuturau din șirurile de floarea-soarelui și porumb. Își scoase ochelarii, pipăi pe sub pelerină după kilt și îi șterse. Acum era mai bine, deși lumea se vedea în continuare ușor vălurită, ca și cum ar fi privit pe sub apă.

Continuă să asculte. În livadă se auzeau bufniturile ușoare ale merelor ce se desprindeau de pe ramuri, vântul scuturând copacii, foșnetul crengilor. Scrută întunericul cu privirea. Ceva se mișca, apropiindu-se încet...

Șerpii nu ies niciodată în întuneric și frig, știa bine asta. Și totuși...

Louise...

Da, era șerpoaica cea mare. Ieșea încet dintre bolovanii zidului, atentă, precaută. Lui Meg inima-i bătea să-i sară din piept, deși Louise nu era amenințătoare. Sau, mai bine zis, nu era amenințătoare față de ea. Însă Louise rămase în așteptare și, de data asta, așteptarea nu prevestea nimic bun. Meg privi fascinată cum șerpoaica își legănă capul înainte și înapoi, apoi sâsâi în semn de recunoaștere.

Din spatele lui Meg se auzi o voce:

— Margaret!

Se întoarse răsucindu-se pe călcâie.

Era domnul Jenkins. Îl privi uluită.

El îi spuse:

— Frățiorul tău mi-a spus că te-aș putea găsi aici, Margaret.

Da, Charles ar ghici, sau, mai bine zis, ar ști unde e. Dar de ce să fi vorbit domnul Jenkins cu Charles Wallace? Directorul nu mai fusese niciodată acasă la familia Murry și, de altfel, nici la părinții altor elevi. Toate confruntările aveau loc în anonimatul confortabil al biroului său. De ce-ar veni s-o caute prin iarba udă din grădina încă îmbibată de apă, în loc să-l trimită pe vreunul dintre gemeni?

El îi spuse:

— Am vrut să vin chiar eu, Margaret, deoarece simt că-ți datorez scuze pentru asprimea cu care te-am tratat săptămâna trecută, când ai venit să mă vezi.

Îi întinse o mână palidă în lumina tremurândă a lunii ce se ascundea în spatele norilor.

Stăpânită de confuzie, îi întinse și ea mâna, în timp ce Louise se ridică pe zidul din spatele ei, sâsâind și scoțând un zornăit ciudat și amenințător. Meg se întoarse și văzu cum șerpoaica mare și

impunătoare ca o cobră sâsâie cu furie spre domnul Jenkins și își arcuiește uriașul trup negru, pregătindu-se de atac.

Domnul Jenkins scoase un țipăt strident și ascuțit, cum nu crezuse niciodată că poate țipa un bărbat.

Apoi se ridică în întunericul nopții, asemenea unei păsări uriașe, și zbură țipând spre înaltul cerului, până când din el rămase doar o dungă, o fâșie de vid, o frântură de neant...

Meg se trezi și ea țipând.

Așa ceva nu era cu putință.

Acolo nu era nimeni, nu era nimic.

I se păru că o vede pe Louise dispărând printr-o spărtură întunecată din zid...

Era imposibil.

O luase razna. Fusese o halucinație cauzată de vremea de afară, de teama ei, de starea lumii...

Din locul în care fusese domnul Jenkins se ridică o miasmă[1] grea, o duhoare ca de varză stricată, ca de tulpini de flori uitate prea mult în apă...

Dar nu era cu putință să fi fost cu adevărat acolo...

Țipă din nou, cuprinsă de o panică nestăpânită, văzând cum o siluetă înaltă se năpustește spre ea.

Calvin. Calvin O'Keefe.

---

[1] Emanație rău mirositoare.

Meg izbucni într-un plâns isteric de uşurare.

Calvin sări peste zid până ajunse lângă ea şi o cuprinse cu braţele lui zvelte şi puternice.

— Meg! Meg, ce este?

Nu-şi putu opri hohotele îngrozite de plâns.

— Meg, ce s-a întâmplat? Ce e?

O scutură cu tărie.

Gâfâind, încercă să-i povestească totul.

— Ştiu că pare de necrezut, îşi termină ea relatarea.

Încă tremura vizibil, iar inima îi bătea cu repeziciune. Pentru că el nu-i spuse nimic, ci continuă doar s-o mângâie blând pe spate, îi zise printre ultimele hohote de plâns:

— Calvin, aş vrea să-mi fi imaginat totul. Crezi... crezi că aşa a fost?

— Nu ştiu, răspunse Calvin.

Continuă s-o ţină strâns în braţe.

Acum că-l avea pe Calvin lângă ea şi situaţia era sub control, reuşi să chicotească uşor isteric:

— Domnul Jenkins îmi spune mereu că am foarte multă imaginaţie, dar n-am ajuns niciodată aşa de departe. N-am mai avut niciodată halucinaţii sau ceva de genul ăsta, nu-i aşa?

— Nu, răspunse el ferm. N-ai mai avut. Ce-i duhoarea asta îngrozitoare?

— Nu știu. Înainte să vii tu a fost mult mai rău.

— Pe lângă chestia asta, bălegarul miroase a trandafiri. Bleah.

— Calvin... Louise cea Mare... nu-i pentru prima oară azi când face ceva neobișnuit.

— Poftim?

Îi povesti cum se purtase Louise după-amiază.

— Dar atunci nu voia să atace sau ceva de genul ăsta, era doar prietenoasă. A fost mereu un șarpe foarte prietenos.

Expiră, eliberând un oftat prelung.

— Cal, dă-mi batista ta, te rog. Mi s-au murdărit ochelarii și nu văd nimic, și acum mi-ar plăcea să văd ce se întâmplă.

— Batista mea e murdară.

Dar Calvin scotoci totuși prin buzunar.

— Tot e mai bună decât fusta mea.

Meg scuipă pe ochelari și îi șterse. Fără ajutorul lor, băiatul mai mare din fața ei era doar o siluetă neclară, așa că își găsi curajul să spună:

— Cal, speram să vii în seara asta.

— Mă mir că mai vrei vorbești cu mine. Am venit să-mi cer scuze pentru ce i-a făcut fratele meu lui Charles Wallace.

Meg își potrivi ochelarii, împingându-i pe nas cu obișnuitul ei gest repezit, tocmai în momentul

în care o rază a lunii pătrunse printre nori și lumină chipul îngrijorat al lui Calvin. Îi dădu înapoi batista.

— N-a fost vina ta. Atunci... înseamnă că am avut un moment de rătăcire, cu Louise și domnul Jenkins, nu-i așa?

— Nu știu, Meg. Nu ți s-a mai întâmplat până acum, nu-i așa?

— Din câte știu, nu.

— Domnul Jenkins n-are decât să se ducă-n lăsături. Asta-i noua mea înjurătură. M-am plictisit de alea vechi. Lăsăturile sunt excremente de dragon și...

— Știu că lăsăturile sunt excremente de dragon! Dar ce ți-a venit să te gândești tocmai la ele?

— Mi s-au părut o alegere potrivită.

Dintr-odată, începu din nou să tremure.

— Calvin, te rog, e ceva serios.

Renunță la tonul glumeț.

— Bine, Meg, care-i treaba cu lăsăturile?

— Ah, Cal, m-am pierdut cu firea din cauza întâmplării cu domnul Jenkins și am uitat cu totul de dragoni.

— Ce-ai uitat!?

Îi povesti totul despre Charles Wallace și despre dragonii lui și aminti că „nici el nu avusese niciodată halucinații". Îi spuse din nou cum Louise

păruse să întâmpine umbra nedeslușită, pe care nu era convinsă c-o văzuseră în realitate, „dar care sigur nu fusese domnul Jenkins. Cu el Louise n-a fost deloc prietenoasă".

— Asta-i nebunie curată, spuse Calvin.

— Dar chiar am văzut lăsături, Calvin, sau ceva de genul ăsta. Erau mai degrabă niște pene, dar nu pene obișnuite. Charles Wallace a luat una acasă. Erau o grămadă de pene din astea și solzi de dragon lângă bolovanul cel mare de pe pășunea din nord.

Calvin sări în picioare.

— Atunci, hai să mergem! Ia-ți și lanterna.

Acum, cu Calvin alături de ea, fu în stare să traverseze livada și să meargă pe pășune. Principala preocupare a lui Meg, mai presus de frică, era nevoia de a dovedi că ea și Charles Wallace nu inventaseră lucruri, că povestea nebunească pe care i-o spusese lui Calvin era reală. Ce-i drept, nu episodul în care domnul Jenkins se transformase într-o pasăre a neantului, asta nu voia să fie real. Ci povestea cu dragonii. Dacă nimic din ceea ce se întâmplase nu se pupa deloc cu realitatea însemna că începuse s-o ia razna.

Când ajunseră la pășune, Calvin îi ceru lanterna.

— O s-o iau puțin înainte.

Însă Meg îl urmă îndeaproape. I se păru că-i simte neîncrederea când lumina lanternei mătură baza stâncii. Raza de lumină se opri asupra unei grămăjoare rotunde în centrul căreia strălucea ceva auriu.

— Pfiu, spuse Calvin.

Meg chicoti de emoție și ușurare.

— Vrei să zici lăsături? A văzut cineva vreodată o lăsătură de dragon?

Calvin îngenunche și își trecu mâinile prin grămăjoara de pene și solzi.

— Asta-i într-adevăr foarte neobișnuit. Dar ce le-a lăsat aici? Până la urmă, o gașcă de dragoni nu poate să dispară pur și simplu.

— Un pâlc de dragoni, îl corectă Meg. Chiar crezi că sunt dragoni?

Calvin nu-i răspunse. O întrebă:

— I-ai spus mamei tale?

— Charles Wallace le-a arătat pana gemenilor la cină și atunci a văzut-o și mama. Gemenii au spus că nu-i o pană de pasăre, pentru că nu are rahisul cum trebuie și apoi s-a schimbat subiectul. Cred că Charles l-a schimbat intenționat.

— Cum se mai simte? întrebă Calvin. Cât de tare l-a lovit Whippy?

— A fost lovit mai rău de atât. Mama i-a pus comprese pe ochi și acum i s-a învinețit. Dar asta-i tot.

Încă nu era pregătită să-i povestească despre paloarea lui și despre problemele de respirație.

— Parcă am trăi la oraș, într-un cartier rău famat, nu într-un sătuc liniștit de la țară. Nu trece nicio zi fără să fie îmbrâncit de unul dintre băieții mai mari. Nu-i doar Whippy. Cal, cum se face că părinții mei știu totul despre fizică, biologie și știință și nimic despre cum să-și apere fiul împotriva bătăușilor?

Calvin se cățără pe bolovanul mai mic.

— Meg, dacă te consolează cu ceva, cred că părinții mei nici nu știu care e diferența dintre fizică și biologie. Poate lui Charles i-ar fi mai bine într-o școală de la oraș, unde sunt tot felul de copii: albi, negri, asiatici, latino-americani, bogați, săraci. Poate n-ar mai ieși în evidență, dacă ar fi printre copii diferiți. Aici... toată lumea e cam la fel. Oamenii sunt mândri că părinții tăi s-au mutat la noi în sat și că se întrețin cu președintele țării. Dar voi, familia Murry, nu sunteți deloc ca ceilalți.

— Tu te-ai descurcat.

— La fel ca și gemenii. Am respectat legea junglei. Știi asta. Oricum, părinții și bunicii mei s-au născut în sat, la fel și străbunicii. Nu-i mare lucru de capul familiei O'Keefe, dar măcar nu suntem nou-veniți.

O tristețe mai veche îi adânci vocea.

— Of, Cal...

Își scutură mâhnirea ridicând din umeri.

— Cred că ar trebui să vorbim cu mama ta.

— Nu încă.

Din spatele lor se auzi vocea lui Charles Wallace.

— Are destule pe cap. Haideți să așteptăm să se întoarcă dragonii.

Meg sări în sus.

— Charles! De ce nu ești în pat? Mama știe că ai ieșit afară?

— Am fost în pat. Evident că nu știe.

Meg simți că ajunse la capătul puterilor.

— Nimic nu mai este evident.

Apoi continuă pe tonul de soră mai mare:

— N-ar trebui să fii afară la ora asta.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui?

— Meg, am venit pentru că te-a speriat ceva.

Oftă. Un oftat ciudat, mult prea istovit și împovărat de vreme pentru un băiețel atât de mic.

— Aproape adormisem și te-am auzit strigând.

— Nu vreau să-ți povestesc ce s-a întâmplat. Refuz să cred că a fost real. Unde-i Fortinbras?

— L-am lăsat acasă și i-am spus să nu lase pe nimeni să descopere că nu sunt în pat. N-am vrut

să se ia la harță cu dragonii. Meg, ce s-a întâmplat? Trebuie să-mi spui.

Meg spuse:

— Bine, Charles, nu mă mai îndoiesc de existența dragonilor tăi. Dragonii sunt mici copii pe lângă domnul Jenkins, care a venit să mă caute în grădină și apoi s-a transformat țipând într-o... într-o mare pasăre de neant.

Vorbi repede, pentru că ceea ce povestea suna absurd.

Charles Wallace nu râse. Deschise gura ca să spună ceva, apoi se întoarse pe călcâie.

— Cine-i acolo?

— Nimeni, spuse Calvin. Suntem doar noi trei.

Dar sări de pe bolovan și veni lângă ei.

— Mai e cineva. Foarte aproape.

Meg se apropie de Calvin. I se păru nu-și mai simte bătăile inimii.

— Șșșșt, spuse Charles Wallace, deși nu scosese nimeni niciun cuvânt.

Ascultă cu capul ridicat, cum făcea Fortinbras când adulmeca un miros.

În dreapta pășunii era o pădurice de stejari, arțari și mesteceni golași, pe crengile cărora se mai găseau doar câteva frunze uscate, ce contrastau cu verdele închis și iernatic al diverselor soiuri de

molizi și brazi. Covorul jilav, format din frunze moarte și ace de brad, ce acoperea pământul nemângâiat de razele lunii, atenua orice zgomot de pași. Apoi auziră trosnetul strident al unei crenguțe frânte.

Meg și Calvin scrutară cu atenție desișul, însă nu văzură nimic.

Apoi Charles Wallace strigă:

— Dragonii mei!

Se întoarseră și, lângă stânca cea mare, văzură...

aripi, păreau să fie sute de aripi, ce se desfăceau, se pliau, se întindeau...

și ochi

oare câți ochi poate avea un pâlc de dragoni?

și mici jeturi de flăcări.

Deodată, auziră o voce venind dinspre pădure:

— Nu vă temeți!

3 Omul de noapte

O uriașă siluetă întunecată ieși cu pași mari și repezi din pădure și ajunse pe pășune. Acoperi distanța până la ei din câțiva pași și apoi rămase atât de neclintit, încât faldurile mantiei sale lungi păreau a fi sculptate în granit.

— Nu vă temeți, repetă el. El n-o să vă facă niciun rău.

El?

Da. Pâlcul de dragoni al lui Charles Wallace era, de fapt, o singură creatură, deși Meg înțelese de ce confundase Charles Wallace această creatură fioroasă cu o ceată de dragoni. I se părea că nu reușește să-l cuprindă dintr-o singură privire și nu știa spre care dintre perechile de ochi să se uite. Avea de ales dintre ochii jucăuși, cei înțelepți, cei fioroși, cei de pisicuță, cei de dragon, toți clipind neîncetat în timp ce priveau spre ea, spre Charles, spre Calvin și spre ciudatul uriaș. Și aripi, o mulțime de aripi în continuă mișcare, ce ascundeau și descopereau

perechile de ochi. Când erau întinse, aripile aveau o anvergură de cel puțin trei metri, iar când erau strânse, creatura părea o sferă diafană. Dintre aripi țâșneau mici jeturi de flăcări și norișori de fum. Într-un moment de neatenție ar fi putut stârni cu ușurință un incendiu de vegetație. Pentru Meg nu mai era de mirare că Charles Wallace hotărâse să păstreze distanța.

Uriașul străin îi liniști din nou.

— N-o să vă facă niciun rău.

Străinul era negru, întunecat precum noaptea și înalt cât un copac. Însă, ceva din prezența sa, din vocea sa blândă, alunga orice teamă.

Charles Wallace păși spre el.

— Cine ești?

— Sunt un Învățător.

Charles Wallace oftă trist.

— Mi-ar plăcea să fii Învățătorul meu.

— Dar sunt.

Vocea lui, ca de violoncel, era calmă și ușor amuzată.

Charles Wallace făcu încă un pas spre el.

— Și dragonii mei?

Uriașul, Învățătorul, întinse mâna în direcția creaturii sălbatice, care păru să se regrupeze, să se înalțe și să se încline adânc și politicos în fața lor.

Învățătorul spuse:

— El e Proginoskes.

Charles Wallace întrebă:

— El?

— Da.

— Nu e un pâlc de dragoni?

— E un heruvim[1].

— Un ce?!

— Un heruvim.

Neîncrederea lor fu întâmpinată cu jeturi de flăcări care țâșniră spre cer în semn de indignare. Aripi uriașe se ridicară și se întinseră și asupra copiilor se ațintiră o mulțime de ochi. Când sălbăticiunea li se adresă, nu rosti cuvinte, ci își trimise gândurile în mintea lor.

— V-ați fi așteptat mai degrabă la un chip de bebeluș blond, fără trup și cu două aripioare inutile?

Charles Wallace se holbă la uriașa creatură.

— Ar fi fost mai simplu așa.

Meg își strânse mai bine pelerina pe lângă ea, în caz că heruvimul avea să scuipe flăcări în direcția ei.

— Nu încetează să mă mire, gândi heruvimul către ei, că atât de mulți pictori pământeni ne fac să semănăm cu niște purceluși.

---

[1] Heruvimii sunt o clasă specială de îngeri, care urmează ierarhic după arhangheli. Sunt menționați de mai multe ori în Biblie și sunt prezentați ca făpturi cerești înaripate.

Calvin scoase un sunet care, într-o situație mai puțin uluitoare, s-ar fi transformat într-un hohot de râs.

— Dar singularul este heruv[1].

Bestia scuipătoare de flăcări îi răspunse:

— Sunt practic plural. Băiețelul a crezut că sunt un pâlc de dragoni, nu-i așa? Nu sunt nici pe departe un singur heruv. Sunt un pâlc de heruvimi.

— Ce faci aici? întrebă Charles Wallace.

— Am fost trimis.

— Trimis?

— Să-ți fiu coleg de clasă. Nu știu cu ce-am greșit să fiu trimis într-o clasă cu niște pământeni atât de imaturi. De parcă munca mea n-ar fi și așa destul de dificilă. Nu-mi place deloc că trebuie să mă întorc la școală la vârsta mea.

— Câți ani ai?

Meg își desfăcu larg pelerina, pregătindu-se s-o folosească ca pe un scut.

— Pentru heruvimi, vârsta e imaterială. Ea are însemnătate doar pentru creaturile supuse timpului. În termeni heruvimici, eu sunt încă un copil și

---

[1] Cuvântul „heruvim" este în limba ebraică la plural (cu terminația *-im*). La singular ar fi „heruv", dar în limba română cultică, prin tradiție, cuvântul „heruvim" este folosit la singular, cu pluralul „heruvimi". În original se folosește termenul *cherubim*, pluralul de la *cherub*, în limba engleză.

asta-i tot ce trebuie să știți. E foarte nepoliticos să întrebi pe cineva ce vârstă are.

Își încrucișă două dintre aripi, apoi le desfăcu la loc. Păru mai degrabă dezamăgit decât enervat.

Charles Wallace îl întrebă pe uriaș.

— Tu vei fi și Învățătorul meu, și al lui?

— Da.

Charles Wallace își ridică privirea spre chipul straniu și întunecat, deopotrivă sever și blând.

— E prea frumos ca să fie adevărat. Probabil visez. Sper să nu mă trezesc, ca să nu mă opresc din visat.

— Ce este real?

Învățătorul întinse mâna și mângâie cu blândețe vânătaia de pe obrazul lui Charles Wallace și umflătura decolorată de sub ochi.

— Ești treaz.

— Dacă ești adormit, spuse Meg, înseamnă că visăm cu toții același lucru. Nu-i așa, Calvin?

— Eu cred că suntem treji. Dacă aș visa un heruvim, n-ar arăta în niciun caz precum...

Spre Calvin se ațintiră imediat câteva perechi de ochi foarte albaștri, umbriți de gene lungi.

— Proginoskes, după cum ți-a spus Învățătorul. Proginoskes. Și să nu te apuci cumva să-mi spui Cherry, Cheery sau Bimmy.

— Ar fi mai ușor, spuse Charles Wallace.

Dar creatura repetă cu fermitate.

— Proginoskes.

Dinspre silueta întunecată a Învățătorului se auzi un murmur adânc și blând de amuzament, murmur care crescu și se transformă într-un râs jovial și nestăvilit.

— Bine, copii. Sunteți gata să începem - din lipsa unui cuvânt mai bun în limba voastră, o să-i spunem școală - sunteți gata să începem școala?

Charles Wallace, micuț și ușor ridicol cu fâșul său galben tras peste pijama, privi spre Învățătorul înalt și puternic ca un stejar.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Timpul se scurge.

— Mai ușor cu graba, obiectă Calvin. Ce-ai de gând să faci cu Charles? Tu și he... heruvimul nu-l puteți lua cu voi fără să vorbiți cu părinții lui.

— Ce te face să crezi că asta mi-am propus?

Învățătorul făcu un mic salt și în clipa următoare era așezat confortabil pe cea mai înaltă stâncă, folosită acum pe post de scăunel. Brațele îi atârnau lejer pe lângă genunchi, iar faldurile mantiei păreau să se contopească cu stânca luminată de lună.

— Și n-am venit doar pentru Charles Wallace. Am venit să vă chem pe toți trei.

Meg tresări speriată.

— Pe toți? Dar...

— Puteți să-mi spuneți Blajeny, spuse Învățătorul.

Charles Wallace întrebă:

— Domnul Blajeny? Doctor Blajeny? Sir Blajeny?

— Blajeny e de ajuns. E singurul nume pe care trebuie să-l cunoașteți. Sunteți gata?

Meg nu-și revenise încă din uimire.

— Adică și eu, și Calvin?

— Da.

— Dar...

Meg deveni combativă, cum făcea mereu în momentele de nesiguranță:

— Calvin n-are nevoie... E cel mai bun elev și cel mai bun sportiv din școală. Și e foarte popular. Iar eu am început să mă descurc. Doar Charles are probleme, după cum se poate vedea. Școala, orice școală normală, nu-i pentru el.

Blajeny răspunse impasibil.

— Asta nu-i problema mea.

— Atunci de ce ești aici?

Ideea că Blajeny ar fi fost trimis doar ca să-l ajute pe frățiorul ei, nu i se părea deloc ieșită din comun.

Se auzi din nou murmurul înfundat, care crescu și se transformă într-un hohot de râs.

— Dragii mei, nu trebuie să vă luați întotdeauna în serios. De ce presupuneți că lui Charles Wallace trebuie să-i fie bine la școală?

— Dar nici chiar așa de rău. Suntem totuși în Statele Unite ale Americii. Dacă nu intervine nimeni, o s-o pățească rău de tot.

— Va trebui să învețe să se apere singur.

Charles Wallace, care părea mic și lipsit de apărare, spuse încet:

— Învățătorul are dreptate. Trebuie să învăț să mă adaptez, și nimeni nu poate face asta pentru mine. Dacă o să mă lase toată lumea în pace și n-o să mai încerce nimeni să mă ajute, o să învăț, până la urmă, să nu mai ies în evidență. Să știți că în ultimul timp n-am mai pomenit nimic despre mitocondrii și farandole.

Învățătorul îl aprobă clătinând din cap cu solemnitate.

Charles Wallace se apropie și mai mult de el.

— Mă bucur foarte tare că n-ai venit pentru că nu mă descurc la școală. Dar, Blajeny, dacă n-ai venit pentru asta, atunci de ce ești aici?

— Am venit mai degrabă să vă cer ajutorul, nu să vi-l ofer.

— Să ne ceri ajutorul? întrebă Meg.

Charles Wallace ridică ochii către Învățător.

— Eu nu prea sunt în stare să ajut pe nimeni. Nu-i doar din cauza problemelor de la şcoală...

— Da, spuse Blajeny. Ştiu despre cealaltă problemă. Cu toate astea, ai fost chemat şi toţi cei chemaţi să studieze cu unul dintre Învăţători primesc această chemare cu un motiv. Ai anumite talente pe care nu ne permitem să le pierdem.

— Atunci...

— Trebuie să aflăm ce te îmbolnăveşte şi, dacă se poate, să te însănătoşim.

— Dacă se poate? întrebă Meg speriată.

Calvin întrebă:

— Charles? E bolnav? Ce i se întâmplă? Ce-i în neregulă cu Charles?

— Uită-te la el, spuse Meg încet. Uite cât e de palid. Şi abia respiră. Nu mai poate nici să traverseze livada fără să gâfâie.

Se întoarse către Învăţător:

— Te rog mult, Blajeny, îl poţi ajuta?

Blajeny o privi tainic şi abătut.

— Copila mea, cred că tu eşti cea care trebuie să-l ajute.

— Eu?

— Da.

— Ştii bine că aş face orice ca să-l ajut pe Charles.

Calvin privi întrebător către Învăţător.

— Da, Calvin, și tu.

— Dar cum? Cum îl putem ajuta?

— Veți învăța pe măsură ce avansăm cu lecțiile.

Calvin întrebă:

— Și unde-o să facem lecțiile astea? Unde-i școala ta?

Blajeny coborî de pe stâncă cu un salt lin. În ciuda înălțimii și taliei impresionante, lui Meg i se păru că se mișcă de parcă ar fi obișnuit cu o gravitație mai puternică decât a Pământului. Păși ușor peste pășune, până când ajunse la piatra mare și plată din mijlocul ei, de pe care copiii obișnuiau să privească stelele împreună cu părinții lor. Se așeză pe piatră și se întinse pe spate, făcându-le semn și celorlalți să vină alături de el. Meg se așeză lângă el, cu Calvin de cealaltă parte. Astfel, se simțea protejată, nu doar de vântul rece al nopții, ci și de heruvim, care ajunse la ei fluturând o aripă și se grupă într-o învălmășire de aripi, ochi și nori de fum, la o distanță decentă față de Charles Wallace, așezat de cealaltă parte a lui Blajeny.

— E în regulă, dragonilor, zise Charles Wallace. Nu mi-e frică de voi.

Heruvimul își rearanjă aripile.

— Proginoskes, te rog.

Blajeny privi spre cer, își ridică brațele și le desfăcu într-o îmbrățișare largă. Aproape toți norii se risipiseră. Doar câteva crâmpeie fugare mai ascundeau din când în când stelele ce străluceau aprig, odată cu scăderea mercurului din termometre. Gestul amplu al Învățătorului indică întreaga întindere sclipitoare a cerului. Apoi se ridică și își încrucișă brațele, iar ochii săi stranii și luminoși se întoarseră spre interior. Acum nu mai privea nici spre stele, nici spre copii, ci spre un loc adânc și întunecat din străfundurile sale și dincolo de ele. Stătu acolo o veșnicie, călătorind din ce în ce mai adânc înlăuntrul său. Apoi își întoarse privirea spre copii, le zâmbi cu căldură și răspunse la întrebarea lui Calvin, de parcă trecuse doar o clipă.

— Unde-i școala mea? Aici, acolo, peste tot. În curtea școlii, în timpul recreațiilor de la clasa întâi. Cu heruvimii și serafimii[1]. Printre farandole.

Charles Wallace exclamă:

— Mama a reușit să izoleze farandolele!

— Așa este.

— Blajeny, e ceva în neregulă cu mitocondriile și farandolele mele?

---

[1] Serafimii sunt ființe celeste din religiile creștină și iudaică. În religia creștină, aceștia se află pe una din cele mai înalte trepte din ierarhia cerească, fiind numiți „cei mai iubiți" deoarece se află cel mai aproape de însăși ființa lui Dumnezeu.

Blajeny răspunse reținut:

— Asta încearcă să afle mama ta, împreună cu dr. Colubra.

— Și acum ce facem?

— Vă duceți la culcare.

— Și școala?

— Mâine-dimineață veți merge cu toții la școală, ca de obicei.

Fu cel mai dezamăgitor răspuns.

— Și cu școala ta cum rămâne? protestă Meg.

Sperase că Charles nu va mai fi niciodată nevoit să intre în vechea clădire roșie a școlii, că de acum înainte va fi educat de către Blajeny și că totul va fi în regulă...

— Copiii mei, spuse Blajeny solemn, clădirea școlii mele e întreg cosmosul. Înainte să se scurgă timpul pe care-l avem de petrecut împreună, s-ar putea să călătorim în locuri foarte îndepărtate și neobișnuite.

— Noi suntem singurii tăi elevi? întrebă Calvin. Eu, Meg și Charles Wallace?

Proginoskes pufăi indignat un norișor de fum.

— Scuze, și heruvimul.

Blajeny spuse:

— Aveți răbdare. Veți afla la momentul potrivit.

— Și, pentru Dumnezeu, de ce trebuie să fim colegi cu un heruvim? întrebă Meg. Scuze, Proginoskes,

dar pare foarte nedrept față de tine să înveți alături de niște muritori.

Proginoskes își ceru scuze clipind din câteva perechi de ochi.

— N-am vorbit serios când v-am numit pământeni imaturi. Dacă am fost trimiși la același Învățător înseamnă că avem ceva de învățat unii de la alții. Să știți că un heruvim nu e dintr-un ordin superior pământenilor, doar dintr-unul diferit.

Blajeny încuviință clătinând din cap.

— Așa este. Aveți multe de învățat unii de la ceilalți. Între timp, o să vă dau fiecăruia dintre voi o temă. Charles Wallace, poți să ghicești care va fi tema ta?

— Să învăț să mă adaptez.

— Nu vreau să te schimbi! strigă Meg.

— Nici eu, replică Blajeny. Misiunea lui Charles Wallace e să învețe să se adapteze, dar să rămână el însuși.

— Și tema mea care e, Blajeny? întrebă Meg.

Profesorul se încruntă gânditor. Apoi spuse:

— Încerc să-ți explic în termeni pământeni, pe care să-i înțelegi. Ai de trecut trei probe sau trei încercări. Pe prima trebuie s-o începi imediat.

— Despre ce e vorba?

— O parte din probă e să descoperi singură despre ce e vorba.

— Dar cum?

— Asta nu-ți pot spune. Dar nu vei fi singură. Te va ajuta Proginoskes. Cred că pe limba voastră asta înseamnă că veți fi parteneri. Trebuie să treceți împreună cele trei probe.

— Și dacă vom eșua?

La un asemenea gând, Proginoskes își acoperi îngrozit ochii cu mai multe aripi.

Blajeny spuse încet:

— E posibil, dar aș prefera să nu vă gândiți la așa ceva. Nu uitați că aceste trei încercări vor fi cu totul altfel decât vă imaginați acum.

— Dar, Blajeny, n-am cum să iau un heruvim la școală!

Blajeny privi cu drag magnifica creatură, care rămăsese învăluită protector în aripile sale.

— Asta rămâne să decideți voi doi. Să știi că nu e întotdeauna vizibil. Eu îl prefer sub formă de adiere sau flacără, dar el e convins că pământenilor le-ar fi mai ușor să-l vadă întrupat.

Charles Wallace întinse mâna și o strecură în palma Învățătorului.

— Dacă aș putea să-l iau în curtea școlii, exact așa cum e, sub forma unui pâlc de dragoni, pun pariu c-aș scăpa de toate problemele.

Meg spuse:

— Nu ziceai că mâine trebuie să aduci la școală un animal de companie?

Charles Wallace râse.

— Mâine avem voie să aducem un animăluț, pe care să-l arătăm colegilor.

Proginoskes îi privi pe furiș, de sub o aripă.

— Nu mai glumiți pe seama mea.

— Of, Progo, îl liniști Meg, facem și noi haz de necaz.

Charles Wallace, care continua să-l țină de mână pe învățător, întrebă:

— Acum o să vii cu noi acasă, ca s-o cunoști pe mama?

— Nu în seara asta, Charles, la ora asta ar trebui să te odihnești. Cine știe ce ne va aduce ziua de mâine?

— Tu nu știi?

— Sunt doar un Învățător și n-aș interveni asupra viitorului, nici dacă mi-ar sta în putere. Acum haideți să pornim spre casă, vă însoțesc și eu o parte din drum.

Meg întrebă:

— Și cu Progo... Proginoskes, cum rămâne?

Heruvimul răspunse:

— Dacă Blajeny consideră că nu-i momentul potrivit să vă cunoască familia, de mine nici nu

poate fi vorba. Mă simt foarte bine aici. Poate treceți mâine-dimineață pe la mine, să vorbim despre gândurile care ne vor fi trecut prin cap peste noapte.

— Păi... cum zici tu. Cred că-i cel mai bine. Noapte bună!

— Noapte bună, Megling.

Flutură o aripă în semn de rămas-bun, apoi se împături până deveni o sferă vaporoasă. Nu lăsă la vedere niciun ochi, nicio flacără și niciun norișor de fum.

Meg începu să tremure.

Blajeny întrebă:

— Ți-e frig?

Tremură din nou.

— Furtuna de dinaintea cinei... Bănuiesc că a fost cauzată de ciocnirea unui front de aer rece cu unul de aer cald, dar mi s-a părut tare cosmică. Și nu mi-a trecut niciodată prin cap că voi întâlni un heruvim...

— Blajeny, spuse Calvin, mie nu mi-ai dat nicio temă.

— Nu, fiule. Vei avea și tu ceva de făcut, o lucrare dificilă și periculoasă, dar nu-ți pot spune încă despre ce e vorba. Tema ta e să aștepți, fără să pui întrebări. Mâine, după școală, te rog să vii acasă la familia Murry. Poți face asta?

— Sigur că da, spuse Calvin. Măcar o dată să las și eu baltă treburile de după școală.

— Bun. Atunci rămâne stabilit. Acum, haideți să mergem.

Charles Wallace deschidea drumul, iar Meg și Calvin îl urmau îndeaproape. Vântul sufla dinspre nord-vest și cu fiecare rafală se făcea din ce în ce mai frig. Când au ajuns la zidul de bolovani ce mărginea livada de meri, luna strălucea limpede, cu acea sclipire neobișnuită ce separă și accentuează granița dintre lumină și întuneric. Câteva mere rămăseseră încă agățate de crengi, unele erau înnegrite precum Blajeny, iar altele străluceau argintiu, ca și cum ar fi fost luminate din interior.

Deasupra bolovanilor cenușii ai zidului plutea o umbră întunecată ce se mișca lent și sinuos. Se ridică descolăcindu-se tacticos și se contură deasupra lor, părând să extindă o glugă ca de cobră. Limba bifurcată îi străluci în lumina lunii și din gură scoase un sâsâit.

Louise.

Dar nu era Louise cea amenințătoare, care sâsâise și zornăise la irealul domn Jenkins. Era Louise pe care Meg și Charles Wallace o văzuseră în acea după-amiază. Aceeași Louise care ieșise în

întâmpinarea umbrei necunoscute, umbră care, înțelese Meg dintr-odată, trebuie să fi fost Blajeny.

Cu toate astea, se apropie și mai mult de Calvin. Nu se simțise niciodată în siguranță pe lângă Louise, iar comportamentul ei ciudat, din după-amiaza și seara aceea, o făcuseră să pară și mai stranie decât înainte, când era doar animalul de casă al gemenilor.

Acum Louise pendula înainte și înapoi într-un ritm domol, ca și cum ar fi făcut o plecăciune șerpească, iar șuieratul ei semăna cu acordurile blânde ale unui flaut.

Blajeny se înclină în fața șerpoaicei.

Louise îi răspunse printr-o plecăciune.

Blajeny explică solemn:

— Ea e o colegă de-ale mele.

— Dar... dar... hei, ia stai! se bâlbâi Calvin. Stai puțin...

— E o Învățătoare. De aceea ține atât de mult la cei doi băieți, Sandy și Dennys. Într-o zi, vor deveni și ei Învățători.

Meg spuse:

— O să devină afaceriști de succes și o să ne arate cum e să trăiești pe picior mare.

Blajeny o contrazise:

— Vor fi Învățători. E o Înaltă Chemare și nu trebuie să fii necăjită că nu-i și menirea ta. Ai și tu o Lucrare de făcut.

Cu un ultim acord al cântecului său straniu și melodios, Louise se retrase spre zid și se făcu nevăzută printre bolovani.

— Poate că totuși visăm, zise Calvin gânditor.

— Ce e real? îi întrebă din nou Învățătorul. Și cu asta vă spun noapte bună.

Charles Wallace nu-și dorea să plece.

— Și mâine-dimineață, când o să ne trezim, n-o să aflăm că, de fapt, nu s-a întâmplat nimic? N-o să descoperim că totul a fost doar un vis?

— Dacă doar unul dintre noi o să țină minte, spuse Meg, iar ceilalți n-o să-și amintească nimic înseamnă că e un vis. Dar dacă o să ne amintim cu toții înseamnă că s-a întâmplat de-adevăratelea.

— Nu încercați să aflați azi ce vă rezervă ziua de mâine, îi sfătui Blajeny. Noapte bună, copiii mei!

Nu-l întrebară unde avea să-și petreacă noaptea, deși Meg era curioasă, pentru că nu-și permiteau să-i pună lui Blajeny astfel de întrebări nelalocul lor. Îl lăsară stând în picioare și urmărindu-i cu privirea, învăluit în faldurile pelerinei lui ce părea sculptată în granit. Chipul său negru prindea razele lunii și le reflecta asemenea unui vitraliu.

Traversară livada și grădina și intrară în casă prin cămară, cum făceau de obicei. Ușa laboratorului era deschisă și luminile erau aprinse. Doamna Murry

era aplecată asupra microscopului, iar dr. Colubra citea ghemuită într-un fotoliu vechi din piele roșie. Laboratorul era o încăpere lungă și îngustă, cu pardoseală de piatră. Inițial, fusese destinată păstrării laptelui, untului și altor alimente perisabile, înainte de apariția frigiderelor, și continua să fie greu de încălzit iarna. Blatul lung de lucru, care se termina la un capăt cu o chiuvetă din piatră naturală, era ideal pentru echipamentul de laborator al doamnei Murry. Într-unul dintre colțuri erau două fotolii comode și o veioză pentru citit, care îmblânzea lumina crudă a lămpilor de pe blat. Însă Meg nu-și amintea s-o fi văzut vreodată pe mama ei relaxându-se în vreun fotoliu. O găsea invariabil cocoțată pe unul dintre scaunele înalte de laborator.

Își ridică privirea din ciudatele tuburi ale microscopului electronic.

— Charles! De ce nu ești în pat?

— M-am trezit din somn, zise senin Charles Wallace. Știam că Meg și Calvin sunt pe afară și m-am dus să-i caut.

Doamna Murry îi aruncă fiului său o privire severă, apoi îl întâmpină pe Calvin cu căldură.

Charles Wallace întrebă:

— Putem să ne facem niște cacao?

— E foarte târziu, Charles, și mâine e zi de școală.

— O să mă ajute să adorm.

Doamna Murry părea pregătită să refuze, dar dr. Colubra închise cartea spunând:

— O dată n-o fi foc! Pune-l pe Charles să tragă un pui de somn mâine, după ce se întoarce de la şcoală. Şi mie mi-ar prinde bine nişte cacao. Haideţi să-l facem aici şi s-o lăsăm pe mama voastră să-şi continue treaba. Îl prepar eu.

— Aduc eu laptele şi celelalte chestii din bucătărie, spuse Meg.

Cu dr. Louise de faţă simţi că nu puteau vorbi cu mama lor despre evenimentele din seara aceea. Copiii ţineau la dr. Louise şi aveau încredere absolută în ea, ca doctor. Însă nu erau convinşi că avea capacitatea familiei Murry de-a accepta evenimentele ieşite din comun. Erau aproape convinşi, dar nu absolut convinşi. Dr. Colubra avea foarte multe lucruri în comun cu părinţii lor. Şi ea renunţase la un post care-i aducea foarte mulţi bani şi prestigiu, pentru a trăi în acest sătuc uitat de lume. („Prea mulţi dintre colegii mei au uitat că vindecarea e o artă. Dacă mâinile mele nu sunt călăuzite de harul vindecării, pregătirea mea nu valorează nimic.") Şi ea întorsese spatele iluzoriei lumi a succesului. Meg ştia că părinţii ei, în ciuda faptului că erau consultaţi de către preşedintele Statelor Unite,

renunțaseră la multe lucruri când se mutaseră la țară și hotărâseră să-și dedice viața cercetării. Descoperirile lor, multe dintre ele făcute în laboratorul cu pardoseala de piatră, îi făcuseră mai deschiși spre lumea evenimentelor stranii, misterioase sau inexplicabile. Munca realizată de dr. Colubra era prin natura sa mai aplicată și Meg nu-și putea imagina cum ar răspunde dacă i s-ar povesti despre un ciudat Învățător negru, înalt de vreo trei metri. Cu atât mai puțin, nu-și putea închipui cum ar reacționa la auzul descrierii unui heruvim. Probabil le-ar spune că suferă de psihoză în masă și ar insista să se programeze urgent la un psihiatru.

— Sau poate mi-e teamă să vorbesc despre asta, chiar și cu mama? se întrebă Meg în timp ce luă din bucătărie zahăr, cacao, lapte și un ibric și se întoarse în cămară.

Dr. Colubra tocmai spunea:

— Povestea asta cu țipetele cosmice și fisurile în galaxii îndepărtate îmi insultă fiecare strop de rațiune.

Doamna Murry se sprijini de blatul de lucru.

— Nici în farandole n-ai crezut, până nu ți-am dovedit existența lor.

— Nu mi-ai dovedit-o, spuse dr. Colubra. Încă.

Era ușor zbârlită, ca o mică pasăre cenușie. Părul ei scurt și cârlionțat încărunțise, iar ochii îi erau cenușii, deasupra unui nas în formă de cioc. Purta un costum cenușiu de lână.

— Singurul lucru care mă face să bănuiesc că ai dreptate e faptul că te uiți spre mașinăria aia idioată, zise și arătă spre microscop, la fel cum se uita soțul meu la vioara lui. Era întotdeauna ca o întâlnire între doi îndrăgostiți.

Doamna Murry întoarse privirea dinspre „mașinăria idioată".

— Cred că aș fi preferat să nu fi auzit niciodată de farandole. Și cu atât mai puțin să ajung la concluziile...

Se opri brusc, apoi spuse:

— Apropo, copii, chiar înainte să dați voi buzna în laborator, m-a surprins domnul Jenkins cu un telefon. M-a sunat să-mi sugereze lecții de autoapărare pentru Charles Wallace.

„Domnul Jenkins?" se întrebă Meg. Apoi continuă cu voce tare:

— Dar domnul Jenkins nu sună niciodată părinții. Părinții sunt cei care trebuie să ia legătura cu el.

Fu cât pe-aci să întrebe: „Ești convinsă că a fost domnul Jenkins?"

Dar se opri imediat când își aminti că nu-i povestise lui Blajeny despre falsul domn Jenkins, care se transformase într-o pasăre de neant, falsul domn Jenkins pe care Louise îl amenințase cu atâta furie. Ar fi trebuit să-i spună lui Blajeny. Își propuse să-i povestească mâine la prima oară.

Charles Wallace se cocoță pe unul dintre scaunele înalte de laborator și se aplecă spre mama lui.

— Mie-mi trebuie lecții de adaptare. Am citit Darwin[1], dar nu m-a ajutat prea mult.

— Vedeți? o întrebă Calvin pe dr. Louise. Nimeni nu se așteaptă să audă așa ceva de la un copil de șase ani.

— Chiar îl citește pe Darwin, o asigură Meg pe doctoriță.

— Și tot n-am învățat să mă adaptez, adăugă Charles Wallace.

Dr. Louise făcea o pastă din cacao, zahăr și puțină apă fierbinte dintr-un distilator de-al doamnei Murry.

— E doar apă, așa-i? întrebă ea.

— Din fântâna noastră arteziană. Cea mai bună apă.

---

[1] Charles Darwin (1809-1882) - celebru om de știință britanic care a pus bazele evoluționismului și teoriei selecției naturale.

Dr. Louise adăugă lapte, puțin câte puțin.

— Voi sunteți prea mici să mai țineți minte, iar mama voastră e mai mică decât mine cu mai bine de zece ani, dar eu n-o să uit niciodată momentul în care au ajuns primii astronauți pe lună, cu mulți ani în urmă, iar eu am stat trează toată noaptea să-i urmăresc.

— Ba îmi amintesc și eu, spuse doamna Murry. Nu eram chiar așa de mică.

Dr. Louise amestecă în cacaua ce se încălzea deasupra unui arzător Bunsen.

— Îți amintești primii pași pe lună, la început atât de nesiguri, în acel mediu neobișnuit, straniu și lipsit de aer? Apoi, nu după mult timp, Armstrong[1] și Aldrin[2] au început să pășească siguri pe ei și comentatorul a remarcat marea adaptabilitate de care dau dovadă oamenii.

— Dar n-au făcut decât să se adapteze la suprafața lunii! protestă Meg. Nu era locuită. Când or să ajungă pe o planetă locuită, pun pariu că astronauților noștri n-o să le mai fie așa de ușor. E mult mai simplu să te adaptezi la o forță gravitațională mai

[1] Neil Armstrong (1930–2012) – astronaut american, primul om care a pășit pe Lună.

[2] Erwin Eugene Aldrin (n. 20 ianuarie 1930), poreclit Buzz – astronaut american, al doilea om care a pășit pe Lună.

slabă, la lipsa atmosferei sau la furtuni de nisip decât la niște locuitori ostili.

Fortinbras, care avea o pasiune deosebită pentru cacao, veni în laborator, adulmecând nerăbdător. Se ridică pe picioarele din spate și-și puse labele din față pe umerii lui Charles Wallace.

Dr. Colubra o întrebă pe Meg:

— Deci crezi că puștii de clasa întâi de la școala din sat sunt localnici ostili?

— Bineînțeles! Charles nu e ca ei, așa că sunt ostili față de el. Oamenii sunt mereu ostili față de cei care sunt diferiți.

— Până se obișnuiesc cu el, spuse doctorița.

— Cu Charles nu dau semne că s-ar putea obișnui.

Charles Wallace spuse în timp ce mângâia masivul câine:

— Nu uita să-i pui și lui Fort pe o farfurie, îi place cacaua.

— Aveți niște animale de casă foarte ciudate, spuse dr. Louise, dar îi turnă lui Fortinbras puțin cacao pe o farfurie. Îl las puțin să se răcească înainte să-l pun jos. Meg, ne trebuie căni.

— Bine.

Meg se repezi în bucătărie, luă câteva căni și se întoarse în laborator.

Dr. Louise le așeză la rând și le umplu cu cacao.

— Apropo de animale de casă, ce mai face tiza mea?

Meg fu cât pe aici să verse cana cu cacao pe care tocmai i-o întindea mamei ei. O privi cu atenție pe dr. Louise, dar, deși întrebarea păruse să țintească ceva anume, pe chipul micuț ca de pasăre se citea doar un interes amuzat. Cum spunea Charles Wallace, dr. Louise se pricepea să vorbească la un nivel și să gândească la un cu totul alt nivel.

Charles Wallace răspunse la întrebare.

— Louise cea Mare e o șerpoaică magnifică. Oare i-ar plăcea și ei niște cacao? Șerpilor le place laptele, nu-i așa?

Doamna Murry spuse ferm:

— Nu mai ieși în seara asta ca să afli dacă unei șerpoaice, oricât de magnifică ar fi, îi place cacaua. Păstrează-ți zelul dedicat experimentelor pentru zi. Louise probabil doarme dusă.

Dr. Louise turnă cu grijă în cana ei restul de cacao.

— Unii șerpi sunt foarte sociabili noaptea. Acum mulți ani, pe când lucram la un spital din Filipine, aveam pe post de animal de casă un boa[1]. Aveam o problemă cu șobolanii în secție și șerpoaica mea

[1] Boa constrictor – specie de șarpe carnivor neveninos.

păstra populația de rozătoare sub control. Îi plăcea supa cremă de ciuperci, dar cacao recunosc că n-am încercat să-i dau. Seara era o companie foarte plăcută, era afectuos și îi plăcea să se cuibărească.

Meg nu se vedea cuibărindu-se alături de un șarpe, fie el și Louise.

— Se pricepea de minune să citească oamenii. Avea o fire foarte prietenoasă și dacă-mi arăta că nu-i place cineva sau că nu are încredere, îl luam în serios. Odată ni s-a adus un pacient în salonul bărbaților. Nu părea să aibă vreo problemă gravă, avea doar apendicele inflamat. Numai că șerpoaica mea l-a antipatizat de când a fost internat. În acea noapte, individul a încercat să-l ucidă pe omul din patul alăturat. Din fericire l-am prins la timp. Dar Louise a știut. După aceea, am ținut mereu seama de instinctele ei.

— Și Fortinbras are aceleași instincte, spuse doamna Murry. Păcat că noi, oamenii, le-am pierdut.

Meg vru să spună „și Louise cea Mare", dar mama ei sau doctorița i-ar fi cerut să-și justifice afirmația. O asemenea remarcă ar fi sunat mai firesc venind de la gemeni.

Charles Wallace o privi pe dr. Colubra, care se întorsese în fotoliul din piele roșie și își sorbea

cacaua, cu picioarele strânse sub ea, ca un copil. De fapt, era chiar mai micuță decât Meg.

— Și noi o luăm pe Louise în serios, dr. Louise, spuse Charles. Foarte în serios.

Dr. Louise clătină din cap. Îi răspunse cu vocea ei subțire și blândă.

— Asta era și ideea.

Calvin își termină de băut cacaua.

— Mulțumesc frumos. Ar trebui să plec spre casă. Ne vedem mâine la școală, Meg. Mulțumesc încă o dată, doamnă Murry și dr. Colubra. Noapte bună!

După ce plecă, doamna Murry spuse:

— Gata, Charles. Gemenii dorm deja de o oră. Meg, și pentru tine e vremea să mergi la culcare. Charles, voi veni peste câteva minute să văd ce faci.

În timp ce ieșeau din laborator, Meg o văzu pe mama sa întorcându-și privirea spre microscopul electronic.

Meg se dezbrăcă încet, lângă fereastra mansardei, întrebându-se dacă discuția despre șerpi pe care o avusese cu dr. Louise fusese doar o simplă pălăvrăgeală la o cană de cacao. Poate că ciudatele evenimente din seara respectivă o făceau să caute semnificații dincolo de suprafața unor conversații lipsite de importanță. Stinse lumina și se uită pe fereastră. Putea cuprinde cu privirea grădina de

legume și livada, însă copacii mai aveau încă destule frunze, și nu putea să vadă dincolo de ei, spre pășunea din nord.

Oare chiar exista un heruvim care aștepta cuibărit ca un ghem uriaș de pene la baza unui bolovan? Oare dormea cu toți ochii închiși?

Era real?

Ce e real?

4 Proginoskes

Meg se trezi înainte de răsăritul soarelui, brusc și complet, ca și cum ceva ar fi smuls-o din somn. Ascultă: nimic în afară de zgomotele obișnuite ale casei adormite. Aprinse lumina și se uită la ceas: setase alarma, ca de obicei, la șase. Acum era cinci. Mai avea o oră întreagă în care se putea cuibări sub pături și se putea bucura de confort și căldură pentru a ațipi din nou...

Apoi își aminti.

Încercă să se liniștească spunându-și că fusese doar un vis, deși visele nu-ți rămân în memorie atât de clar. Trebuie să fi fost un vis, sigur că trebuie să fi fost un vis...

Singurul mod în care se putea convinge că fusese doar un vis, fără să-l trezească pe Charles Wallace ca să-l întrebe, era să se îmbrace și să se ducă până la bolovanul de pe care priveau stelele și să se asigure că nu-i niciun heruvim acolo. Și oricum, chiar dacă prin absurd nu fusese un vis, îi promisese heruvimului că va veni la el înainte de micul dejun.

Dacă n-ar fi existat cumplitul moment în care domnul Jenkins sfâșiase cerul cu țipătul lui, nu și-ar fi dorit să fie un vis. Voia cu disperare ca Blajeny să fie real și să aibă grijă de tot. Dar irealitatea domnului Jenkins, care fusese mereu enervant de predictibil, era mai greu de acceptat decât Învățătorul sau heruvimul care semăna cu un pâlc de dragoni.

Se îmbrăcă în grabă, trăgându-și pe ea fusta plisată și o bluză curată. Coborî la parter în vârful degetelor, la fel de atentă și cu băgase de seamă ca în seara trecută. Trecu apoi prin bucătărie și prin cămară, unde își puse cea mai groasă jachetă și o beretă tricotată multicoloră, una dintre puținele realizări meșteșugărești ale mamei sale.

De data asta, nu mai bătu niciun vânt și nu se mai trânti nicio ușă. Aprinse lanterna ca să poată vedea mai bine pe unde merge. Dimineața era răcoroasă și liniștită. Iarba era acoperită de urzeala albă a pânzelor de păianjen încărcate de rouă și brumă. Deasupra peluzei plutea un abur fin și delicat. Munții erau înväluiți de o ceață joasă, deși pe cer se puteau vedea stelele. Traversă grădina în fugă, uitându-se cu precauție în jurul ei. Nici urmă de domnul Jenkins. Bineînțeles că nu era nici urmă de domnul Jenkins! Când ajunse la zidul de bolovani

se uită după Louise, dar șerpoaica nu părea să fie prin preajmă. Traversă livada și se cățără din nou pe zid. Louise nu-și făcu nici acum apariția. Ce-i drept, pentru șerpi era încă mult prea devreme și mult prea frig. Alergă apoi pe pășunea din nord, trecu pe lângă cele două stânci și ajunse până la bolovanul de pe care obișnuiau să privească stelele.

Nu găsi nimic, cu excepția rotocoalelor de ceață ce pluteau lin în briza domoală a dimineții.

Deci totul fusese un vis.

Apoi ceața începu să se închege și să se transforme în fâlfâiri de aripi, clipiri de ochi, mici scântei, norișori de fum...

— Ești real! spuse ea cu voce tare. Deci, până la urmă, nu te-am visat.

Proginoskes își întinse delicat spre cer o uriașă aripă, apoi o strânse la loc.

— Mi s-a spus că oamenii visează foarte rar heruvimi. Îți mulțumesc pentru punctualitate. Heruvimii au, prin natura lor, o aversiune față de întârzieri.

Meg oftă a resemnare, teamă și, surprinzător, a ușurare.

— Bine, Progo, se pare că nu ești o plăsmuire a imaginației mele. Acum ce facem? Mai am cam o oră până la micul dejun.

— Ți-e foame?

— Nu, sunt prea agitată ca să-mi fie foame, dar dacă nu mă întorc la timp nu cred c-o să dea bine explicația c-am stat la taclale cu un heruvim. Nici mamei nu-i place când întârzii.

Proginoskes spuse:

— Într-o oră se pot face multe. Trebuie să descoperim care-i prima noastră probă.

— Nu știi?

— De ce-aș ști?

— Ești un heruvim.

— Până și heruvimii au limite. Când se pregătesc cele trei încercări, nimeni nu știe dinainte despre ce e vorba. S-ar putea să nu știe nici măcar Învățătorul.

— Atunci ce facem? Cum aflăm?

Proginoskes fâlfâi gânditor din câteva aripi, gest care într-o zi fierbinte de vară ar fi fost plăcut, dar în dimineața aceea friguroasă, o făcu pe Meg să ridice gulerul jachetei. Heruvimul nu observă și continuă să dea gânditor din aripi. Apoi îi simți vorbele mișcându-se șovăitor și lent în mintea ei.

— Dacă mi-ai fost dată în grijă, bănuiesc că și tu ești tot un fel de Numitor, deși unul mai primitiv.

— Un ce?

— Un Numitor. De exemplu, ultima oară când am fost dat în grija unui Învățător, sau la școală,

cum îi ziceți voi, tema mea a fost să țin minte numele stelelor.

— Care stele?

— Toate.

— Adică toate stelele, din toate galaxiile?

— Da. Dacă el o cheamă pe vreuna, cineva trebuie să știe la care se referă. Și oricum, lor le place. Puțini le știu pe toate după nume, și când nimeni nu-ți cunoaște numele te simți teribil de singur.

— Trebuie să învăț și eu numele tuturor stelelor?

Gândul ăsta o îngrozea.

— Sfântă galaxie, nu!

— Atunci ce trebuie să fac?

Proginoskes flutură câteva aripi, gest care, din câte începea Meg să înțeleagă, era felul lui de a spune: „N-am nici cea mai vagă idee."

— Atunci, dacă sunt un Numitor, ce înseamnă asta? Ce face un Numitor?

Aripile se strânseră, iar ochii începură să se închidă, la început pe rând, apoi mai mulți deodată, până când nu mai rămase niciunul deschis. Mici rotocoale de fum se ridicară și plutiră în jurul lui.

— Când am memorat toate numele stelelor, un scop era să ajut fiecare stea să-și împlinească destinul și să devină ea însăși. Cam asta face un Numitor. Poate că treaba ta e să-i faci pe pământeni să fie mai umani.

— Cum adică?

Se aşeză alături de el pe piatră. Ajunsese cumva să nu se mai teamă nici de aspectul lui sălbatic, nici de mărimea și nici de flăcările lui.

— Eu cum te fac să te simți? o întrebă.

Ezită, nevrând să-l jignească, dar uită că heruvimul, asemenea lui Charles Wallace și chiar mai mult decât acesta, nu avea nevoie să-i audă cuvintele ca să știe ce gândea. Îi răspunse însă cu sinceritate:

— Confuză.

Spre cer se înălțară câțiva norișori de fum.

— Păi, încă nu ne cunoaștem prea bine. Cine te face să te simți cel mai puțin confuză?

— Calvin, răspunse ea fără nicio ezitare. Când sunt cu Calvin mă simt în largul meu.

— Adică te aduce mai aproape de tine, nu?

— Bănuiesc că se poate spune și așa.

— Și cine te face să te simți cel mai departe de tine?

— Domnul Jenkins.

Proginoskes o întrebă îngrijorat:

— Ce te-a speriat și înfuriat atât de tare?

— Anul ăsta e directorul școlii primare din sat. Dar anul trecut a fost directorul liceului meu și eram mereu trimisă în biroul lui. Nu înțelege niciodată

nimic și tot ce fac eu e automat greșit. Lui Charles Wallace i-ar fi mai ușor dacă n-aș fi sora lui. Asta îl pune din start pe picior greșit cu domnul Jenkins.

— Asta-i tot?

— Cum adică?

— Când spui „domnul Jenkins", simt cum te inundă un val de groază care-mi îngheață și mie sângele în vene.

— Progo, aseară s-a întâmplat ceva, înainte să te întâlnesc pe tine și pe Blajeny, când eram singură în grădină...

Vocea îi pieri.

— Ce s-a întâmplat, pământeano? Spune-mi. Simt că e ceva important.

Ce era așa greu să-i povestească lui Proginoskes? Și existența heruvimului era greu de acceptat. Dar heruvimul era el însuși, era Proginoskes, în timp ce domnul Jenkins nu fusese domnul Jenkins.

În timp ce încerca să-i explice lui Proginoskes, îl simți îndepărtându-se și deodată văzu cum își strânse toate aripile în jurul lui, într-un frenetic reflex de autoconservare. Apoi doi ochi o priviră de sub o aripă:

— Echthroi.[1]

---

[1] *Echthroi* - inamici, limba greacă, plural (singular, *echthros*).

Era un cuvânt urât. Când îl pronunță Proginoskes, aerul dimineţii se răci și mai tare.

— Cum ai spus? întrebă Meg.

— Domnul Jenkins de la școală, cel real, ar fi în stare să facă ce-a făcut domnul Jenkins despre care mi-ai povestit? Ar putea să zboare spre cer și să dispară în neant? Un asemenea lucru nu-i tocmai la îndemâna ființelor umane, nu-i așa?

— Nu.

— Zici că semăna cu o pasăre întunecată de neant care a sfâșiat cerul?

— Păi... așa țin minte. S-a întâmplat totul foarte repede și pe neașteptate. M-am speriat foarte tare și nu-mi venea să cred că fusese real.

— Sună a Echthroi, spuse heruvimul, ascunzându-și din nou ochii.

— A ce?

Își descoperi lent câțiva ochi, ca și cum ar fi făcut un mare efort.

— Echthroi. Of, pământeano, dacă nu știi ce sunt Echthroi...

— Nici nu vreau să știu. Mai ales dacă sunt așa cum am văzut aseară.

Proginoskes fâlfâi agitat din aripi.

— Cred că trebuie să mergem la domnul Jenkins, cel de la școala frățiorului tău.

— De ce?

Proginoskes se retrase din nou la adăpostul aripilor sale. Meg îl simţi gândind morocănos: „Mi-au spus că o să fie greu... Nu puteau să mă trimită într-un loc liniştit să recit din nou numele stelelor? Aş fi dispus să memorez numele farandolelor... N-am mai fost niciodată pe Pământ, sunt prea tânăr, mi-e frică de planetele din umbră. Şi, până la urmă, ce fel de stea are planeta asta?“

Apoi ieşi din nou la iveală, descoperindu-şi pe rând perechile de ochi.

— Megling, cred că ai văzut un Echthros. Dacă avem de-a face cu Echthroi, ştiu cu fiecare pană din aripile mele (şi poate la un moment dat vei încerca să le numeri) că trebuie să mergem să vorbim cu acest domn Jenkins. Cred că face parte din încercarea noastră.

— Domnul Jenkins? Să facă parte din prima noastră probă? Dar asta-i... n-are niciun sens.

— Pentru mine are.

— Progo, protestă ea, e imposibil. Pot să mă furişez din autobuzul şcolar şi să mă duc pe jos până la şcoala primară, la fel cum am făcut când m-am dus să vorbesc cu domnul Jenkins despre Charles Wallace. Nu c-aş fi rezolvat mare lucru...

— Dacă ce-ai văzut tu a fost un Echthros, acum totul e diferit, spuse Proginoskes.

— Bine, eu pot să ajung bine mersi la școală, dar n-am cum să te iau cu mine. Ești prea mare ca să încapi în autobuzul școlar. Și-n plus, ai băga spaima în toată lumea.

Gândul o făcu să zâmbească, dar lui Proginoskes nu-i ardea de glume.

— Nu mă poate vedea toată lumea, îi spuse el. Eu sunt real, iar pământenii nu tolerează prea multă realitate. Dar dacă asta te va face să te simți mai bine, mă voi dematerializa, zise el fluturând grațios câteva aripi. Pentru mine e mai confortabil să nu fiu împovărat de materie, dar am crezut că vouă v-ar fi mai ușor să stați de vorbă cu o ființă pe care s-o puteți vedea.

Heruvimul era chiar în fața ei, acoperind aproape tot bolovanul, apoi se făcu dintr-odată nevăzut. I se păru că vede o vagă sclipire în aer, dar putea la fel de bine să fie doar lumina răsăritului. Continuă, totuși, să-l simtă mișcându-se în mintea ei.

— Te simți curajoasă, Megling?

— Nu.

O lumină palidă contura linia orizontului dinspre răsărit. Stelele, aproape stinse, abia se mai zăreau.

— Cred că va trebui să fim curajoși, copil pământean, dar ne va fi ușor pentru că suntem împreună. Mă întreb dacă Învățătorul știe.

— Ce să știe?

— C-ai văzut un Echthros.

— Progo, tot nu înțeleg. Ce-i un Echthros?

Proginoskes se materializă brusc, își întinse câteva aripi și o trase mai aproape de el.

— Vino, micuțo. Te voi duce ieri într-un loc și-ți voi arăta.

— Cum să mă duci ieri?

— Doar n-o să te duc azi, prostuțo. E vremea pentru micul dejun, iar mamei tale nu-i place să întârzii. Și-n plus, cine știe unde va trebui să mergem și câte vom avea de făcut până mâine? Vino!

O trase și mai aproape de el.

Se trezi uitându-se direct într-unul dintre ochii lui, un ochi galben, ca de pisică, a cărui pupilă întunecată se deschidea atrăgând-o ca o chemare.

Ovalul său o atrase, o absorbi, până când trecu dincolo.

În noaptea deplină din partea cealaltă.

Simți apoi un vânt puternic și fierbinte și-și dădu seama că face cumva parte din el.

Apoi fu luată pe sus și se trezi pe vârful stâncos și golaș al unui munte. Proginoskes clipea întruna și-i făcea cu ochiul. I se păru că vede ochiul oval, ca o mandală[1], prin care ajunsese acolo, dar nu era sigură.

---

[1] Diagramă circulară ce simbolizează în unele religii orientale universul sau cosmosul.

Heruvimul ridică o aripă uriașă și descrise cu un gest amplu curbura lină a cerului de deasupra lor. Lumina roz-violetă a apusului își pierdu din intensitate, păli și se stinse. Culorile cerului variau de la verdele intens al orizontului până la movul-albăstriu pe fundalul căruia începură să apară stelele, grupate în constelații necunoscute.

Meg întrebă:

— Unde suntem?

— N-are importanță unde. Privește.

Stătu alături de el și privi strălucirea stelelor. Apoi auzi un sunet ce părea să fie mai presus de sunet, dincolo de sunet, o explozie surdă, violentă și electrizantă, care-o făcu să-și acopere urechile cu mâinile. Apoi, în zona în care se zărea o aglomerație de stele asemănătoare Căii Lactee, apăru o despicătură care se transformă într-o fâșie de neant.

Dacă în univers se întâmplau asemenea grozăvii, indiferent cât de aproape sau departe de Pământ și de Calea Lactee, Meg nu se mai mira că tatăl ei fusese nevoit să plece la Washington și Brookhaven.

— Progo, ce-i asta? Ce s-a întâmplat?

— Echthroi au eXterminat.

— Ce-au făcut?

— Anihilat. Negat. Eliminat. eXterminat.

Meg se holbă cu o fascinație îngrozită la fisura de pe bolta cerului. Era cel mai cumplit lucru pe care-l văzuse vreodată, mai cumplit decât domnul Jenkins-Echthros, pe care-l întâlnise cu o seară înainte. Se lipi de heruvim, lăsându-se învăluită de aripi, ochi și vălătuci de fum. Dar încă mai putea zări despicătura din cer.

I se păru de neîndurat.

Închise ochii ca să n-o mai vadă. Încercă să se gândească la cel mai confortabil, cel mai sigur, rezonabil și obișnuit lucru. Care putea fi acela? Masa pe care luau cina acasă, iarna, draperiile roșii trase peste ferestre și ninsoarea blândă de afară, focul din șemineu și Fortinbras sforăind fericit pe covor, o casetă cu *Planetele*[1], de Holst. Nu, asta nu era prea confortabil. Mintea ei se duse cu gândul la o înregistrare oribilă a fanfarei școlare, cu Sandy și Dennys auzindu-se pe fundalul vacarmului general.

Terminaseră de mâncat, iar ea strângea masa și punea vasele în mașina de spălat, pe jumătate atentă la conversația părinților ei, care rămăseseră să mai stea de vorbă la o cafea.

---

[1] Suita în șapte părți *The Planets*, compusă de Gustav Holst între anii 1914 și 1916.

Totul părea tangibil, de parcă ar fi fost acolo aievea, și i se păru că Proginoskes îi ghidează mintea, ajutând-o să-și amintească.

Oare își ascultase părinții cu atât de multă atenție, în timp ce stătea în fața chiuvetei, lăsând apa fierbinte să curgă peste farfurii? Le auzea clar vocile, ca și cum ar fi fost acolo. Tatăl ei pomenise probabil de lucrul înfricoșător pe care tocmai i-l arătase Proginoskes, lucru care-o înfricoșa tocmai pentru că, de fapt, nu era niciun lucru, era nimic. Putea auzi foarte clar vocea calmă și rațională a tatălui său discutând cu mama sa.

— Și lucrurile astea ciudate și incredibile nu se întâmplă doar în galaxii îndepărtate. Lipsa de rațiune s-a insinuat pe nesimțite în viețile noastre. Gândește-te la ce se întâmplă în țara noastră, lucruri pe care nu le-ai fi crezut posibile acum câțiva ani.

Doamna Murry învârti ceașca cu restul de cafea.

— Nici acum nu-mi vine să cred, deși le văd întâmplându-se.

Își ridică privirea și văzu că gemenii și Charles Wallace ieșiseră din bucătărie, iar Meg împroșca apă în chiuvetă frecând o cratiță.

— Acum zece ani nu aveam nici măcar cheie la casă. Acum încuiem de fiecare dată când ieșim.

În orașe, violența irațională a scăpat și mai mult de sub control.

Domnul Murry începu să rezolve absent o ecuație pe fața de masă. De data asta, doamna Murry nu păru nici măcar să observe.

— Ei nici n-au cunoscut vremurile în care puteai să bei apă curată de ploaie, să mănânci zăpadă sau să înoți în orice râu sau pârâu, îi spuse el. Ultima oară când m-am întors acasă de la Washington, traficul a fost atât de congestionat, încât aș fi ajuns mai repede cu un cal. Vedeam peste tot semne imense cu limita de viteză de 100 km/h, iar noi ne târam cu 40 km/h.

— Iar eu și copiii ți-am păstrat trei ore cina caldă. Până la urmă, am mâncat prefăcându-ne că nu suntem îngrijorați că poate ai avut vreun accident, spuse doamna Murry cu amărăciune. Iată-ne, în culmea civilizației, într-un stat care se vrea o mare democrație. Și patru puști de zece ani au fost arestați săptămâna trecută pentru trafic cu droguri periculoase la școala în care băiețelul nostru de șase ani sfârșește în mod regulat cu ochii vineți și cu nasul însângerat.

Observă dintr-odată ecuația care tot creștea pe fața de masă.

— Ce faci acolo?

— Am o bănuială că există o legătură între descoperirile tale despre efectele farandolelor asupra mitocondriilor și fenomenele inexplicabile din spațiu.

Creionul său mai adăugă o fracție cu niște caractere grecești, pe care le închise într-un pătrat.

Doamna Murry șopti:

— Descoperirile mele nu sunt foarte plăcute.

— Știu.

— Am izolat farandolele pentru că poluarea aerului nu explică creșterea numărului de decese datorate insuficienței respiratorii și așa-zisei epidemii de gripă. Micro-sonarul mi-a dat primul indiciu...

Se opri brusc și se uită spre soțul ei.

— E același sunet, nu-i așa? Ciudatul „țipăt" al mitocondriilor bolnave seamănă înspăimântător de mult cu „țipătul" captat cu noul paraboloidoscop în acele galaxii îndepărtate. Nu-mi place deloc. Nu-mi place că nu reușim să vedem nici măcar ce se întâmplă în țara noastră. L.A. încearcă să se achite cât mai onorabil de funcția de președinte, într-o lume atât de orbită de dezonoare și violență, încât oamenii au început să le considere firești. Trebuie să vedem o imensă fisură pe bolta cerului ca să luăm pericolul în serios. Iar eu trebuie să mă

îngrijorez de moarte din cauza băiețelului nostru cel mic, ca să privesc farandolele și altfel, nu doar din perspectiva mea rece și academică.

La auzul suferinței din vocea mamei sale, Meg își întoarse privirea dinspre chiuvetă și văzu cum tatăl ei se întinse peste masă și îi prinse mâna.

— Draga mea, nu-ți stă în fire să gândești așa. Intelectul meu mă face să văd doar motive de pesimism și disperare. Dar nu mă pot opri la ce-mi spune intelectul. Există ceva mai presus.

— Ce e mai presus? întrebă doamna Murry cu o voce stinsă.

— Mai sunt încă stele care se mișcă după același ritm ordonat și armonios. Mai sunt încă oameni pe lumea asta care-și țin promisiunile. Chiar și cele mărunte, cum ar fi gătitul tocăniței pe arzătorul Bunsen. Oricât de absorbită ai fi de un experiment, nu uiți niciodată să-ți hrănești familia. Toate astea sunt de ajuns să-mi păstreze inima optimistă, indiferent de pesimismul din mintea mea. Iar noi doi avem mințile suficient de evoluate ca să ne dăm seama de limitele lor. Intelectul singur e un instrument extraordinar de imprecis.

Proginoskes spuse:

— Tatăl tău e un om foarte înțelept.

— Mi-ai auzit amintirile?

— Mi-am amintit odată cu tine. Să știi că mare parte din acea conversație n-ai auzit-o cu mintea conștientă.

— Am o memorie foarte bună, începu Meg.

Apoi se opri.

— Bine, de acord. Știu că nu mi-aș fi putut aminti de una singură toate amănuntele astea. Bănuiesc că am captat cumva undele sonore, nu-i așa? Dar tu cum ți-ai amintit odată cu mine?

Proginoskes o privi cu doi ochi rotunzi, ca de bufniță.

— Începi să înveți kythingul[1].

— Poftim?

— Kything. Așa comunică heruvimii. Înseamnă să vorbești fără cuvinte, la fel cum eu pot fi eu însămi, fără să mă întrupez.

— Dar eu trebuie să fiu întrupată și am nevoie de cuvinte.

— Știu, Meg, replică el blând. Când voi comunica cu tine voi folosi cuvinte. Dar e bine să-ți amintești că heruvimii nu folosesc cuvinte când vorbesc între ei. Ești foarte talentată la kything pentru o pământeană.

---

[1] Termen provenit din engleza veche, însemnând a anunța, a proclama, a declara, a se manifesta, a deveni vizibil.

Se îmbujoră ușor la auzul complimentului. Bănuia că heruvimului nu-i prea stătea în obicei să facă complimente.

— Progo, mi-ar fi plăcut să văd mai bine ecuația mâzgălită de tata pe fața de masă. Dacă am văzut-o vreodată înseamnă că a rămas cumva depozitată undeva în mintea mea, iar tu o poți găsi.

— Gândește-te, spuse Proginoskes. O să te ajut și eu.

— Mama a pus fața de masă la spălat.

— Dar îți amintești că erau niște litere grecești.

— Da...

— Hai să le căutăm împreună.

Închise ochii.

— Bun. Acum relaxează-te. Poate așa vom reuși să facem kything. Nu încerca să gândești. Dă-mi voie să mă mișc liber prin mintea ta.

Printre numerele ecuației mâzgălite de către tatăl ei pe fața de masă i se păru că zărește cu ochiul minții trei caractere grecești. Le gândi către Proginoskes.

— εχϑ. Epsilon, chi și theta. Asta înseamnă Echth, spuse heruvimul.

— Echthroi... Dar cum a reușit tata...

— Gândește-te la conversația pe care tocmai ne-am amintit-o împreună, Meg. Părinții tăi sunt foarte conștienți de manifestările răului în lume.

— Da. Bine. Așa e. Ai dreptate, spuse Meg supărată. Până să înceapă Charles școala am crezut că putem să ignorăm totul. Ca struții.

Heruvimul își retrase toate aripile din jurul ei, lăsând-o expusă și înfrigurată pe ciudatul vârf de deal.

— Deschide ochii și privește locul în care cerul a fost sfâșiat.

— Aș prefera să n-o fac.

— Haide! Eu am toți ochii deschiși. Tu trebuie să deschizi doar doi.

Meg deschise ochii. Fâșia de neant era încă acolo. Se întrebă ce are a face acest fenomen îndepărtat cu paloarea lui Charles Wallace și cu mitocondrita, sau cum s-o fi numind.

— Cum... Of, Progo, cum au reușit Echthroi să facă așa ceva?

La fel ca Charles Wallace, heruvimul îi simți imediat teama.

— Prin ne-Numire. Dacă noi suntem Numitori, Echthroi sunt ne-Numitori sau non-Numitori.

— Progo, și ce legătură au toate astea cu domnul Jenkins?

Se simți cuprinsă de un val de repulsie.

— Micuțo, cred că tocmai asta trebuie să aflăm. Probabil face parte din prima noastră încercare. Să pornim.

O trase din nou în interiorul său. Se văzu iar în fața ochiului oval și fu absorbită dincolo prin pupila lui. Apoi pupila se închise brusc și se găsiră din nou pe bolovanul de pe pășune, în timp ce răsăritul lumina încet estul.

Progo își desfăcu larg aripile, iar ea ieși de sub acoperirea lor.

— Și acum ce facem? întrebă el.

Heruvimul o întreba pe ea?

— Sunt doar un om și nici măcar nu sunt adult, îi răspunse. De unde vrei să știu eu?

— Megling, eu n-am mai fost niciodată pe planeta ta. Suntem la tine acasă. Charles Wallace e fratele tău. Tu ești cea care-l cunoaște pe domnul Jenkins. Tu trebuie să-mi spui ce vom face în continuare.

Meg bătu furioasă din picior pe suprafața tare și rece a pietrei.

— E o responsabilitate prea mare! Sunt doar un copil! N-am cerut nimic din toate astea!

— Refuzi să te supui probei? întrebă Proginoskes, îndepărtându-se de ea.

— Dar n-am cerut eu chestia asta! Nu l-am cerut nici pe Blajeny, nici pe tine! N-am cerut nimic!

— Nu? Credeam că te îngrijorează Charles Wallace.

— Da! Mă îngrijorează totul!

— Meg!

Proginoskes rămase solemn și neînduplecat.

— Ai de gând să te supui probei? Trebuie să știu. Acum.

Meg bătu din nou din picior.

— Sigur că da. Știi bine că n-am de ales. Charles Wallace e în pericol. O să fac totul ca să-l ajut, oricât de prostesc ar fi.

— Atunci ce facem în continuare?

Își împinse ochelarii pe nas, ca și cum asta ar fi ajutat-o să gândească.

— Trebuie să mă duc acasă și să iau micul dejun. După-aia o să mă urc în autobuzul școlii. Oprește la baza dealului și cred c-ar fi bine să mă aștepți acolo. S-ar putea să te latre Fortinbras. Sunt sigură că te-ar simți dacă ai intra casă, chiar și dematerializat sau cum îi zici tu.

— Cum crezi, spuse Proginoskes supus.

— La șapte voi fi în capătul drumului. Autobuzul liceului acoperă o distanță foarte mare și face multe opriri, așa că tot drumul durează o oră și jumătate, iar eu mă urc la una dintre primele stații.

Heruvimul îi transmise telepatic încuviințarea sa, apoi dispăru. Nu mai văzu nicio sclipire în jurul ei și nici nu-l mai simți în minte. Se îndreptă

spre casă. Ţinu lanterna aprinsă, nu de teamă că ar putea rătăci poteca bine cunoscută, ci pentru a preîntâmpina eventualele surprize care ar fi putut s-o aştepte.

Când ajunse la zidul de bolovani, o găsi pe Louise cea Mare aşteptând. Nu era pregătită nici de întâmpinare, nici de atac. Doar aştepta. Meg se apropie de ea cu precauţie. Louise o privi cu nişte ochii care străluceau în lumina lanternei ca apa unei fântâni adânci.

— Louise, îmi dai, te rog, voie să trec? întrebă Meg cu sfială.

Louise se descolăci, salutând mlădios cu privirea aţintită spre Meg. Apoi îşi înclină capul şi dispăru printre bolovani. Meg bănui că Louise o aşteptase ca s-o prevină în legătură cu ce avea să urmeze şi să-i ureze noroc. Fu totuşi ciudat de liniştitor să vadă cum urările ei de bine dispar odată cu ea.

La micul dejun avură cârnaţi şi terci. Meg îşi propuse să mănânce mult cu gândul la ce avea să urmeze. Dar se opri doar după câteva înghiţituri.

— Ţi-e bine, Meg? întrebă mama ei.

— Da. Mulţumesc.

— Eşti puţin cam palidă. Sigur nu te paşte vreo răceală?

„De când cu mitocondrita asta, își face griji pentru toți“, își spuse Meg.

— Chinurile normale ale adolescenței, zâmbi ea către mama ei.

Sandy spuse:

— Dacă n-ai de gând să-ți mănânci cârnatul, dă-mi-l mie.

Dennys spuse:

— Îmi păstrezi și mie jumătate, bine?

Charles Wallace mâncă încet și hotărât un bol întreg de terci, însă le dădu gemenilor cârnatul lui.

— Atunci, eu o tulesc, spuse Meg după ce spălă vasele și le puse la locul lor.

— Așteaptă-ne și pe noi, zise Sandy.

N-avea niciun chef să-i aștepte pe gemeni și să le asculte pălăvrăgeala în drum spre autobuz. Pe de altă parte, ar fi ajutat-o să nu se mai gândească la ce-o aștepta. De când îl cunoscuse pe domnul Jenkins se gândise la el cu antipatie, cu iritare și uneori cu furie, dar niciodată cu frică.

Când plecă de acasă, avu sentimentul rău prevestitor că nu avea să se mai întoarcă pentru multă vreme. Și-ar fi dorit ca Fortinbras să-i însoțească până la autobuz, cum îi stătea în obicei, și apoi să se întoarcă și să facă același drum cu Charles Wallace. Dar în dimineața aceea nu dădea niciun

semn că ar dori să părăsească confortul călduros al bucătăriei.

— Ce crezi că o să se întâmple azi? întrebă Sandy când coborau dealul în răcoarea dimineții.

Dennys dădu din umeri.

— Nimic. O să fie ca de obicei. Hai să facem întrecere până la poalele dealului.

5 | Prima încercare

Meg și heruvimul ajunseră cu bine în curtea goală a școlii.

— Avem ceva de așteptat, îi spuse Meg. Tu poți rămâne aici, ești invizibil. Dar eu trebuie să-mi găsesc o ascunzătoare.

Nu-l vedea pe Proginoskes, dar vorbea în direcția în care știa că se află, după sclipirile aerului.

— Prea târziu, spuse heruvimul.

Meg se întoarse și îl văzu pe domnul Jenkins venind dinspre parcarea profesorilor și traversând curtea școlii.

Domnul Jenkins. Obișnuitul domn Jenkins, cel de toate zilele. Nu era niciun șarpe prin preajmă care să sâsâie și să zornăie amenințător la el, iar acesta își continuă liniștit drumul prin curtea școlii. Arăta la fel ca întotdeauna. Purta obișnuitul său costum de culoare închisă, care avea întotdeauna umerii ninși de un strat de mătreață, oricât de des ar fi fost periat. Părul său grizonant era tuns scurt, iar ochii îi erau

tulburi în spatele lentilelor bifocale. Nu era nici scund, nici înalt, nici gras, nici slab. Și, de fiecare când îl vedea, lui Meg i se părea că picioarele n-o mai ascultă și nu mai știe ce să facă cu mâinile.

— Ce-i asta, Margaret? Ce faci aici?

Avea tot dreptul să fie iritat.

Nu știu ce să-i răspundă. Îl simți pe Proginoskes în apropierea ei, îl simți în minte, dar nu-i dădu niciun sfat.

— Dragul meu copil, spuse domnul Jenkins cu o voce neobișnuit de compătimitoare. Dacă ai venit din nou să vorbim despre frățiorul tău, tot ce pot să-ți spun e că îi evaluăm cazul. Politica mea educațională nu permite hărțuirea unui elev de către colegii săi. Dar testele noastre preliminare arată că aptitudinile lui Charles Wallace sunt atât de neobișnuite, încât impun măsuri la fel de neobișnuite. Am avut câteva consultări cu Consiliul profesoral și ne gândim să-i punem la dispoziție un meditator special.

Meg îl privi neîncrezătoare pe director. Suna prea frumos ca să fie adevărat.

Iar Louise încercase s-o prevină în legătură cu ceva. Oare cu ce?

Și heruvimul era neliniștit. Îl simți mișcându-se blând în mintea ei, cercetându-i reacția la acest domn Jenkins neobișnuit de rezonabil.

— Asta-i o aiureală, îi spuse domnul Jenkins domnului Jenkins. Nu putem face excepţie pentru niciun copil. Charles Wallace Murry trebuie să înveţe să se descurce.

Un al doilea domn Jenkins stătea lângă domnul Jenkins.

Era imposibil. La fel de imposibil ca...

Dar în faţa ei stăteau doi domni Jenkins identici şi la fel de respingători.

Proginoskes sclipi, dar nu se materializă. Meg păşi înapoi spre licăr şi-l simţi pe heruvim desfăcând o aripă invizibilă şi trăgând-o spre el. Simţi cum bătăile înfricoşate ale inimii lui uriaşe şi sălbatice bubuie ca un tunet în urechile ei.

— Suntem Numitori, auzi ea printre bătăile inimii. Suntem Numitori. Cum îi cheamă?

— Domnul Jenkins.

— Nu, nu! Asta-i încercarea, Meg, sunt singur. Unul dintre cei doi domni Jenkins e un Echthros. Trebuie să-l descoperim pe adevăratul domn Jenkins.

Meg se uită la cei doi bărbaţi care se priveau duşmănos.

— Progo, mie îmi poţi simţi gândurile. Nu poţi să faci la fel şi cu ei? Nu poţi face kything?

— Dacă nu ştiu cine sunt, nu pot. Doar tu ştii care-i prototipul.

— Proto... ce?

— Tu știi care-i cel real. Singurul domn Jenkins care este într-adevăr domnul Jenkins. Uite...

Deodată, lângă cei doi domni Jenkins, răsări un al treilea domn Jenkins. Când ajunse în rând cu ei, ridică mâna în semn de salut, dar nu către Meg, ci către ceilalți doi.

— Lăsați-o pe biata fată în pace câteva minute, spuse domnul Jenkins Trei.

Cei trei bărbați se puseră în mișcare, bățoși ca niște marionete, traversară curtea școlii și intrară în clădire.

— Trebuie să gândim. Trebuie să gândim.

Kythingul lui Proginoskes se opaciză pentru o secundă, iar lui Meg i se păru că se abține cu greu să nu scuipe flăcări.

Meg spuse:

— Progo, dacă chiar ești un heruvim...

Fu înconjurată de un val invizibil de indignare.

Își lovi pumnul de cealaltă palmă.

— Ia stai. Tu mi-ai spus să gândesc, iar eu exact asta fac.

— Nu trebuie să gândești cu voce tare. De fapt, nici nu trebuie să gândești. Mă asurzești. Încearcă să faci kything, Meg.

— Încă nu înțeleg kythingul. E un fel de telepatie?

Proginoskes ezită.

— Se poate spune că telepatia e primul pas înspre învățarea kythingului. Dar limbajul heruvimic înseamnă doar kything. Cu tine, cu galaxiile, cu sarea din ocean, cu frunzele copacilor.

— Dar eu nu sunt heruvim. Cum trebuie să fac?

— Meg, creierul tău înmagazinează toți stimulii senzoriali pe care îi primește, dar mintea ta conștientă nu are cheia de la depozit. Eu vreau doar să te deschizi către mine, ca eu să pot deschide ușa depozitului din mintea ta.

— Bine. O să încerc.

Nu avea să-i fie deloc ușor să se deschidă față de heruvim și să devină complet vulnerabilă. Dar avea încredere deplină în Proginoskes.

— Ascultă, spuse ea, pe planeta mea au mai venit și alți heruvimi.

— Știu asta. De unde crezi că am făcut rost de informații?

— Ce știi despre noi?

— Am auzit că planeta care vă găzduiește e umbrită, tulburată.

— E foarte frumoasă, spuse Meg defensiv.

Simți un blând fâlfâit de aripi.

— Și în mijlocul orașelor?

— Păi... nu... dar eu nu locuiesc la oraș.

— E paşnică planeta ta?

— Păi... nu, nu-i foarte paşnică.

— Din câte am înţeles, se mişcă Proginoskes şovăitor în mintea ei, pe planeta voastră sunt războaie. Oamenii se luptă şi se ucid între ei.

— Da, aşa este, dar...

— Şi copiii mor de foame.

— Da.

— Şi oamenii nu se înţeleg între ei.

— Nu mereu.

— Şi că... există ură?

— Da.

Îl simţi pe Proginoskes îndepărtându-se.

— Tot ce vreau, murmură pentru sine, e să mă duc într-un loc liniştit şi să recit numele stelelor...

— Progo! Ai spus că suntem Numitori. Eu tot n-am înţeles. Ce este un Numitor?

— Ţi-am spus! Un Numitor trebuie să ştie cine sunt oamenii şi care-i menirea lor. Nu ştiu de ce-am fost şocat să găsesc Echthroi pe planeta ta.

— De ce sunt aici?

— Echthroi sunt mereu prin preajmă când e război. Ei stârnesc toate războaiele.

— Progo, am văzut toată grozăvia pe care mi-ai arătat-o, crăpătura din cer şi toate cele, dar tot nu mi-ai explicat ce sunt Echthroi.

Proginoskes îi scotoci mintea, în căutarea unor cuvinte pe înțelesul ei.

— Cred că în mitologia ta s-ar numi îngeri căzuți. Misiunea lor e să răspândească război și ură, iar una dintre principalele lor arme e ne-Numirea. Îi fac pe oameni să uite cine sunt. Dacă un om știe cu adevărat cine e, atunci nu are de ce să urască. De aceea mai avem încă nevoie de Numitori, pentru că mai există locuri în univers precum planeta Pământ. Când toată lumea va fi Numită cu adevărat și pe deplin, Echthroi vor fi învinși.

— Dar ce...

— Of, copil pământean, de ce crezi că v-a chemat Blajeny? În rai e război și avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obține. Echthroi se răspândesc prin univers. De fiecare dată când se stinge o stea, un Echthros a câștigat o bătălie. Nu contează că-i o stea, un copil sau o farandolă, mărimea nu-i importantă, Meg. Echthroi vor să pună mâna pe Charles Wallace și rezultatul acestei bătălii va pune în balanță echilibrul întregului univers.

— Dar, Progo, ce legătură au toate astea cu proba noastră și cu cei trei domni Jenkins? Mi se pare o nebunie!

Proginoskes răspunse cu răceală.

— Exact.

În liniştea şi răcoarea dimineţii răsună zgomotul autobuzelor şcolare, al uşilor deschise şi al copiilor care coborau în grabă, pentru a năvăli apoi în clădirea şcolii.

Printre ei era şi Charles Wallace.

Proginoskes pluti calm prin zgomotul asurzitor din mintea ei.

— Nu mă înţelege greşit, Meg. Căile Echthroi sunt nebuneşti. Şi Învăţătorii fac lucruri stranii, dar niciodată nu fac ceva la întâmplare. Ştiu că domnul Jenkins trebuie să aibă o legătură, altfel n-am fi aici.

Meg îi spuse tristă:

— Dacă-l urăsc pe domnul Jenkins de fiecare dată când mă gândesc la el înseamnă că-l Numesc?

Proginoskes dădu din aripi.

— Îl eXterminezi, cum fac şi Echthroi.

— Progo!

— Meg, când oamenii nu ştiu cine sunt, pot fi eXterminaţi sau Numiţi.

— Şi crezi că eu trebuie să-l Numesc pe domnul Jenkins? Mi se pare o idee caraghioasă. Oricâţi domni Jenkins au fost, toţi au fost domnul Jenkins. Asta-i tot.

Dar Proginoskes răspunse categoric:

— Da.

Meg strigă rebelă:

— E o probă caraghioasă!

— N-are importanță ce crezi. Contează doar ce vei alege să faci.

— Cum ar putea chestia asta să-l ajute pe Charles?

— Nu știu. Nu trebuie să știm totul de la început. Rezolvăm probele pe rând, în ordinea în care le primim.

— Dar cum să fac asta? Cum să-l Numesc pe domnul Jenkins, dacă de fiecare dată când îl văd mă gândesc la cât e de îngrozitor?

Proginoskes oftă și aruncă aripile înspre cer atât de violent, încât se înălță câțiva metri, se materializă și apoi reveni pe pământ cu o bufnitură.

— Există un cuvânt, dar dacă ți-l voi spune s-ar putea să înțelegi greșit.

— Trebuie să mi-l spui.

— E un cuvânt din patru litere. De obicei, pe planeta voastră cuvintele din patru litere sunt considerate rele, nu-i așa?

— Fii serios. Am văzut toate cuvintele din patru litere pe pereții toaletelor de la școală.

Proginoskes scoase un mic norișor de fum.

— Dlahoste.

— Ce?

— Dragoste[1]. Asta-l face pe un om să știe cine e. Ești plină de dragoste, Meg, dar nu știi s-o păstrezi când dai de greu.

---

[1] În original, *love*.

— Ce vrei să spui?

— Îţi iubeşti familia. Asta-i uşor. Uneori îţi displace foarte tare cineva, dar te întorci la starea de echilibru gândindu-te la... îmi transmiţi că odată te-ai întors la dragoste gândindu-te la Charles Wallace.

— Da...

— Dar de data asta nu-ţi va fi uşor. Trebuie să treci la nivelul următor.

— Dacă-mi sugerezi că trebuie să ajung să-l iubesc pe domnul Jenkins, poţi să aştepţi mult şi bine, se răţoi Meg.

Proginoskes oftă adânc.

— Dacă trecem proba, vei avansa şi ţi se vor preda lucrurile pe care le-am învăţat şi eu în primul mileniu petrecut alături de Învăţători. A trebuit să trec o galaxie de probe până am ajuns Numitor de Stele. Dar tu eşti o fiinţă umană şi pentru tine lucrurile stau foarte diferit. Uit mereu chestia asta. Pe mine mă consideri demn de iubire? Mă poţi iubi?

Meg fu înconjurată de o mulţime de ochi care clipeau neîncetat şi de aripi ce fluturau. În toată învălmăşeala, o mică flacără îi arse mâna şi fu retrasă rapid. Tuşi puţin şi supse locul în care pielea fusese arsă, dar impulsul ei fu să-l ia în braţe pe Proginoskes, la fel cum ar fi făcut cu Charles Wallace:

— Eşti foarte iubit, spuse ea.

— Dar nu-i așa că nu mă iubești la fel cum îl iubești pe slăbănogul ăla de Calvin?

— E altceva.

— Am bănuit. E genul de sentiment nedeslușit. Nu-i genul de dragoste de care ai nevoie ca să-l Numești pe domnul Jenkins.

— Îl urăsc pe domnul Jenkins.

— Meg, asta-i încercarea. Trebuie să-l numești pe adevăratul domn Jenkins, iar eu trebuie să te ajut. Dacă tu dai greș, și eu dau greș.

— Și ce-o să se întâmple?

— Ai primit pentru prima oară un Învățător. Și va fi și ultima.

— Și tu?

— Când stai cu Învățătorii atât de mult timp, cum am stat eu, ți se dă de ales. Aș putea să trec de partea Echthroi...

— Poftim?

— Mulți dintre cei care eșuează aleg această cale.

— Dar Echthroi sunt...

— Știi bine ce sunt. Sfâșietorii cerului. Hoții de lumină. Cei care întunecă planeta. Dragonii. Viermii. Cei care urăsc.

— Progo, n-ai face așa ceva!

— Așa sper și eu. Dar alții au făcut-o. Nu-i o alegere ușoară.

— Şi dacă nu treci de partea Echthroi...

Proginoskes îşi acoperi toţi ochii cu aripile.

— Sunt un Numitor. Echthroi vor să ne-Numească. Dacă n-aş trece de partea lor, ar trebui să mă eXterminez.

— Poftim?!

— Îţi voi spune o ghicitoare. Ce se înmulţeşte când dăruieşti?

— Bănuiesc că dragostea.

— Aşadar, dacă ţin la Numire mai mult decât la orice altceva, atunci poate că trebuie să-mi dăruiesc existenţa, dacă asta-i singura cale să-mi dovedesc dragostea. Să merg până la capăt. Să mă eXterminez.

— Şi dacă te eXterminezi, e pentru totdeauna? întrebă Meg temătoare.

— Nu ştie nimeni. N-o să ştie nimeni până la sfârşitul lumii.

— Am şi eu de ales, dacă... dacă dăm greş?

Se întoarse dinspre clădirea şcolii înspre strigătele şi fluierele din curtea şcolii, apoi îşi lipi chipul de penele moi ale unei aripi uriaşe.

— Muritorii nu au de ales, pământeano.

— Adică nu păţesc nimic, mă întorc acasă şi gata?

— Dacă se poate spune *nimic*. În iad ar fi sărbătoare. Dar tu crezi în iad?

Meg îi ignoră întrebarea.

— Dar dacă eșuăm, tu...

— Trebuie să aleg. Prefer să mă eXtermin singur decât să fiu eXterminat de Echthroi.

— Lucrul pe care m-ai dus să-l văd, cel despre care vorbea mama la cină, motivul pentru care tata s-a dus la Brookhaven, nu cred că are legătură cu domnul Jenkins. E ceva atât de cosmic, de măreț...

— Mărimea n-are nicio importanță, Meg. Acum e vorba despre Charles Wallace. Echthroi vor să-l anihileze pe Charles Wallace.

— Dar e doar un băiețel!

— Ai spus chiar tu că e un băiețel special.

— Da, și încă cum!

Tresări speriată când în clădirea școlii răsună strident și categoric primul clopoțel.

— Progo, nu înțeleg nimic din toate astea, dar dacă tu crezi că Numirea domnului Jenkins o să-l ajute pe Charles Wallace, o să fac tot ce-mi stă în putere. Mă ajuți?

— Încerc.

Dar Proginoskes nu păru prea sigur pe el.

Peste tot în jurul lor răsuna zarva unei zile obișnuite de școală. Apoi se deschise ușa dinspre cantină și sala de sport și de acolo ieși un domn Jenkins. Care domn Jenkins? Nu se deosebeau prin nimic. Meg privi spre heruvim, dar acesta se dematerializase din nou, lăsând în urma lui doar o ușoară strălucire.

Domnul Jenkins veni lângă ea. Se uită la umerii lui. Mătreața era la locul ei. Se duse mai aproape și îl mirosi. Da, avea bine cunoscutul miros al domnului Jenkins, de gel de păr învechit și deodorant stătut. Dar era convinsă că toți domnii Jenkins erau în stare să reproducă asemenea detalii. Nu avea să-i fie ușor.

O privi rece, cu privirea sa piezișă ce aluneca de-a lungul nasului strâmb.

— Bănuiesc că ești la fel de confuză ca și mine în legătură cu toate astea, Margaret. N-am nici cea mai vagă idee de ce doi străini și-au propus să se dea drept mine. E foarte neplăcut, mai ales acum la începutul anului școlar, când am foarte multe treburi de rezolvat. Mi s-a spus că are legătură cu tine și cu nefericitul tău frățior. Am sperat că, anul ăsta, măcar tu n-o să te numeri printre problemele mele. Mi se pare că tu mi-ai mâncat timpul mai mult decât orice alt elev din această școală. Ăsta mi-a fost ghinionul. Și acum, de parcă nu mi-ar fi fost de ajuns problemele frățiorului tău, care-i la fel de dificil ca și tine, te-ai întors și tu pe capul meu.

Acesta era domnul Jenkins. Îi recitase același discurs, cu infinite variațiuni, aproape de fiecare dată când fusese trimisă în biroul lui.

— Dintr-un motiv, al cărui înțeles îmi scapă, trebuie să alegi între mine și acești impostori. Fără îndoială, e în interesul meu să te ajut să treci de această probă absurdă. Poate așa voi reuși să te țin departe de școala mea.

— Și atunci, spuse domnul Jenkins Doi, apărând lângă domnul Jenkins Unu, voi avea timp să mă concentrez pe problemele prezentului, în loc să-mi pierd timpul cu cele din trecut. Meg, dac-ai face și tu măcar o dată în viață ce-ți spun eu și nu ce vrei tu... Înțeleg că ești foarte bună la matematică. Dacă ai înceta să mai abordezi fiecare problemă din viața ta de parcă ai fi Einstein și e de datoria ta să rezolvi toate problemele universului, și ai accepta să urmezi câteva reguli de bază, ți-ar fi mult mai ușor. Și mie la fel.

Și acesta era tot bine-cunoscutul domn Jenkins.

Strălucirea heruvimului pâlpâi șovăitor.

— Meg, spuse domnul Jenkins Doi, te rog să rezolvi aiureala asta și să le spui impostorilor că eu sunt adevăratul domn Jenkins. Toată farsa asta îmi consumă timpul. Eu sunt domnul Jenkins și tu știi asta foarte bine.

Îl simți pe Proginoskes scormonindu-i frenetic mintea.

— Meg, când ai fost cel mai aproape de tine, când ai fost, cu adevărat, tu însăți?

Închise ochii. Își aminti prima după-amiază în care Calvin venise acasă la familia Murry. Calvin era un elev de nota zece, dar se pricepea mai bine la cuvinte decât la numere, iar Meg îl ajuta să rezolve o problemă de trigonometrie. Din moment ce trigonometria nu se preda la clasa lui Meg, competența ei a fost unul dintre primele lucruri cu care l-a surprins pe Calvin. Dar atunci nu-și propusese să-l surprindă. Se concentrase întru totul pe Calvin, pe ce avea el de făcut și fusese ea însăși, pe deplin prezentă.

— Cum o să ne ajute chestia asta? îl întrebă ea pe heruvim.

— Gândește-te. Pe atunci nu-l cunoșteai prea bine pe Calvin, nu-i așa?

— Așa e.

— Dar îl iubeai, nu-i așa?

— Atunci? Nu mă gândeam la dragoste. Mă gândeam la trigonometrie.

— Păi vezi? spuse Proginoskes ca și cum asta ar fi explicat natura iubirii.

— Dar cu domnul Jenkins nu mă pot gândi la trigonometrie. Și nu pot nici să-l iubesc.

— Dar pe mine mă iubești.

— Dar, Progo, tu ești adorabil de îngrozitor.

— Și el e la fel. Și va trebui să-l Numești.

Al treilea domn Jenkins veni lângă ceilalți doi.

— Meg, nu intra în panică și ascultă-mă.

Cei trei bărbați stăteau unul lângă altul, identici, gri, antipatici, insensibili, stresați: imposibil de iubit.

— Meg, spuse domnul Jenkins Doi, dacă mă vei Numi pe mine, cât mai repede, voi avea grijă ca Charles Wallace să ajungă imediat pe mâinile unor medici competenți.

— Nu-i nici pe departe așa de ușor, spuse domnul Jenkins Trei. Până la urmă, părinții ei...

— ...nu știu cum să gestioneze situația și nici nu-și dau seama de gravitatea ei, îl întrerupse domnul Jenkins Doi.

Domnul Jenkins Trei schimbă subiectul.

— Meg, nu ți se pare ieșit din comun că ai de-a face cu trei versiuni de-ale mele?

Întrebarea lui nu primi niciun răspuns.

Domnul Jenkins Unu dădu nervos din umeri.

Domnul Jenkins Doi spuse:

— E musai să rămânem concentrați pe esențial. Numărul nostru e un detaliu insignifiant.

Adevăratului domn Jenkins îi plăcea să elimine detaliile insignifiante și să se concentreze pe faptele esențiale.

Domnul Jenkins Trei spuse:

— Contează doar că există un singur eu și acela sunt eu.

Domnul Jenkins Doi pufni arțăgos.

— Uiți un mic detaliu, la fel de important, și anume: eu sunt acela. Încercarea la care suntem supuși este ieșită din comun. Niciunul dintre noi, mă refer la noi doi, Margaret, nu va mai fi vreodată la fel. Confruntarea cu aceste două versiuni ale mele m-a făcut să mă privesc diferit. Nimănui nu-i place să se vadă așa cum e văzut de ceilalți. Acum îți înțeleg punctul de vedere mai bine ca înainte. A fost o idee bună să vii să discutăm despre frățiorul tău. E într-adevăr special și am ajuns la concluzia că am greșit pentru că n-am ținut seama de asta și pentru că nu l-am tratat așa cum merită.

— Să n-ai încredere în el, spuse domnul Jenkins Trei.

Interveni și domnul Jenkins Doi.

— Cred că noi doi am avut un fel de... cum să-i spun... un conflict despre importurile și exporturile din Nicaragua, despre care trebuia să înveți la una dintre orele tale de științe sociale. Ai avut dreptate

că nu are niciun rost să înveți despre importurile și exporturile din Nicaragua. Voi încerca să nu fac aceeași greșeală cu Charles Wallace. Dacă interesele lui Charles Wallace sunt diferite de cele ale elevilor noștri de clasa întâi, vom încerca să nu uităm că a fost educat de către tatăl lui, un mare fizician. Îmi pare rău pentru toată suferința prin care ai trecut. Și pot să te asigur că, dacă mă vei Numi pe mine, lui Charles Wallace îi va fi mult mai bine la școală și sunt convins că sănătatea lui se va îmbunătăți.

Meg privi neîncrezătoare spre domnul Jenkins Doi. Acest domn Jenkins părea cu adevărat schimbat și această schimbare nu-i inspira deloc încredere. Pe de altă parte, își amintea foarte clar conflictul pe subiectul importurilor și exporturilor din Nicaragua.

Domnul Jenkins Trei murmură:

— De jurăminte-mi pare c-a depășit măsura![1]

Domnul Jenkins Doi se rățoi:

— Ce-ai zis?

Domnul Jenkins Unu privea în gol.

Domnul Jenkins Trei strigă triumfător:

— Eram sigur că n-o să-l recunoască pe Shakespeare. E un impostor.

---

[1] William Shakespeare, *Hamlet*, traducere de Dan Amedeu Lăzărescu, editura Pandora, București, 2009.

Meg nu era prea convinsă că adevăratul domn Jenkins l-ar recunoaşte pe Shakespeare.

Domnul Jenkins Doi spuse:

— Shakespeare e un detaliu insignifiant. Dacă până acum ţi-am părut mai mereu arţăgos, e din cauză că am fost îngrijorat. În ciuda părerii tale neplăcute despre mine, nu-mi place să văd că unul dintre copiii mei e nefericit, spuse el trăgându-şi nasul.

Domnul Jenkins Unu îi privi pieziş.

— Dacă aş avea cooperarea Consiliului Şcolii şi a Asociaţiei de Părinţi, poate aş avea mai multă libertate şi aş putea să rezolv ceva.

Meg se uită la cei trei bărbaţi îmbrăcaţi cu costume identice.

— E ca un joc dintr-o emisiune TV.

— Nu-i un joc, spuse tăios domnul Jenkins Trei. Miza e prea mare.

Meg întrebă:

— Ce se întâmplă cu voi - cu voi toţi - dacă îl Numesc pe cel greşit?

Pentru o clipă, toţi atomii de aer din curtea şcolii părură să sclipească. Era ca şi cum un fulger de neant străbătuse curtea şcolii, sfâşiase ţesătura atmosferei şi apoi o cususe la loc. Deşi nimic nu fusese vizibil, lui Meg îi veni în minte imaginea

unui vultur întunecat și înspăimântător care străbate cerul.

Domnul Jenkins Unu spuse:

— Nu cred în supranatural. Dar toată această situație este anormală.

Nasul lui coroiat se încreți într-un gest de dezgust.

Apoi, toți cei trei bărbați se întoarseră pe călcâie exact în momentul în care ușa laterală a școlii se deschise trântindu-se de perete, și Charles Wallace, cu Louise cea Mare încolăcită în jurul brațului și umerilor, coborî treptele și păși în curtea școlii.

6 | Adevăratul domn Jenkins

— Charles! strigă Meg.

Toți cei trei domni Jenkins ridicară mâinile în semn de apărare și rostiră la unison:

— Charles Wallace Murry, asta ce mai înseamnă?

Charles Wallace îi privi curios pe cei trei bărbați.

— Bună ziua! Ce se întâmplă?

Domnul Jenkins Unu spuse:

— Ce faci cu... cu...

Toți cei trei bărbați erau vizibil înspăimântați de Louise. Nu avea cum să-și dea seama care-i „adevăratul" domn Jenkins după reacția la vederea ei. Louise își înălță capul, închise ochii pe jumătate și scoase același zornăit ciudat, de alertă, pe care Meg îl auzise cu o seară înainte. Charles Wallace o mângâie blând și se uită întrebător spre cei trei bărbați.

— Ni s-a spus să aducem la școală un mic animal de companie, pe care să-l arătăm colegilor.

Meg își spuse în gând: „Bravo, Charles! Ce idee genială s-o aduci pe Louise cea Mare. Dacă ai reușit

să-l sperii pe domnul Jenkins înseamnă că ai mai crescut puţin în ochii colegilor tăi. Singurul lucru cu care toată lumea de la şcoală e de acord e faptul că domnul Jenkins e un rozător retardat.

Domnul Jenkins Trei spuse tăios:

— Ştii foarte bine că ne-am referit la animale mici, Charles Wallace. Ţestoase sau peşti tropicali, poate chiar un hamster.

— Sau un gerbil[1], adăugă domnul Jenkins Doi. Un gerbil ar fi acceptabil.

— De ce v-aţi înmulţit? întrebă Charles Wallace. Unul singur era de ajuns.

Louise zornăi din nou ameninţător. Era un sunet care-ţi îngheţa sângele în vene.

Domnul Jenkins Trei întrebă:

— De ce nu eşti în clasă, Charles?

— Pentru că profesorul mi-a spus s-o iau pe Louise cel Mare şi să mă duc acasă. Chiar n-am înţeles de ce. Louise e foarte prietenoasă şi nu face rău nimănui. Doar fetele s-au speriat de ea. Locuieşte în zidul nostru de bolovani, aproape de grădina de legume a gemenilor.

Meg se uită la Louise, la ochii ei iscoditori, la poziţia precaută a capului, la felul în care scutura

[1] Mic rozător originar din zonele deşertice şi câmpurile aride din Mongolia, nord-estul Chinei, sudul Siberiei şi zonele uscate din peninsula Manciuria şi Africa de Nord.

amenințător ultimii centimetri din coada ei neagră. Blajeny le spusese că Louise era un Învățător. Și chiar ea le dovedise cu vârf și îndesat în ultimele douăzeci și patru de ore că nu era un simplu șarpe de grădină.

Meg era convinsă că Louise l-ar recunoaște, ba chiar îl recunoscuse deja, pe adevăratul domn Jenkins. Înghițindu-și propria frică de șerpi, se îndreptă spre Charles Wallace.

— Charles, dă-mi-o puțin pe Louise.

Dar, cu urechea minții, îl auzi pe Proginoskes spunându-i:

— Nu, Meg. Trebuie să te descurci singură. N-o poți lăsa Louise să aleagă pentru tine.

Așa era. Îi dădu dreptate. Dar poate că Louise ar fi putut totuși să le fie de ajutor.

Charles Wallace își privi gânditor sora. Apoi întinse spre ea brațul în jurul căruia era încolăcită jumătatea inferioară a șerpoaicei. Louise alunecă șerpuitor spre Meg. Trupul ei era rece și o furnică precum un curent electric. Meg încercă să nu tresară.

— Domnule Jenkins, spuse Meg. Fiecare dintre voi. Pe rând. Ce veți face cu Charles Wallace și Louise? Charles Wallace nu poate merge singur acasă. E prea departe. Cum aveți de gând să rezolvați situația lui Charles Wallace și problemele școlii, în general?

Nu se grăbi niciunul să răspundă. Toţi trei îşi încrucişară impasibili braţele la piept.

— Domnule Jenkins Trei, spuse Meg.

— Mă Numeşti, Meg? Aşa şi trebuie.

— N-am Numit pe nimeni încă. Vreau doar să ştiu ce ai de gând să faci.

— Credeam că ţi-am spus deja. E o situaţie pe care o voi gestiona cu grijă. A fost prostesc din partea lui Charlie să aducă un şarpe la şcoală. Unii oameni se tem foarte tare de şerpi.

Louise sâsâi încet. Domnul Jenkins Trei păli vizibil.

Spuse:

— Voi avea o discuţie lungă cu profesorul lui Charles Wallace. Apoi voi sta separat de vorbă cu fiecare copil din clasa întâi. Am să mă asigur că toată lumea înţelege problema. Dacă unii dintre ei se vor aduna într-o gaşcă şi vor încerca să-l hărţuiască, voi lua măsuri disciplinare ferme. Această şcoală a fost administrată într-o manieră mult prea lejeră şi permisivă. De acum încolo, intenţionez să conduc cu o mână de fier. Şi acum, Charles Wallace, te voi conduce acasă. Sora ta îţi va aduce animalul de casă.

Meg îşi întoarse privirea.

— Domnule Jenkins Doi?

Domnul Jenkins Doi făcu un pas și se îndepărtă de ceilalți.

— Forță, asta susține acest impostor. Dictatură. Niciodată nu voi tolera o dictatură. Dar n-ar fi trebuit să aduci șarpele la școală, Charlie. Ar fi trebuit să te gândești. Dar cred că te înțeleg. Ai crezut că îți va spori prestigiul social și vei fi privit ca un egal de către colegii tăi. Acolo e fericirea, în popularitatea printre semenii tăi. Vreau ca toți copiii mei să semene între ei, așa că trebuie să te ajutăm să fii mai normal, chiar dacă asta înseamnă că va trebui să mergi la o altă școală pentru un timp. Înțeleg că cineva dintr-o altă galaxie vrea să te ajute. Poate că asta-i soluția pentru moment.

Meg se întoarse spre domnul Jenkins Unu care ridică ușor deranjat din umeri, cu un gest tipic lui.

— Nu prevăd prea multe schimbări în relația mea cu Charles Wallace pe viitor. Nu înțeleg de ce călătoria interplanetară e privită ca o soluție la toate problemele Pământului. Am trimis oameni pe Lună și pe Marte și nu ne-am ales cu mare lucru. Nu văd cu ce l-ar ajuta pe Charles Wallace o călătorie la câteva miliarde de ani lumină în spațiu. Poate doar dacă așa ceva i-ar îmbunătăți starea fizică, în legătură cu care nimeni, cu excepția mea, nu pare să-și facă griji. Își privi ceasul. Cât mai ține farsa asta?

Meg simți gândurile heruvimului ca pe niște mici împunsături ascuțite și dureroase. Nu voia să-l asculte.

— E o pierdere de timp! strigă ea. De ce trebuie să-mi bat capul cu toți acești domni Jenkins? Ce legătură poate să aibă chestia asta cu Charles?

Simți lângă ureche respirația rece și blândă a șerpoaicei.

— Aaaare, aaare, sâsâi Louise cea Mare.

Proginoskes spuse:

— Nu e nevoie să știi. Lasă-te în voia lucrurilor.

Charles Wallace spuse obosit:

— Meg, dă-mi-o, te rog, pe Louise. Vreau să merg acasă.

— E prea departe să mergi pe jos.

— O s-o luăm încet.

Domnul Jenkins Trei spuse tăios:

— Am stabilit deja că te duc eu acasă. Poți să iei șerpoaica, dacă rămâne pe bancheta din spate.

Domnul Jenkins Unu și Doi spuseră simultan:

— Îl duc eu pe Charles Wallace. Împreună cu șerpoaica.

Tremurară toți trei, dar nu chiar la unison, ci mai degrabă sincopat.

Charles Wallace întinse brațul și Louise alunecă de la Meg spre băiețel.

— Să mergem, le spuse el celor trei bărbați, apoi le întoarse spatele și se îndreptă spre parcarea profesorilor. Domnii Jenkins îl urmară, mergând aliniați pe lângă el, cu inconfundabilul mers greoi și dizgrațios al domnului Jenkins.

— Dar cu cine va merge? îl întrebă Meg pe Proginoskes.

— Cu cel adevărat.

— Dar atunci...

— Cred că, după ce vor da colțul, va rămâne doar unul dintre ei. Așa o să avem și noi parte de un moment de respiro.

Heruvimul se materializă încet, apărând la început ca o sclipire, apoi ca un contur transparent. Dimensiunile i se adânciră și deveni complet vizibil când cei trei domni Jenkins ieșiră din câmpul lor vizual.

— Nu pierde timpul, gândi el spre ea. Gândește. Care-i cel mai frumos lucru pe care l-ai auzit vreodată despre domnul Jenkins?

— Frumos? N-am auzit nimic frumos. Ascultă, poate că toți trei sunt impostori. Poate n-or să se mai întoarcă.

Simți din nou mica împunsătură dureroasă.

— Ar fi prea ușor. Unul dintre ei e real și, nu se știe de ce, important pentru noi. Gândește-te, Meg. Trebuie să știi ceva bun despre el.

— Nu vreau să știu nimic bun despre el.

— Nu te mai gândi la tine. Gândește-te la Charles. Adevăratul domn Jenkins îl poate ajuta pe Charles.

— Cum?

— Nu e nevoie să știm cum, Meg! Nu mă mai bloca. E singura noastră speranță. Trebuie să mă lași să comunic cu tine.

Îl simți mișcându-se în mintea ei cu mai multă blândețe, dar la fel de stăruitor.

— Încă mă blochezi.

— Încerc să nu fac asta...

— Știu. Rezolvă în minte niște probleme de matematică. Fă tot ce poți să-ți înfrânezi ne-iubirea și să-mi dai voie să-l caut pe domnul Jenkins. Rezolvă niște probleme de matematică pentru Calvin. Îl iubești pe Calvin. Bun! Gândește-te la Calvin. Meg! Pantofii lui Calvin.

— Ce-i cu ei?

— Ce fel de pantofi poartă?

— Bănuiesc că pantofii obișnuiți de școală. De unde să știu eu? Cred că are doar o pereche de pantofi și niște tenișii.

— Cum sunt pantofii?

— Nu știu. N-am observat. Nu mă interesează prea mult hainele.

— Mai rezolvă niște probleme de matematică și lasă-mă să ți-i arăt.

Pantofi. Pantofi tip Oxford, robuști, destul de noi, pe care Calvin îi purta cu o șosetă roșie și una mov, genul de pantofi pe care domnul O'Keefe cu greu își permitea să cumpere pentru familia sa. Meg văzu pantofii foarte clar. Imaginea îi fu trimisă de Proginoskes. Fusese destul de sinceră când spusese că n-o interesează hainele. Cu toate astea, mintea ei înregistrase totul și imaginile rămăseseră depozitate acolo, pentru a fi găsite de kythingul heruvimului. Cu o sclipire de intuiție, înțelese diferența dintre kythingul ei și limba heruvimică. Kythingul ei semăna cu o melodie cântată la pian cu un singur deget, de un copil mic, pe când limba heruvimică o ducea cu gândul la armonia unei întregi orchestre.

În urechea minții îi răsună ecoul vocii lui Calvin, întorcându-se la ea dintr-o după-amiază în care fusese trimisă pe nedrept, în opinia ei, în biroul domnului Jenkins, unde fusese tratată cu asprime, tot pe nedrept. Auzi vocea lui Calvin, liniștită, calmă, enervant de rezonabilă.

— Când am început clasa a șaptea și m-am dus la Regional, mama mi-a cumpărat niște pantofi de la un magazin de chilipiruri. Au costat-o un dolar, mai mult decât își permitea, și erau pantofi Oxford

pentru femei, genul de pantofi negri cu șiret pe care-i poartă femeile bătrâne. Și, pe deasupra, erau mai mici cu trei numere. Când i-am văzut, am început să plâng și asta a făcut-o și pe mama să plângă. Și tata m-a bătut. Așa că am luat un fierăstrău, am tăiat călcâiele și vârfurile ca să-mi încapă picioarele și m-am dus la școală. Copiii mă cunoșteau prea bine ca să comenteze în prezența mea, dar îmi dădeam seama că râdeau de mine pe la spate. După câteva zile, domnul Jenkins m-a chemat în biroul lui. Observase că mi-au rămas mici pantofii și mi-a spus că are, din întâmplare, o pereche care credea că mi s-ar potrivi. Se chinuise să-i facă să pară uzați, ca să nu-mi dau seama că se dusese și mi-i cumpărase. Acum câștig destui bani în timpul verii ca să-mi cumpăr pantofi, dar nu voi uita niciodată că el mi-a dăruit prima pereche decentă de pantofi pe care am avut-o vreodată. Sigur, știu toate lucrurile rele care se spun despre el și toate sunt adevărate. Și eu am avut conflicte cu el, dar per ansamblu ne înțelegem. Poate datorită faptului că părinții mei nu-l fac să se simtă inferior și știe că mă poate ajuta, așa cum ei nu sunt în stare s-o facă.

Meg mormăi:

— Mi-ar fi fost mult mai ușor dacă aș fi putut să-l urăsc în continuare.

De data asta, în mintea ei nu mai răsună vocea lui Calvin, ci a lui Proginoskes.

— Ce-ar fi mai ușor?

— Să-l Numesc.

— Crezi? N-ai aflat destule despre el?

— De la alții. Eu nu l-am văzut niciodată făcând ceva frumos.

— Ce crezi că simte el pentru tine?

— M-a văzut doar nervoasă, recunoscu ea.

Fu cât pe-aci să izbucnească în râs când își aminti ce-i spusese odată domnul Jenkins: „Margaret, tu ești cel mai recalcitrant[1] copil pe care am avut ghinionul să-l chem în acest birou.“ Aflase ce înseamnă cuvântul „recalcitrant“ abia când ajunsese acasă și căutase în dicționar.

Proginoskes întrebă:

— Crezi că el ar crede ceva bun despre tine?

— Probabil că nu.

— Vrei să vadă o altă Meg? Pe Meg cea adevărată?

Ridică din umeri.

— Ce-ai zice să fii altfel cu el?

Spuse agitată:

— Aș vrea să am păr blond și frumos.

— Nu-i adevărat.

[1] Încăpățânat, îndărătnic, nesupus.

— Ba da!

— Dacă ai avea un păr blond și frumos, n-ai mai fi tu.

— Ar putea fi o idee bună. Au, Progo, mă doare!

— N-avem timp de vise.

— Când domnul Jenkins se poartă frumos, nu-i el însuși. Dacă m-aș purta frumos cu domnul Jenkins, ar fi ca și cum aș avea păr blond.

Proginoskes trimise spre ea un gând furios și rece ca gheața.

— Meg, nu mai avem timp. O să se întoarcă din clipă în clipă.

Simți cum o cuprinde panica.

— Progo, dacă nu-l Numesc pe cel adevărat, dacă greșesc, tu ce vei face?

— Ți-am spus. Trebuie să aleg.

— Nu asta vreau să aflu. Vreau să știu ce-o să alegi.

Penele lui Proginoskes tremurară ca și cum ar fi fost străbătute de un vânt rece.

— Meg, nu mai avem timp. Sunt pe cale să se întoarcă. Trebuie să-l Numești pe unul dintre ei.

— Dă-mi un indiciu.

— Nu-i un joc! Domnul Jenkins avea dreptate.

Îi aruncă o privire chinuită, iar el își ceru scuze plecându-și câteva perechi de gene.

— Progo, cum pot să fac imposibilul, fie și pentru Charles Wallace? Cum pot să-l iubesc pe domnul Jenkins?

Proginoskes nu-i răspunse. Nu se zări nicio flacără, niciun nor de fum. Își ascunse doar ochii în spatele aripilor.

— Progo! Ajută-mă! Cum pot să simt dragoste pentru domnul Jenkins?

Într-o clipă, o mulțime de ochi se deschiseră larg.

— Ce idee ciudată. Dragostea nu-i un sentiment. Dacă ar fi așa, eu n-aș putea să iubesc. Heruvimii n-au sentimente.

— Dar...

— Prostuțo, spuse Proginoskes, mai degrabă nerăbdător decât supărat. Dragostea nu e ceea ce simți. E ceea ce faci. Eu n-am avut niciodată vreun sentiment. De fapt, noi ne întrupăm doar pentru pământeni.

— Progo, dar eu te iubesc oricum.

Proginoskes pufăi câțiva norișori azurii.

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că heruvimii se întrupează doar pentru pământeni. Voi numiți asta materializare.

— Atunci, dacă ești vizibil doar pentru noi, de ce trebuie să arăți așa de înfricoșător?

— Pentru că așa arătăm noi când ne întrupăm. Tu ți-ai ales înfățișarea când te-ai întrupat?

— Bineînțeles că nu. Aș fi ales să arăt cu totul altfel. Aș fi ales să fiu frumoasă... Aha, acum înțeleg! Vrei să spui că n-ai ales tu să arăți ca un pâlc de dragoni fioroși, cum nici eu nu mi-am ales părul, și ochelarii, și restul? Nu faci asta doar din amuzament?

Proginoskes își acoperi sfios o mulțime de ochi cu trei dintre aripile sale.

— Sunt un heruvim. Așa arată un heruvim când se materializează.

Meg îngenunche în fața măreței și înfricoșătoarei creaturi, de-o stranie frumusețe.

— Progo, eu nu sunt o adiere de vânt sau flacăra unui foc. Sunt o ființă umană. Simt. Nu pot gândi fără să simt. Din moment ce tu ești important pentru mine, atunci contează și ce decizie vei lua dacă eu dau greș.

— Nu înțeleg ce importanță are.

Se ridică în picioare clătinându-se, dădu din mâini să împrăștie ultimii norișori de fum azuriu care îi înțepau ochii și strigă:

— Dacă te hotărăști să te transformi într-un vierme sau altceva și vei trece de partea Echthroi, nu-mi pasă dacă Numesc bine sau nu! N-are nicio

importanță! Și Charles Wallace ar simți la fel, sunt sigură!

Proginoskes îi cercetă mintea cu atenție și blândețe.

— Nu-ți înțeleg sentimentele. Încerc, dar nu reușesc. Trebuie să fie extrem de neplăcut să ai sentimente.

— Progo! Ce vei face?

Tăcere. Nicio flacără. Niciun nor de fum. Toți ochii se închiseră. Proginoskes își strânse complet uriașele aripi. Îi simți cuvintele mișcându-se plăpând în mintea ei.

— X. Dacă eșuezi, mă voi eXtermina.

Se făcu nevăzut.

Meg se întoarse și văzu cum trei domni Jenkins veneau către ea dinspre parcare. Se întoarse cu fața la ei.

— Domnule Jenkins!

Pășiră spre ea la unison, identici, răuvoitori.

Domnul Jenkins Unu își trase nasul, iar vârful nasului rozaliu se încreți dezagreabil.

— M-am întors. L-am lăsat pe Charles Wallace cu mama ta. Acum, te rog să scapi de acești doi... păcălici. Îmi displace cum îmi invadează timpul și viața privată.

Domnul Jenkins Doi ridică acuzator degetul spre Unu.

— Impostorul ăsta s-a enervat și și-a arătat adevărata față când frățiorul tău a adus șarpele la școală. Impostorul și-a pierdut controlul și l-a numit pe copil un...

— Șterge, spuse brusc domnul Jenkins Trei. A folosit cuvinte nepotrivite pentru un copil. Șterge.

Domnul Jenkins Doi spuse:

— El nu iubește copiii.

Domnul Jenkins Trei spuse:

— El nu-i poate controla pe copii.

Domnul Jenkins Doi spuse:

— Îl voi face pe Charles Wallace fericit.

Domnul Jenkins Trei spuse:

— Îl voi face popular.

Domnul Jenkins Unu se uită la ceas.

Meg închise ochii. Și dintr-odată nu mai simți nimic. Fu împinsă într-o dimensiune mai presus de simțire, dacă așa ceva e posibil, și, dacă Progo avea dreptate, chiar era. Nu exista nimic în afara unei conștiințe reci, care nu avea nimic de-a face cu ceea ce, în mod normal, ar fi considerat sentiment. Vocea îi ieși de pe buze aproape fără voie, rece, calmă, fără nicio emoție.

— Domnule Jenkins Trei...

Făcu un pas înainte, zâmbind triumfător.

— Nu. Nu ești adevăratul domn Jenkins. Ești prea puternic. N-ai fi fost transferat de la un liceu

regional pe care n-ai putut să-l controlezi la o școală primară unde să te descurci la fel de prost.

Se uită spre domnii Jenkins Unu și Doi. Mâinile îi erau înghețate și în adâncul stomacului i se cuibărise senzația neplăcută care precede greața, dar nu era conștientă de toate astea, pentru că era tot în acel tărâm ciudat, mai presus de simțire.

— Domnule Jenkins Doi...

El zâmbi.

Ea clătină din nou capul.

— La început m-ai cam pus pe gânduri. Dar dorința ta de a-i face pe toți oamenii fericiți și identici e la fel de răuvoitoare ca manipularea domnului Jenkins Trei. Oricât de rău e domnul Jenkins, el este singurul dintre voi trei suficient de uman ca să-și dea voie să facă greșeli. Și acesta ești tu, domnule Jenkins Unu.

Izbucni dintr-odată într-un hohot de râs.

— Și te iubesc pentru asta.

Apoi izbucni în lacrimi de nervozitate și epuizare. Dar nu avea nicio îndoială că avea dreptate.

Atmosfera din curtea școlii se umplu de urlete și țipete și fu inundată de un neant rece, care indica prezența Echthroi. Era ca și cum aerul fusese spintecat într-o mulțime de locuri și apoi marginile fuseseră cusute la loc și vindecate.

Tăcere. Și liniște. Și obișnuitul vânticel de zi cu zi.

Proginoskes se materializă, ridicând delicat aripă cu aripă pentru a-și dezvălui miriadele de ochii.

Domnul Jenkins Unu, adevăratul domn Jenkins, leșină.

7 | Metron Ariston

Meg se aplecă deasupra domnului Jenkins. Nu-și dădu seama că Blajeny era acolo, până nu-i auzi vocea.

— Serios, Proginoskes, ar trebui să știi că nu e bine să iei oamenii prin surprindere, mai ales pe cei limitați, ca domnul Jenkins.

Stătea între heruvim și Meg, aproape cât școala de înalt, pe jumătate amuzat, pe jumătate furios.

Proginoskes își ceru scuze fără tragere de inimă, fluturând anemic din câteva aripi.

— M-am simțit foarte ușurat.

— Foarte.

— Acest... domn Jenkins va rămâne mereu un limitat?

— E un gând limitat și limitator, Proginoskes, spuse Blajeny. Mă uimești.

Asta îl făcu pe heruvim să se rușineze. Își închise ochii și îi acoperi cu aripile, lăsând doar trei deschiși, cu care se uită spre Blajeny, Meg și domnul Jenkins.

Blajeny se întoarse spre Meg.

— Copila mea, sunt foarte mândru de tine.

Meg roși.

— N-ar trebui să facem ceva cu domnul Jenkins?

Blajeny îngenunche pe cimentul prăfuit. Degetele sale negre și lungi apăsară cu putere tâmplele domnului Jenkins. Chipul de obicei palid al directorului era acum cenușiu, iar trupul i se zgudui spasmodic. Apoi își deschise ochii, îi închise la loc, și scoase un geamăt.

Meg era în pragul isteriei din cauza tensiunii și bucuriei. Pe jumătate plângea, pe jumătate râdea.

— Blajeny, nu-ți dai seama că pentru bietul domn Jenkins ești la fel de înspăimântător ca Progo?

Îngenunche și ea lângă director.

— Domnule Jenkins, sunt aici. Sunt eu, Meg. Știu că nu vă place de mine, dar cel puțin pe mine mă cunoașteți. Deschideți ochii. E în regulă. Serios.

Încet, cu grijă, își deschise ochii.

— Trebuie să-mi fac programare la psihiatru. Imediat.

Meg îi vorbea blând, ca unui copil.

— N-aveți halucinații, domnule Jenkins, pe cuvânt că n-aveți. Totul e în regulă. Blajeny și Progo sunt prieteni. Și sunt reali.

Domnul Jenkins închise ochii, apoi îi deschise din nou și îi aținti asupra lui Meg.

— Blajeny e un Învățător, domnule Jenkins, iar Progo e un... e un heruvim.

Nu-l putu învinovăți pe domnul Jenkins pentru expresia de neîncredere.

Spuse cu o voce pierită.

— Ori sunt pe punctul să am o cădere nervoasă, ceea ce e foarte probabil, ori visez. Asta e! Probabil că dorm.

Se chinui să se ridice, cu ajutorul lui Meg.

— Dar atunci ce cauți tu în visul meu? Ce caut pe jos? M-a lovit cineva? Probabil băieții mai mari...

Își frecă capul cu mâna, în căutarea unui cucui.

— Tu ce cauți aici, Margaret? Îmi amintesc că...

Se mai uită o dată spre Blajeny și Proginoskes și-l apucă tremuratul.

— Sunt încă aici. Nu. Încă visez. De ce nu pot să mă trezesc? Nu e real.

Meg repetă cuvintele lui Blajeny.

— Ce e real?

Se întoarse spre Învățător, dar atenția lui nu mai era îndreptată spre domnul Jenkins. Îi urmări și o văzu pe Louise șerpuind spre ei cu repeziciune.

Domnul Jenkins fu din nou scuturat de un tremur.

— Nu din nou șarpele, am fobie...

Meg îl liniști.

— Louise e foarte prietenoasă. N-o să vă facă niciun rău.

— Şerpi.

Domnul Jenkins dădu din cap.

— Şerpi, monştri şi uriaşi... Nu-i posibil, nimic din toate astea nu-i posibil...

Blajeny se întoarse dinspre conversaţia lui cu Louise cea Mare şi spuse grăbit:

— Trebuie să plecăm imediat. Echthroi sunt înfuriaţi. Mitocondrita lui Charles Wallace s-a agravat.

— Blajeny, du-ne acasă repede, strigă Meg. Vreau să fiu lângă el!

— N-avem timp. Trebuie să mergem imediat în Metron Ariston.

— Unde?

Blajeny se întoarse către domnul Jenkins, fără să răspundă la întrebarea lui Meg.

— Dumneavoastră, domnule: doriţi să vă întoarceţi la şcoală şi să vă continuaţi munca de zi cu zi? Sau vreţi să veniţi cu noi?

Domnul Jenkins părea complet uluit.

— Am o cădere nervoasă.

— Nu trebuie să aveţi o cădere, dacă nu vă doriţi. Aţi fost pur şi simplu confruntat cu câteva lucruri din afara sferei dumneavoastră actuale de experienţă.

Asta nu înseamnă că ei, sau mai bine zis noi, nu existăm.

Meg simți nevoia să-l protejeze pe acest omuleț dezagreabil pe care-l Numise.

— Domnule Jenkins, nu credeți că ar fi bine să anunțați că sunteți bolnav și să veniți cu noi?

Domnul Jenkins își desfăcu neajutorat mâinile.

— Au mai fost - au fost - doi - alți doi oameni care semănau cu mine?

— Da, bineînțeles. Dar au dispărut.

— Unde?

Meg se întoarse spre Blajeny.

Profesorul avea o expresie solemnă.

— Când un Echthros preia un corp uman, tinde să-l păstreze.

Meg prinse mâneca gri a Învățătorului.

— Prima probă... Cum s-a întâmplat? N-ai inventat-o tu, nu-i așa? Nu le-ai spus tu să se transforme în domnul Jenkins, nu-i așa?

— Meg, răspunse el liniștit, ți-am spus că voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Vrei să spui că asta s-ar fi întâmplat oricum, Echthroi s-ar fi transformat în domnul Jenkins, chiar dacă...

— Domnul Jenkins era o gazdă perfectă pentru scopurile lor.

Ușor nesigur pe el, domnul Jenkins se îndreptă spre Blajeny, spunându-i bâlbâit:

— Nu știu cine ești și nici nu-mi pasă, dar cer să mi se dea o explicație.

Acum vocea lui Blajeny aducea mai mult a corn englez decât a violoncel.

— Cred că în lumea voastră un astfel de fenomen s-ar numi schizofrenie. Prefer vechiul termen de posesie.

— Schiz... Domnule, îmi puneți la îndoială sănătatea?

Louise șuieră imperativ cu vocea ei subțire.

— Domnule Jenkins, spuse Blajeny încet, trebuie să plecăm. Ori vă întoarceți la școală, ori veniți cu noi. Trebuie să decideți acum.

Spre surprinderea ei, Meg se trezi încercând să-l convingă:

— Vă rog să veniți cu noi, domnule Jenkins.

— Dar datoria mea...

— Știți că nu vă puteți întoarce pur și simplu la școală după tot ce s-a întâmplat.

Domnul Jenkins oftă din nou. Tenul lui trecuse de la cenușiu la verde pal.

— Și după ce i-ați cunoscut pe Blajeny și pe heruvim...

— Heruv...

Louise șuieră din nou.

Blajeny întrebă:

— Vii cu noi sau nu?

— Margaret m-a Numit, spuse Jenkins încet. Da, voi veni.

Proginoskes întinse o aripă și o trase pe Meg mai aproape de el. Îi simți bătăile inimii, o bătaie care reverbera ca un gong din alamă. Apoi văzu cum ochiul oval se deschide din ce în ce mai mult...

Trecu dincolo.

Fu ușor dezamăgită când descoperi că sunt aproape de casă, nu departe de bolovanul de pe care priveau stelele.

Ia stai: chiar era bolovanul lor?

Clipi, iar când deschise ochii, domnul Jenkins și Blajeny erau acolo, împreună cu Calvin (mulțumesc, Blajeny!) care-i întindea mâna și-o încălzea cu strălucirea zâmbetului său.

Frigul tomnatic fusese înlocuit de o briză luminoasă și caldă de vară. Peste tot în jurul lor răsuna zgomotul făcut de insecte văratice, greieri, cosași, și, mai puțin plăcut, bâzâitul unui țânțar. Broaștele orăcăiau de zor și un brotăcel de copac își fredona cântecelul pueril. Cerul era înțesat de stele, care păreau întotdeauna mai aproape de pământ pe timpul verii decât pe timpul iernii.

Blajeny se așeză pe stâncă cu picioarele încrucișate și îi chemă lângă el. Meg se așeză în fața lui și văzu că Louise era încolăcită în apropiere, cu capul pe una dintre aripile întinse ale lui Proginoskes. Calvin stătea alături de Meg, iar domnul Jenkins rămăsese stingher în picioare, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

Meg se apropie și mai mult de Calvin și privi spre cer.

Și i se tăie răsuflarea. Stelele, apropiate de pământ și dese precum margaretele pe cerul văratic, nu erau planetele și constelațiile bine cunoscute, cele pe care le privise atât de des împreună cu părinții ei. Erau la fel de diferite precum constelațiile pe care le văzuse când o dusese Proginoskes să vadă grozăvia înfăptuită de Echthroi.

— Blajeny, întrebă Calvin, unde suntem?

— Metron Ariston.

— Ce este un Metron Ariston? O planetă?

— Nu. Este o idee, un postulat[1]. Mi se pare mai ușor să postulez când sunt în galaxia mea de acasă, așa că suntem aproape de sistemul solar Mondrion, din galaxia Veganuel. Stelele pe care le vedeți îmi sunt bine cunoscute, sunt cele pe care le văd de pe planeta mea.

---

[1] Adevăr, principiu, normă, lege.

— De ce suntem aici?

— Postulatul Metron Ariston face posibil ca toate dimensiunile să devină relative. Pe Metron Ariston poți căpăta dimensiuni care să-ți permită să comunici cu o stea gigantică sau cu o farandolă minusculă.

Meg simți un moment de șoc și de neîncredere. Farandolele erau și mai puțin reale pentru ea decât „dragonii" lui Charles Wallace.

— O farandolă! Chiar o să vedem o farandolă?

— Da.

— Dar e imposibil. O farandolă e atât de mică, încât...

— Cât e de mică? întrebă Blajeny.

— E atât de mică, încât rațiunea noastră n-o poate concepe, așa spune mama.

Domnul Jenkins scoase un mic zgomot confuz și își transferă din nou greutatea.

Blajeny spuse:

— Și, totuși, doamna Murry e convinsă că a dovedit existența farandolelor. Haideți să ne imaginăm ceva: aici suntem în galaxia Veganuel, la două trilioane de ani-lumină distanță. Veganuel e cam la fel de mare precum galaxia planetei voastre. Cât timp îi ia Căii Lactee să se rotească o dată?

Pentru că nu scoase nimeni niciun cuvânt, Meg răspunse:

— Două sute de milioane de ani, în sensul acelor de ceasornic.

— Asta ne dă o idee generală despre mărimea galaxiei voastre, nu-i așa?

— Foarte generală, spuse Calvin. Mințile noastre nu pot înțelege ceva atât de imens, atât de macrocosmic.

— Nu încercați să înțelegeți cu mintea. Mințile voastre sunt foarte limitate. Folosiți-vă intuiția. Gândiți-vă la dimensiunile galaxiei voastre. Acum, gândiți-vă la soarele vostru. E o stea, și e mult mai mic decât galaxia, nu-i așa?

— Sigur că da.

— Acum gândiți-vă la voi, în comparație cu mărimea soarelui vostru. Gândiți-vă la cât sunteți de mici. Ați făcut asta?

— Oarecum, spuse Meg.

— Acum gândiți-vă la o mitocondrie. Gândiți-vă la mitocondriile care trăiesc în celulele tuturor organismelor vii și la cât de mică e o mitocondrie față de voi.

Domnul Jenkins își spuse:

— Credeam că Charles Wallace le-a inventat ca să se dea mare.

Blajeny continuă:

— Acum gândiți-vă că o farandolă e mult mai mică decât o mitocondrie, așa cum o mitocondrie e mai mică decât voi.

— De data asta, spuse Calvin, problema e că mințile noastre nu pot concepe nimic atât de microcosmic.

Blajeny zise:

— Sau putem spune că o farandolă e la fel de mică față de voi, cum sunteți voi față de o galaxie.

Calvin fluieră.

— Atunci, pentru o farandolă, noi suntem cât o galaxie?

— Mai mult sau mai puțin. Voi chiar sunteți o galaxie pentru farandolele voastre.

— Atunci cum am putea să întâlnim o farandolă?

Blajeny răspunse răbdător:

— Tocmai v-am explicat că pe Metron Ariston putem să lăsăm deoparte dimensiunile, care, de fapt, sunt destul de neimportante.

Întoarse capul și privi în direcția stâncilor glaciale.

— Stâncile sunt într-adevăr acolo? întrebă Meg.

— Nimic nu este nicăieri în Metron Ariston, spuse Blajeny. V-am oferit o setare vizuală familiară

ca să vă fie mai ușor. Trebuie să încercați să înțelegeți și altfel lucrurile, nu doar cu mințișoara voastră omenească, care nu-i foarte folositoare în problemele cu care ne confruntăm.

Domnul Jenkins se așeză, în sfârșit, pe bolovan, ghemuindu-se într-o poziție incomodă.

— Atunci cu ce să înțeleg? Eu n-am o intuiție foarte bună.

— Trebuie să înțelegeți cu inimile voastre. Cu întregul vostru, nu doar cu o părticică.

Domnul Jenkins oftă.

— Sunt prea bătrân ca să mai fiu educat. Un câine bătrân nu poate învăța trucuri noi. Mi-a trecut vremea.

Meg strigă:

— O, nu, domnule Jenkins, sunteți abia la început!

Domnul Jenkins clătină din cap.

— Poate era mai bine dacă nu mă Numeai. De ce a trebuit să te văd așa? Sau pe frățiorul tău. Sau pe fiara aia înspăimântătoare.

Reacția lui Proginoskes semănă cu o mică erupție vulcanică.

Domnul Jenkins încremeni și mai tare, însă mai palid nu avea cum să devină.

— Mai sunt și alții ca tine?

— Există destul de mulți heruvimi, răspunse Proginoskes, dar niciunul nu-i la fel.

— Asta e! spuse domnul Jenkins. Exact!

Își scutură absent mătreața și scamele de pe umerii costumului negru.

Blajeny, ascultând cu atenție, își plecă curtenitor capul mare.

— Exact ce, domnule Jenkins?

— Nimeni n-ar trebui să fie exact ca ceilalți.

— Și există așa ceva?

— Acei... impostori... care s-au dat drept mine. Când te vezi dublat, triplat... ajungi să-ți pierzi mințile.

Dintr-un impuls, Meg se ridică și alergă către director.

— Dar ei nu sunt ca dumneavoastră, domnule Jenkins! Nimeni nu este! Sunteți unic. Doar v-am Numit, nu-i așa?

Prin lentilele ochelarilor se vedeau ochii încețoșați și mirați ai domnului Jenkins.

— Da! Da, așa e! Bănuiesc că de-asta sunt aici... orice-ar însemna aici.

Se întoarse spre Blajeny.

— Pe ceilalți domni Jenkins i-ai numit cumva Echthroi?

— Da. Echthroi sunt cei care urăsc, cei care se opun Numirii tale, cei care vor să te ne-Numească.

Natura iubirii este să creeze. Natura urii este să distrugă.

Domnul Jenkins spuse trist:

— Mă tem că n-am fost o persoană prea iubitoare.

Meg simți un fulger de intuiție ascuțit și strălucitor ca flacăra heruvimului. Asemenea unei flăcări, îi simți arsura.

— Of, domnule Jenkins, nu înțelegeți? De fiecare dată când mă purtam groaznic în biroul dumneavoastră și vă uram, de fapt mă uram pe mine. Mama avea dreptate. Mi-a spus că vă subestimați.

Domnul Jenkins răspunse cu o voce ciudată pe care nu i-o mai auzise niciodată înainte, complet diferită de vocea lui obișnuită, nazală și stridentă.

— Asta-i valabil pentru amândoi, nu-i așa, Margaret? Când am crezut că părinții tăi mă privesc de sus, de fapt eu mă priveam de sus. Dar nu știu cum să mă privesc altfel.

Acum, în cele din urmă, Meg îl văzu pe acel domn Jenkins care îi cumpărase pantofi lui Calvin și se chinuise să-i facă să pară uzați.

Domnul Jenkins se întoarse spre Blajeny.

— Acești Echth...

— Echthroi. La singular, Echthros.

— Acești Echthroi care mi-au luat... înfățișarea, spuse domnul Jenkins, pot face și mai multe probleme?

— Da.

— Îi pot face rău lui Charles Wallace?

— Îl pot eXtermina, spuse heruvimul.

Meg își trimise gândurile de dor și teamă spre frățiorul ei.

— N-ar fi trebuit să plecăm de lângă el... începu ea să spună, apoi se opri.

Îl simți pe heruvim mișcându-se blând în mintea ei, ajutând-o, îndrumându-i gândurile. Apoi i se păru că e alături de Charles Wallace, dar nu în realitate, nu în persoană, ci în inima ei. Cu ochii inimii, o văzu pe mama lor purtându-l pe scări, îl văzu pe Charles atârnând fără vlagă în brațele mamei sale, cu picioarele bălăngănindu-se. Doamna Murry intră în camera lui, o încăpere micuță cu lambriuri, un mic șemineu și cu unul dintre pereți acoperit cu un tapet cu fulgi de zăpadă, albaștri și albi. O cameră singură și confortabilă. Fereastra dădea spre pădurea de pini din spatele casei, iar lumina ce se revărsa înăuntru era blândă și plăcută.

Doamna Murry îl așeză pe Charles Wallace pe pat și începu să-l dezbrace. Copilul abia mai avea putere s-o ajute. Făcu un efort să zâmbească și spuse:

— În curând o să mă fac bine. Meg o să...

— Meg o să se întoarcă de la școală peste câteva ore, spuse mama lor. O să urce imediat să te vadă. Și dr. Louise e pe drum.

— Meg nu e la şcoală.

Până şi vorbitul devenise un efort.

Doamna Murry nu-l contrazise, cum ar fi făcut de obicei, ci doar îl ajută să-şi pună pijamaua.

— Mi-e frig, mamă.

Îl acoperi mai bine cu păturile.

— Mă duc să-ţi mai aduc o pătură.

Pe scări duduiră nişte paşi şi apoi dădură buzna înăuntru gemenii:

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— E bolnav Charles?

Doamna Murry le răspunse încet:

— Nu se simte prea bine.

— E aşa de rău că trebuie să stea în pat?

— Iar a dat de bucluc la şcoală?

— N-a păţit nimic la şcoală. A adus-o pe Louise, care a făcut senzaţie, cum era de aşteptat.

— Louise a noastră?

— Louise cea Mare?

— Da.

— Bine le-ai făcut, Charles!

— Le-ai arătat tu!

Charles Wallace reuşi să le zâmbească frumos.

— Sandy, spuse doamna Murry, te rog să aduci nişte lemn pentru foc. S-a făcut puţin cam frig. Dennys, te rog, adu-mi o altă pătură din dulapul de cedru...

— Bine. Sigur. Imediat!

— Și Meg o să-ți citească ceva când ajunge acasă, Charles.

Lui Meg i se păru că-l aude pe Charles Wallace repetând că Meg nu e la școală, dar scena fu parcă învăluită de ceață, camera lui Charles Wallace dispăru și Meg se trezi stând în picioare, lipită de heruvim, care o îmbrățișa strâns cu una dintre aripile sale.

Blajeny spuse:

— Acum, copii, e timpul pentru o lecție. Să ne prefacem că e zi. Știți că puteți face asta. Credința presupune practică, dar nici tu, Calvin, nici tu, Meg, nu sunteți destul de mari să fi uitat de tot cum se face. Trebuie să credeți pentru voi, dar și pentru domnul Jenkins. Poate părea o sarcină simplă, dacă ne gândim la gravitatea situației, dar e o practică pentru ceea ce urmează. Acum! Credeți. Prefaceți noaptea în zi.

Heruvimul își retrase aripa și Meg îl luă de mână pe Blajeny. Mâna ei, foarte mică în comparație cu a lui, îi amintea de vremuri în care era mai mică decât Charles Wallace și îl ținea de mână pe tatăl ei, în deplină iubire și încredere. Ridică privirea spre chipul grav și întunecat al lui Blajeny și se uită în ochii săi ciudați de culoarea chihlimbarului, care

uneori te duceau cu gândul la lumina rece a lunii, iar acum străluceau cald, precum soarele. Culorile inundară cerul postulatului Metron Ariston, o boltă albastră, fără nori, strălucitoare și caldă. În jurul stâncii, ierburile văratice se mlădiau sub mângâierea brizei; o pasăre începu să cânte și fu apoi acompaniată de alta, și de altele, până când fură înconjurați de cântecul lor. Iarba era presărată cu flori de câmp, margarete, bulgări de soare, brebenei, toporași, ciulini violeți, toate florile verii, înflorite și strălucitoare.

Toate culorile erau mai vii decât de obicei. Părul lui Calvin, de culoarea brebeneilor, strălucea ca lumina soarelui. Pistruii lui păreau mai mari și mai mulți ca niciodată. Albastrul decolorat al sacoului se înviorase și întâlnea albastrul de gențiană al ochilor săi. Purta o șosetă roșie și una mov.

Vechiul kilt al lui Meg, decolorat după nenumărate spălări, părea nou, dar părul ei, se gândi ea, era probabil la fel de cenușiu ca întotdeauna. Domnul Jenkins rămăsese tot palid și fără culoare. Louise cea Mare, însă, părea și mai uriașă ca de obicei, iar spiralele ei aveau străluciri violete și aurii.

Meg se uită către Proginoskes care fu cât pe-aci s-o orbească cu strălucirea sa. Trebui să-și ferească privirea.

— Acum, copiii mei, spuse Blajeny incluzându-l și pe domnul Jenkins, îi vom întâmpina pe ceilalți membri ai clasei noastre.

Din spatele stâncii glaciale mai mici, apăru o creatură micuță care înaintă cu repeziciune către ei. Arăta ca un fel de șoricel albastru-argintiu, deși lui Meg îi părea mai degrabă o creatură de mare, nu de pământ. Avea niște urechi mari și catifelate, iar vârfurile blănii, care se unduiau ușor în bătaia brizei, asemenea plantelor marine ce se lasă purtate de curenții oceanului, păreau înmuiate în tonuri de lavandă. Avea niște mustăți neobișnuit de lungi și niște ochi mari și tulburi, fără pupilă sau iris. Dar nu erau stinși, ci străluceau ca piatra lunii.

Creatura vorbea, dar nici cu chițăitul unui șoarece, nici cu vocea unui om. Semăna mai degrabă cu sunetul unor corzi de harpă pișcate sub apă, iar mustățile lungi vibrau ca și cum cineva cânta la ele. Nu pronunță niciun cuvânt și, totuși, înțeleseră foarte clar că spunea ceva de genul:

— Bună ziua, voi sunteți colegii mei de clasă?

Blajeny vorbi pe limba creaturii șoricești. Din gură nu-i ieși niciun cuvânt, iar buzele sale ca de granit rămaseră neclintite. Și, totuși, copiii auziră minunatele acorduri de harpă.

Creatura șoricească părea foarte nemulțumită și scoase câteva sunete care exprimau neîncredere. Din câte înțelegea Meg, motivul nemulțumirii era faptul că, alături de un pământean, îi va fi greu să treacă și cele mai simple examene. Un heruvim ar putea fi de ajutor, dar pământenii sigur îl vor...

Proginoskes spuse:

— Și eu am avut îndoieli în legătură cu pământenii. Dar tocmai am trecut împreună cu fata pământeană de prima probă, și ea a fost cea care a rezolvat-o.

Mustățile creaturii șoricești fremătară.

— Înseamnă că n-a fost cine știe ce probă. Putem să începem, Blajeny? Mai avem doar un parsec[1] înainte să-mi depun raportul preliminar. Și văd că am multe de învățat pe oricine voi avea nefericirea să-l am ca partener, chiar și pe heruvim.

Coada lungă, de culoarea lavandei, terminată la vârf cu un mic evantai în forma unei corzi de pește, se răsuci, iar mustățile se zbârliră în direcția lui Meg.

Meg se zbârli la rândul ei:

— Poate când o să fiu la fel de bătrână ca tine, o să te pot învăța și eu câteva lucruri!

Mustățile creaturii șoricești vibrară frenetic.

[1] Parsecul este unitate de măsură a distanțelor interastrale. Este egală cu 3,26163626 ani-lumină.

— Vârsta e imaterială. Și, dacă vrei să știi, abia ieri m-am născut.

— Atunci ce cauți aici?

Creatura șoricească se ridică pe lăbuțele din spate. Acum lui Meg nu-i mai părea un șoarece, ci mai degrabă un crevete micuț, cu antenele în vânt.

— În vremurile noastre se naște doar câte o farandolă la o generație, așa că începem școala din clipa în care ne naștem.

— Ești o farandolă!

— Bineînțeles, ce te-ai fi așteptat să fiu? Ce altceva aș putea fi? Toată lumea știe că farandolele...

Îl întrerupse.

— Nu știe nimeni. Până în urmă cu câțiva ani, când am început să aflăm mai multe despre mitocondrii, existența farandolelor n-a fost nici măcar bănuită. Mama a reușit abia acum să izoleze efectul farandolelor asupra mitocondriilor cu ajutorul micro-sonarului. Chiar și cu microscopul micro-electronic, existența farandolelor abia poate fi dovedită, dar ele nu pot fi văzute cu adevărat.

Creatura șoricească, farandola, fremătă indignată din mustăți.

— Creaturile care nu-și cunosc locuitorii sunt foarte proaste. Mai ales dacă au norocul să fie locuite de farandole. Suntem extrem de importante și importanța noastră crește din ce în ce mai mult.

Dincolo de farandolă, în spatele lui Proginoskes și Louise, se contură rapid de-a lungul orizontului silueta unui domn Jenkins.

Pe domnul Jenkins, care stătea lângă Meg și Calvin, îl trecu un fior.

Blajeny privi îngrijorat.

— Echthroi la orizont.

Șoricelul-farandolă nu-l băgă în seamă.

— Quercus-ul[1] meu, copacul meu, n-a mai avut un copil de o sută ani. În anii noștri, firește. Și mie îmi va lua la fel de mult să cresc. Acum sunt abia în etapa a doua.

Meg i se adresă pe cel mai răutăcios ton.

— Se pare că o să ne povestești despre prima ta etapă, fie că vrem, fie că nu vrem. Așa că dă-i înainte.

O scurtă imagine cu Charles Wallace, urmată de imaginea unui alt Echthros-domn Jenkins, o făcură să-și dea seama că trecerea primei probe nu însemna că totul va fi în regulă.

Șoricelul-crevete-farandolă reacționă vibrând și mai tare din antene.

— Ieri-dimineață eram încă în interiorul unicului fruct aurit al copacului meu. La prânz a căzut,

[1] Quercus este un gen din regnul *Plantae*, familia *Fagaceae*. Genul cuprinde aproximativ 600 de specii de arbori și arbuști. Aici este folosit cu sensul generic de arbore.

s-a deschis și am apărut eu, nou-născut. În stadiul meu de mormoloc am fost eliberat pe Metron Ariston și metamorfozat. Și iată-mă. Numele meu e Sporos[1], apropo, și nu-mi place să-mi ziceți creatura șoricească sau crevetele ăla, când vă gândiți la mine. Sporos. Când voi încheia această etapă a educației mele – dacă voi reuși s-o închei – cu unul dintre voi ca partener, mă voi înrădăcina și mă voi Adânci. După un eon[2], voi zămisli un lăstar verde de pe patul meu de alge, și voi începe să cresc până voi ajunge o farandolă-conifer, o foioasă acvatico-fructiferă, ce se reproduce prin spori.

Calvin fu îngrozit.

— Ești nebun. Am studiat biologia. Nu ești posibil.

— Nici tu, răspunse Sporos indignat. Nimic *important* nu-i posibil. Blajeny, voi avea ghinionul să fac echipă cu unul dintre acești pământeni?

Louise cea Mare ridică capul dintre inelele ei și se uită la Sporos. Apoi pleoapele ei grele se reuniră și se închiseră.

Blajeny spuse:

— Nu te faci prea popular, Sporos.

---

[1] Sămânță, limba greacă.

[2] Diviziune a timpului geologic de cel mai înalt grad, cuprinzând două sau mai multe ere.

— Eu nu sunt un simplu pământean. Pământenii sunt importanți doar pentru că sunt locuiți de farandole. Pentru farandole, popularitatea e imaterială.

Blajeny îl dezaprobă pe Sporos cu un gest tăcut.

— Calvin. Tu și Sporos trebuie să lucrați împreună.

— Nu le poți câștiga pe toate.

Cam asta a vibrat Sporos pe limba lui, iar Meg crezu că acest răspuns ar fi trebuit să vină mai degrabă din partea lui Calvin.

Domnul Jenkins spuse:

— Blajeny, dacă-mi permiți...

— Da?

— Celălalt... am văzut o copie a mea acum câteva minute, nu-i așa?

— Da. Mă tem că da.

— Ce înseamnă asta?

Blajeny spuse:

— Nimic bun.

Proginoskes adăugă:

— Vezi tu, suntem nicăieri. Suntem în Metron Ariston. Suntem pur și simplu într-o idee pe care Blajeny se întâmplă să o aibă în mijlocul sistemului solar Mondrion, în galaxia Veganuel. Un Echthros-domn Jenkins n-ar trebui să ne poată urmări aici. Asta înseamnă că...

— Ce? întrebă Meg.

Ca și Blajeny, Proginoskes spuse:

— Nimic bun.

Sporos fremătă din mustăți.

— Acum stăm la taclale? Când pornim?

— Foarte curând.

— Unde? întrebă Meg.

O cutremură o presimțire.

— Într-un loc îndepărtat, Meg.

— Dar mama și tata, Charles Wallace, gemenii... nu putem pleca de lângă Charles Wallace cât timp e atât de bolnav și...

— Tocmai de aceea trebuie să plecăm, Meg, spuse Blajeny.

Sporos emise din nou niște acorduri și Meg înțelese ceva de genul:

— Nu puteți să sunați acasă sau să discutați pur și simplu unul cu celălalt oricând vreți?

Apoi continuă îngrozit:

— O, Doamne, nu înțeleg cum reușesc niște oameni atât de ignoranți ca voi trei să se descurce. Vreți să spuneți că pe planeta voastră nu comunicați niciodată între voi? Și nici cu alte planete? Vreți să spuneți că planeta voastră se învârte izolată în spațiu? Nu sunteți teribil de singuri? El nu se simte singur?

— El?

— Sau ea. Planeta voastră. Voi nu vă simţiţi singuri?

— Poate puţin, recunoscu Calvin. Dar e o planetă frumoasă.

— Se prea poate, spuse Sporos. Din moment ce m-am născut abia ieri şi am dat deja nas în nas cu Metron Ariston şi cu Blajeny, nu cunosc planetele, cu excepţia celor din Sistemul solar Mondrion, iar ele comunică tot timpul între ele. Ba chiar pălăvrăgesc prea mult, dacă mă întrebaţi pe mine.

— Nu te întrebăm, încercă Meg să-l întrerupă.

Dar Sporos continuă să vibreze.

— Sper că nu m-am născut într-o mitocondrie detestabilă care trăieşte într-o gazdă umană groaznic de izolată, pe o planetă singuratică ca a voastră. Sunteţi toţi de pe aceeaşi planetă? Mă gândeam eu. Of, Doamne, îmi dau seama că n-o să am parte de niciun ajutor în niciuna dintre încercări. Aş face bine să aflu cât e ceasul.

— Cum ştii cât e ceasul? întrebă Calvin curios.

— După frunze, desigur. Vrei să spui că tu nu ştii nici măcar cât e ceasul?

— Bineînţeles că ştiu. Îmi arată ceasul meu.

— Ce-i ăla un ceas?

Calvin îi arătă încheietura mâinii. Era foarte mândru de ceasul lui, primit ca premiu la școală. Arăta și ora, și data, și mai avea și cronometru.

— Ce obiect ciudat.

Sporos îl privi cu un oarecare dispreț.

— Funcționează doar pentru timpul tău, sau pentru timp în general?

— Doar pentru timpul nostru, cred.

— Deci dacă vrei să afli ce oră e aici, în galaxia lui Blajeny sau într-o mitocondrie îndepărtată, ceasul tău n-o să-ți arate?

— Păi... nu. Arată ora în funcție de zona temporală în care mă aflu.

— Sfântă Yadah! Cât de confuz trebuie să fie totul la tine pe planetă. Sper că gazda mea umană nu trăiește pe planeta ta.

Domnul Jenkins spuse rugător:

— Să-mi explice și mie cineva ce se întâmplă...

— Domnule Jenkins, spuse Meg. Știți ce sunt Echthroi...

— Nu știu. Știu doar că s-au dat drept mine.

Blajeny își puse ambele mâini uriașe pe umerii aduși ai domnului Jenkins și îl privi cu seriozitate.

— În lume acționează forțe ale răului.

Domnul Jenkins încuviință clătinând din cap. Nu-l putea contrazice.

— Sunt răspândite prin tot universul.

Domnul Jenkins aruncă o privire spre heruvim, care-și întinsese aripile la maximum, ca și cum și-ar fi flexat mușchii.

— Cât de mari sunt?

— N-au dimensiune și sunt de toate dimensiunile. Un Echthros poate fi mare cât o galaxie și mic cât o farandolă. Sau, după cum ai văzut, poate fi o replică a ta. Aceștia sunt războinicii neantului, cei care ne-Numesc. Scopul lor e eXterminarea totală - vor să distrugă toată creația.

— Ce legătură au cu Charles Wallace?

— Echthroi încearcă să-i distrugă mitocondriile.

— Dar de ce și-ar bate capul cu un copil?

— Soarta universului nu depinde întotdeauna de cei măreți sau importanți.

Louise cel Mare sâsâi, iar Meg fu aproape sigură că încerca să le transmită că va rămâne alături de Charles Wallace și-l va încuraja să lupte pentru viață.

— Of, Louise, te rog, nu-i așa că nu-l vei părăsi? Îl vei ajuta?

— Nu-l voi părăsi.

— Se va face bine?

Louise rămase tăcută.

Blajeny îi spuse domnului Jenkins:

— Charles Wallace va muri dacă mitocondriile lui vor muri. Înțelegi asta?

Domnul Jenkins clătină din cap.

— Credeam că inventează. Credeam că vrea să se dea mare. Nu știam că mitocondriile există în realitate.

Blajeny se întoarse spre Meg.

— Explică-i.

— Voi încerca. Dar nici eu nu sunt sigură că înțeleg, domnule Jenkins. Știu sigur că avem nevoie de energie pentru a trăi. Înțelegeți?

— Până aici, da.

Simțea cum Blajeny îi transmitea informații și, involuntar, mintea ei le ordona, le simplifica și le punea în cuvinte pe înțelesul domnului Jenkins.

— Ei bine, fiecare mitocondrie din corpul nostru are propriul sistem de reglare a ratei de ardere a combustibilului. Ați înțeles, domnule Jenkins?

— Te rog să continui, Margaret.

— Dacă numărul de farandole din orice mitocondrie scade sub un punct critic, atunci hidrogenul nu mai poate fi transportat. Pur și simplu nu mai e suficient combustibil, iar consecința este moartea cauzată de lipsa de energie.

Simți cum i se face pielea de găină. Era aproape de neîndurat să spună cu voce tare ce i se putea întâmpla lui Charles Wallace.

Simți îndemnul lui Blajeny și continuă.

— Ceva nu e în regulă cu mitocondriile lui Charles Wallace. Nu știu sigur despre ce e vorba, pentru că nu înțeleg cuvintele, dar farandolele lui sunt pe moarte. Poate se ucid între ele... Nu, nu-i asta. Mi se pare că refuză să cânte, dar asta n-are niciun sens. Ideea e că mor și, din cauza asta, mitocondriile lui nu mai produc destul oxigen.

Se opri furioasă.

— Blajeny! Astea-s niște prostii! Cum putem să-i oprim din ce s-au apucat să facă, când sunt atât de mici, încât nu putem nici măcar să-i vedem? Trebuie să ne spui! Cum putem să-l ajutăm pe Charles?

Kythingul lui Blajeny era calm și rece ca oțelul.

— Veți afla în curând.

— Ce să aflăm?

— Ce trebuie să faceți ca să-i învingeți pe Echthroi. Când veți ajunge acolo, copiii mei, veți ști.

— Când vom ajunge unde?

— Într-una dintre mitocondriile lui Charles Wallace.

8 | Călătorie spre interior

Acum că-l auzise pe Blajeny spunând-o cu voce tare, lui Meg i se păru singura soluție logică. Dacă voiau să-l salveze pe Charles Wallace, dacă farandolele îi cauzau boala, dacă Echthroi acționau înăuntrul său, atunci singura speranță era ca ei să devină suficient de mici, să intre într-una dintre mitocondriile lui și să vadă ce se întâmplă cu farandolele lui.

— Metron Ariston, spuse Calvin încet. Dimensiune. Unde dimensiunile nu contează. Atât de mici, pe cât e o galaxie de mare. Dar ne poți face atât de mici?

Blajeny zâmbi.

— Dimensiunea e ceva relativ.

— Oricum, privi Meg către Sporos, deja vorbim cu o farandolă.

Dacă ar fi încercat să-și imagineze o farandolă, în niciun caz n-ar fi semănat cu Sporos.

Domnul Jenkins se ridică cu greu și se duse cu mersul lui ca de barză lângă Blajeny.

— Nu știu de ce m-am gândit c-aș putea fi de ajutor. Chestiile astea mă depășesc total. Aș fi doar o piedică pentru copii. Ar fi bine să mă trimiți înapoi la școala mea. Cel puțin acolo nu mă așteaptă nicio surpriză.

— Și dimineața asta? întrebă Blajeny. N-a fost o surpriză? Nu vă pot spune de ne-ați fost trimis, domnule Jenkins, pentru că nici eu nu știu încă. Dar Meg v-a Numit...

— Încă nu înțeleg pe deplin implicațiile acestui lucru.

— Înseamnă că sunteți parte din ceea ce se va întâmpla.

Domnul Jenkins oftă.

Blajeny își întinse brațele, îmbrățișându-i pe toți cu un singur gest.

— Mitocondria în care vă trimit poartă numele de Yadah. Acolo s-a născut Sporos.

Sporos dansă în jurul lor, fremătând indignat din mustăți.

Meg strigă la el:

— Dacă ești în Charles Wallace, dacă el e galaxia ta, să știi că ești în cel mai special loc din univers!

Louise își trimise cântecul șuierător spre Meg. Toată mânia dispăru când Meg întrezări, printre acordurile cântecului, o altă imagine cu Charles,

ghemuit sub pături. Mama lui îl ridică și-l sprijini mai sus pe perne, încercând să-i ușureze respirația greoaie. Apoi dădu la o parte păturile pentru ca dr. Louise să-i poată asculta inima cu stetoscopul. Își ridică îngrijorată privirea și Meg înțelese că-i sugerează mamei sale să sune la Brookhaven.

— Atunci, oxigen! strigă Meg către Louise cea Mare și Blajeny. Nu l-ar ajuta oxigenul pe Charles?

— Pentru o vreme. Dr. Colubra se va ocupa de asta când va veni vremea.

Ochii lui Meg se umplură de lacrimi.

— Of, Louise, ai grijă de el. Nu-l lăsa să abandoneze lupta!

Domnul Jenkins întrebă:

— Ar lăsa cineva sănătos la cap un șarpe lângă un copil bolnav?

— Sunt sigură că dr. Louise o va lăsa, spuse Meg, am auzit ce-a spus în laboratorul mamei noaptea trecută. Blajeny! Și dr. Louise e un Învățător?

Blajeny încuviință.

Inima lui Meg fu cuprinsă de speranță.

— Șerpi, murmură domnul Jenkins. Mitocondrii. Echthroi.

Meg își înghiți un suspin și își scoase ochelarii ca să șteargă lentilele pătate de lacrimi.

Domnul Jenkins se uită la ea și i se adresă pe cel mai rigid ton academic.

— Omul. Punctul de referință al universului. Și Charles Wallace... despre asta e vorba? În acest moment, Charles Wallace e punctul de echilibru?

Blajeny îl aprobă solemn clătinând din cap.

— Deci ce se întâmplă cu mitocondriile și farandolele lui?

Se uită la Meg așteptând o explicație.

Ea încercă să-și adune gândurile.

— Țineți minte, domnule Jenkins, cât de tare vă place citatul din Benjamin Franklin: „Trebuie să rămânem uniți, altfel vom atârna în bătaia vântului."[1] Așa stau lucrurile și cu ființele umane, și cu mitocondriile și cu farandolele – și cu planeta noastră, cred, și cu sistemul solar. Ori trăim împreună în armonie, ori nu vom mai trăi deloc. Dacă e ceva în neregulă cu mitocondriile lui Charles Wallace...

Vocea i se stinse.

Domnul Jenkins clătină din cap.

— Ce putem face? Ce putem spera să facem?

---

[1] În original „We must all hang together or most assuredly we will all hang separately". Se presupune că Benjamin Franklin a rostit aceste cuvinte în contextul semnării Declarației de Independență, pentru a scoate în evidență importanța și gravitatea situației. Franklin cheamă la unitate, deoarece nesemnarea Declarației de către unii delegați putea periclita soarta Războiului de Independență. Pierderea războiului ar fi adus cu sine nulitatea Declarației, iar semnarea acesteia ar fi fost considerată un act de trădare, pedepsit cu spânzurătoarea.

Apoi strigă îngrozit.

— O, nu!

Falsul domn Jenkins pe care-l văzuseră înainta rapid spre ei. Louise își ridică capul sâsâind înspăimântător.

— Repede! Blajeny își întinse larg brațele, trăgându-i pe domnul Jenkins, pe Sporos și pe Calvin la adăpostul lor.

Proginoskes o trase pe Meg lângă el, învăluind-o cu aripile și cu ritmul inimii sale. Păru să vibreze și ea la unison cu bătaia inimii heruvimului.

Pupila ovală se dilată, iar ea trecu dincolo spre...

Nu-și putu da seama unde erau, simți doar prezența celorlalți. Auzi vocea lui Blajeny, ca printr-un vast tunel:

— Înainte să pornim vreau să vă arăt ceva care să vă încurajeze.

Meg privi în jur. În fața ei era o vâltoare ritmică de vânt și flăcări, dar foarte diferite de ale heruvimului. Acesta era un dans, un dans ordonat și grațios, dar care lăsa totuși impresia unei libertăți depline, totale, și a unei bucurii imposibil de descris în cuvinte. Pe măsură ce dansul avansă, ritmul se acceleră și modelul deveni mai clar și tot mai aproape, vânt și foc dansând laolaltă, bucurie, cântec, armonie, împletindu-se în uniunea vântului și focului.

Apoi vântul, focul, dansul și cântecul se uniră într-o unică sferă ce se rotea și dansa.

Meg îl auzi pe domnul Jenkins întrebând neîncrezător:

— Ce-a *fost* asta?

Blajeny răspunse:

— Nașterea unei stele.

Domnul Jenkins protestă:

— Dar e atât de mică, încât o pot ține în palmă.

Apoi pufni indignat:

— Atunci eu cât sunt de mare?

— Nu trebuie să vă mai gândiți la mărime. E relativă și irelevantă.

Meg deja nu-și mai bătea capul cu mărimea. Voia să știe altceva.

— Progo, steaua va fi Numită?

— El le dă fiecăreia câte un nume, spuse heruvimul.

Meg privi uluită steaua. Era într-adevăr așa de mică, încât ar fi putut să întindă mâna și să o prindă, dar văpaia era atât de intensă, încât din ea se revărsa acel cântec al flăcărilor. Se gândi cu uimire: „Probabil sunt de mărimea unei galaxii."

Apoi toate gândurile se dizolvară în gloria cântecului și dansului.

Vocea lui Blajeny tună:

— Acum!

Fu trasă din nou în Proginoskes, în ritmul inimii lui uriașe, în întunericul ochiului, dincolo de...

Nu!

Fu înghițită de flăcări. Simți în cântul cosmic o rupere violentă de ritm, o discordanță sălbatică...

Încercă să țipe, dar nu reuși să scoată niciun sunet. Simți o durere atât de intensă, încât nu mai putu să îndure nici măcar o secundă; încă o secundă și durerea ar fi anihilat-o în întregime.

Apoi durerea dispăru și simți din nou ritmul inimii heruvimului, foarte rapid și ușor dezordonat.

— Trebuie să doară atât de tare?

Șocul și durerea o făcură să se răstească furios. Mâinile și picioarele îi tremurau.

Proginoskes părea să aibă probleme. Inima continua să-i bată repede și neregulat. I se păru că-l aude spunând:

— Ne-am ciocnit de un Echthros.

Și ea respira cu greu. Simți că era întru totul prezentă, cu toți atomii adunați la un loc, era din nou Meg. Și totuși, când își deschise ochii, văzu doar întuneric. Ascultă cu atenție și, printr-un zumzăit ce i-a părut la început asemănător celui făcut de insecte într-o noapte de vară, i se păru că poate auzi – sau simți – un puls constant.

— Progo, unde suntem?

— În Yadah.

— Adică în interiorul lui Charles Wallace? Într-una dintre mitocondriile lui?

— Da.

Era de neînchipuit.

— Ce-i duduitul ăsta asurzitor? Inima lui Charles Wallace?

Îl simți pe Proginoskes negând în mintea ei.

— Este ritmul lui Yadah.

— Parcă ar fi bătăile inimii.

— Megling, acum nu mai suntem pe Pământ. Suntem în Yadah. În timpul farandolelor, inima lui Charles Wallace bate o dată la un deceniu.

Fu scuturată de un fior. Brațele și picioarele continuau să-i tremure. Clipi, încercând să-și obișnuiască ochii cu întunericul.

— Progo, nu văd.

— Nimeni din interior nu poate vedea, Meg. Aici nu avem nevoie de ochi.

Inima ei înspăimântată bătea în contrapunct cu ritmul mitocondriei. Nu reuși să se concentreze pe ce spunea Proginoskes:

— Îl putem numi ritm circadian. Toată viața are nevoie de un ritm pentru...

Ea îl întrerupse.

— Progo! Blajeny! Nu mă pot mișca!

Îl simți pe Proginoskes înlăuntrul minții ei. Gândirea lui se liniștise, își revenea din ceea pe el îl speriase, iar ei îi provocase atât de multă durere.

— Blajeny n-a venit cu noi.

— De ce?

— Nu-i momentul pentru întrebări prostești.

— De ce sunt prostești? De ce nu pot să văd? De ce nu mă pot mișca?

— Meg, trebuie să te liniștești, altfel nu voi putea comunica cu tine. N-o să ne putem ajuta unul pe celălalt.

Făcu un efort extraordinar să se calmeze, dar cu fiecare bătaie a inimii se încorda și se speria și mai tare. Cum putea inima ei să bată atât de repede, dacă a lui Charles Wallace bătea doar o dată la un deceniu?

Proginoskes gândi zgomotos spre ea:

— Timpul e la fel de puțin important ca mărimea. Ți se cere doar să fii prezentă Acum, în acest moment care ne-a fost dăruit.

— Nu mă simt eu însămi. Nu sunt eu însămi! Sunt parte din Charles Wallace.

— Meg. Ești Numită pentru totdeauna.

— Dar Progo...

— Spune tabla înmulțirii.

— Acum cine se poartă prostește?

— Megling, asta te va ajuta să te întorci la tine. Încearcă.

— Nu pot.

Își simți mintea confuză și amorțită. Nu mai știa nici să numere până la zece.

— Cât fac 7 ori 8?

Ea răspunse automat.

— 56.

— Care este produsul dintre 2/3 și 5/7.

Mintea îi vibră și apoi se limpezi.

— 10 pe 21.

— Care este următorul număr prim după 67?

— 71.

— Acum putem gândi împreună?

În întrebarea lui Proginoskes se simți foarte multă îngrijorare.

Concentrarea pe care heruvimul o îndreptase spre Meg reuși să-i potolească panica.

— Sunt în regulă. Unde-i Calvin? Unde-i domnul Jenkins? Și creatura aia... Sporos?

— Sunt toți aici. În curând vei putea comunica cu ei. Dar mai întâi trebuie să aflăm în ce constă a doua încercare.

— Să aflăm?

Își simțea în continuare mintea încețoșată de durere și frică.

Avu răbdare cu ea.

— La fel cum am aflat care a fost prima încercare.

— Tu ai ghicit, spuse ea. Știi care-i a doua probă?

— Cred că are legătură cu Sporos.

— Dar ce?

— Asta trebuie să descoperim.

— Atunci trebuie să ne grăbim.

Încercă să-și tempereze nerăbdarea.

— Meg, trebuie să lucrez cu tine și cu domnul Jenkins în același timp, pentru că el nu știe cum să-mi dea voie să mă mișc în mintea lui, așa cum o faci tu, așa că va trebui să mă ajuți. Farandolele adulte nu vorbesc ca oamenii, ci fac kything.

— La fel ca heruvimii?

— Da, la fel ca unii dintre cei Străvechi. Cei mai tineri comunică prin ceea ce voi numiți telepatie. Termenul nu e important. Domnul Jenkins nu înțelege deloc kythingul și va trebui să-l ajuți.

— Voi încerca. Dar trebuie să mă ajuți, Progo.

— Întinde mâna dreaptă...

— Nu pot să mă mișc.

— N-are importanță. Mișcă-ți mâna în mintea ta. Fă-o prin kything. Transmite faptul că domnul Jenkins stă lângă tine și că ți-ai întins mâna spre el. Poți să faci asta?

— Încerc.

— Poți să-i simți mâna?

— Așa cred. Cel puțin, asta încerc să-mi imaginez.

— Ține-l de mână. Strâns. Ca să știe că ești acolo.

Mâna ei, care nu mai era nici pe departe mâna pe care-o știa, se mișcă totuși după un tipar cunoscut, iar ei i se păru că simte o ușoară presiune. Încercă să comunice prin kything cu directorul.

— Domnule Jenkins, sunteți acolo?

— Sunt aiiiici.

Suna ca ecoul unei voci răgușite de la praful de cretă. Dar știu că ea și domnul Jenkins erau împreună.

— Meg, va trebui să-i comunici tot ce-ți spun eu. Dacă mă mișc în mintea lui, îl rănesc. El nu-mi poate absorbi energia. Acum încearcă să-i traduci simultan: fă-l să înțeleagă că materia unei farandole adulte nu se mișcă așa cum știți voi, ci asemenea felului în care se mișcă plantele sau copacii atunci când nu există nicio briza care să le cauzeze mișcarea, sau cum se mișcă o pădure de alge. O farandolă adultă se mișcă prin kything. Domnului Jenkins nu-i va fi ușor să învețe kything, pentru că au trecut foarte mulți ani de când s-a cunoscut pe sine, cel real.

Meg oftă cu un fel de oboseală tensionată, dându-și seama dintr-odată ce cantitate enormă de

energie consumase acest kything intens. Heruvimul se mişcă uşor şi repede în mintea ei, iar kythingul lui trecu dincolo de simţurile ei şi ajunse la o conştientizare pe care n-o mai cunoscuse niciodată. Scotoci după imagini care s-o exprime pe înţelesul domnului Jenkins.

Marea, o mare vastă, vălurită, fără de sfârşit. Ei se aflau cumva în ea, la o mare adâncime, mai adânc decât se poate scufunda o balenă. Suprafaţa mării şi orice lumină care ar fi putut pătrunde prin ea erau la sute de stânjeni depărtare. În întunericul adâncurilor exista mişcare, o mişcare care făcea parte din acel ritm pe care-l confundase cu bătaia inimii lui Charles Wallace. Mişcarea prinse contur şi formă şi cu ochii minţii începu să vadă imagini, proiecţii vizuale ce se suprapuneau rapid una peste cealaltă. Încercă să i le transmită domnului Jenkins:

o pădure primordială de ferigi;

un pat uriaş de alge, legănate de curenţii submarini;

o pădure seculară de copaci străvechi cu scoarţa argintie;

copaci acvatici al căror frunziş verde argintiu-auriu se unduia regulat şi ritmic. Frunzele lungi nu erau însă suflate de vânt sau curent, ci se mişcau din propria voinţa, învălurindu-se asemenea ciudatelor

creaturi marine, pe jumătate plante, pe jumătate animale.

La imaginile vizuale se adăugă o muzică ciudată, nepământeană, amplă. Cântecul mării înconjurătoare.

Farandolele.

Simți din partea domnului Jenkins confuzie și nelămuriri. Pentru el farandolele erau niște creaturi micuțe și zvăpăiate, precum Sporos, nicidecum precum copacii subacvatici pe care încercase ea să-i arate.

Proginoskes îi transmise prin kything:

— Copacii subacvatici, cum îi numiți voi, sunt ceea ce Sporos va deveni atunci când se va Adânci. După aceea se numesc fara. După ce se va Adânci, nu va mai fi nevoit să alerge de colo colo. Un fara adult este și mai puțin limitat de timp și spațiu decât o ființă umană, pentru că farele pot fi împreună în orice moment și în orice loc; distanța nu le desparte.

— Se mișcă fără să se miște? întrebă Meg.

— Se poate spune și așa.

— Trebuie să învăț și eu să mă mișc fără să mă mișc?

— Da, Meg. Într-o mitocondrie nu se poate altfel. În Yadah nu poți să stai pe nimic și nu există

un spațiu prin care să te miști. Dar pentru că ești pământeană, și pământenii excelează în adaptabilitate, poți învăța această mișcare prin nemișcare. Îi traduci domnului Jenkins?

— Încerc.

— Continuă, Meg. Vom avea mai târziu timp să ne odihnim, dacă nu...

Simți o durere scurtă și ascuțită, care apoi fu retrasă numaidecât.

— Unii dintre Cei Străvechi pot face kything nu numai de la mitocondrie la mitocondrie, în interiorul gazdelor umane, ci pot comunica și cu farandole din mitocondriile altor gazde umane. Îți amintești ce șocat a fost Sporos când Calvin a spus că oamenii nu pot face așa ceva?

— Da, dar Progo, domnul Jenkins nu înțelege de ce Sporos aleargă de colo colo, ca un șoarece de jucărie. Nici eu nu înțeleg. Nu seamănă deloc cu copacii subacvatici pe care tocmai i-am văzut.

— Sporos este, așa cum a spus și el, doar un copil, deși a jonglat puțin cu cronologiile când ne-a spus că s-a născut ieri. O farandolă adolescentă a trecut deja prin etapele sale timpurii, a prins rădăcină și e pe cale să devină un fara adult. Pentru Sporos a cam venit vremea să lase în urmă copilăria și

să se Adâncească. Dacă n-o va face, Echthroi vor câştiga o nouă bătălie.

— Dar de ce nu vrea să se Adâncească?

— Calvin nu reuşeşte să comunice cu el. Sporos îl ţine la distanţă. Trebuie să-l ajutăm să se Adâncească, Meg. Sunt convins că asta-i a doua noastră încercare.

Să-l facă pe Sporos să se Adâncească împotriva voinţei lui. Părea o misiune imposibilă pe lângă Numirea unuia dintre cei trei domni Jenkins.

— Şi cum facem asta?

El îi răspunse cu o altă întrebare.

— Eşti calmă?

Calmă! Apoi ajunse din nou în acel loc ciudat, dincolo de sentimente. O parte din ea ştia că e în Charles Wallace, în interiorul fratelui ei, că era atât de mică, încât nu putea fi văzută nici cu cel mai puternic microscop, nici detectată cu micro-sonarul. Ştia, de asemenea, că viaţa lui Charles Wallace depindea de ce avea să se întâmple. Începuse să înţeleagă ce voia să spună Proginoskes atunci când vorbea despre pericolul sentimentelor. Îşi păstră calmul şi sângele rece, apoi comunică în tăcere cu heruvimul.

— Fii o fara, îi spuse el. Imaginează-ţi cum ar fi. Par locuitorii din Yadah mai limitaţi decât fiinţele

umane, pentru că, odată înrădăcinați, nu se mai pot mișca din Adâncirea lor? Dar și ființele umane au nevoie de Adâncire. Și majoritatea nu au niciodată parte de așa ceva. Gândește-te la ce te face pe tine să te Adâncești, Meg. Deschide-te spre kything. Deschide-te.

Se întoarse în lumea ciudată, dincolo de lumină, dincolo de sunet, străbătută numai de ritmul valurilor puse în mișcare de lună, de soare, de ritmul Pământului însuși. Deveni una cu kythingul, creaturile Adâncite se mișcau după tiparul complicat al cântecului, al frumuseții ritmului, al bucuriei.

Apoi simți o răceală, un frig cumplit care-ți îngheța sângele în vine. Vlăstarii fură retrași, se îndepărtară de ea, se izolară, o izolară și pe Meg, îl izolară pe Proginoskes, fură îndepărtați unul de celălalt. Cântecul vibră în dezacord, ritmul se pierdu, ea fu respinsă...

Ceva nu era în regulă, ceva era îngrozitor de greșit...

Îl simți pe Proginoskes năpustindu-se în mintea ei.

— Meg! E de ajuns pentru moment. Trebuie să fim alături de ceilalți, de Calvin, de domnul Jenkins, de Sporos, înainte să...

— Înainte să ce?

— Înainte de a doua încercare. Trebuie să fim împreună. Deschişi. Comunică cu Calvin.

— Unde este ?

— Nu contează unde, Meg. Trebuie să înţelegi că unde nu are nicio importanţă într-o mitocondrie. Contează doar de ce. Şi cum. Şi cine.

— Calvin...

Păru să simtă cum fiecare muşchi din trupul ei se tensionează şi protestează împotriva efortului.

— Eşti prea încordată, spuse heruvimul. Relaxează-te, Megling. Cu mine comunici fără niciun efort. Tu şi Calvin faceţi adesea kything, fără să vă daţi seama. Când Charles Wallace ştie când te supără ceva la şcoală, înainte să te întorci acasă, e tot kything. Fii doar Meg. Deschide-te. Fii. Comunică.

În întunericul subacvatic, ea făcu kything.

— Calvin...

— Meg!

— Unde eşti?

Proginoskes interveni.

— Nu contează unde.

— Ce mai faci?

— Sunt bine. Nu prea înţeleg ce se întâmplă. Sporos...

— Unde... nu, ce face Sporos?

— Meg, nu vrea să facem kything. Nu vrea nici măcar să stea cu mine. Nu vrea să-mi împărtăşească

nimic din lumea lui. Spune că ființele umane sunt nedemne și poate că are dreptate, dar...

Se simți învăluită de kything, imaginile și cuvintele gândite spre ea se asemănau picăturilor de apă care compun oceanul, picături de apă care nu sunt separate una de cealaltă așa cum sunt separați oamenii. Prin valurile ce se revărsau, străluceau imagini cu multe creaturi micuțe, precum Sporos, ce zburdau fără griji, vesele, mereu sub protecția marilor copaci-ferigi-alge, a celor Adânciți, în jurul cărora dansau și țopăiau.

— Îi traduci domnului Jenkins?

— Încerc, Progo, dar nu sunt sigură că îl simt cu adevărat. Știu că sunt alături de tine și de Calvin, dar domnul Jenkins...

— Fii alături de el, Meg. Are nevoie de tine. E speriat.

— Dacă Blajeny a vrut să vină cu noi, trebuie să existe un motiv. Dar mi se pare că e mai mult o povară.

I se păru că simte un gând vag și îndepărtat:

— Știu asta.

Se întinse spre acel răspuns slab.

— Domnule Jenkins...

— Așa! spuse Proginoskes. Ține minte, el n-are prea multă imaginație. Sau, mai degrabă, a fost

înghețată multă vreme și n-a avut timp să se topească. Va trebui să faci kything cu tot sinele tău, va trebui să-l ții strâns de mână, ca să te simtă și să-ți răspundă. Îi simți mâna?

— Așa cred.

— El te simte pe tine?

— Domnule Jenkins! Domnule Jenkins? îl întrebă ea. Stați puțin, Progo, Cal, nu sunt sigură, ceva nu-i în regulă...

Se opri și scoase un geamăt:

— Calvin! Progo! Pro...

Țipă cu fiecare particulă, dar nu doar cu vocea ei, ci cu toată ființa, un țipăt de durere mai presus de teroare.

Fu aceeași durere care sfâșiase o galaxie când Proginoskes îi arătase lucrarea Echthroi, aceeași durere care destrămase cerul de deasupra școlii când îl Numise pe domnul Jenkins, aceeași durere care aproape o anihilase când Proginoskes o luase în ciudata călătorie, prin ochiul său, în Yadah.

Era eXterminată.

9 | Farandole și mitocondrii

Era sfârșitul lui Meg. Nu avea să mai existe sub nicio formă. Niciodată. Meg fusese eXterminată. Ex-Meg. X-Meg.

Apoi își dădu seama că dacă putea gândi asta, dacă putea gândi orice, atunci nu se întâmplase. Odată ce ești eXterminat, nu mai poți gândi. Durerea încă ardea ca gheața, dar ea putea gândi. Continua să existe.

Cu toate ființa, se îndepărtă prin kything de eXtincție.

— Progo! Calvin! Ajutați-mă!

Printre strigătele ei îl simți pe heruvim.

— Meg! Te Numesc! Exiști!

Și apoi numere, o mulțime de numere care se mișcau la fel de puternic și constant precum fluxul.

Calvin. Îi trimitea numere, Calvin îi trimitea primele probleme de trigonometrie pe care le rezolvaseră împreună. Se ținu de forța numerelor ca de un colac de salvare, până când durerea provocată

de Echthroi dispăru și ea fu liberă să revină în lumea cuvintelor, a cuvintelor omenești, unde Calvin se descurca mai ușor.

— Calvin, zise ea. Ah, Calvin!

Apoi kythingul ei se îndreptă plin de dor spre părinții ei. Unde era tatăl ei? Sunaseră dr. Louise sau mama ei la Brookhaven? Ce-i spuseseră tatălui ei? Oare era în drum spre casă? Și mama ei... Ar fi vrut să se ducă înapoi, să revină, să se întoarcă în brațele mamei, cum făcea când era de vârsta lui Charles Wallace și avea nevoie de mângâiere, după vreo mică suferință.

Nu, Meg.

Simțea ca și cum niște degete blânde o împingeau în jos și-o forțau să meargă singură. Încercă să facă kything, să-și concentreze vocea minții, și trimise în cele din urmă gândul către Proginoskes și Calvin.

— Ce s-a întâmplat?

Simți o serie de cutremure puternice până când Proginoskes găsi cuvintele potrivite. Orice se întâmplase, cu siguranță îl supărase pe heruvim. Până la urmă reuși să-i comunice:

— Ca și cum o dată n-ar fi fost de ajuns, când i-ai întins mâna domnului Jenkins, ai atins un Echthros-domn Jenkins. Acum știm că cel puțin unul dintre ei ne-a urmat aici.

— Cum?

— Nu prin domnul Jenkins, deşi încă mai foloseşte un trup de-al domnului Jenkins. Poate că Sporos...

— Sporos!

— Mândria a fost întotdeauna slăbiciunea celor Adânciți. Poate Sporos și-a plecat urechea la un Echthros... Nu suntem siguri.

— Ce-ai făcut? Cum ai reușit să mă salvezi? A durut... A durut mai tare decât mi-am imaginat vreodată că poate să doară. Și apoi te-am simțit Numindu-mă, Progo, și tu, Cal, mi-ai trimis numere, durerea a dispărut și am redevenit eu însămi.

Calvin îi spuse:

— Proginoskes a pus o mulțime de farandole micuțe să-l gâdile pe Echthros-domnul Jenkins. Asta l-a luat prin surprindere și ți-a dat drumul.

— Și unde-i acum Echthros-domnul Jenkins?

Proginoskes fu direct.

— Nu contează unde e, Meg. E aici. E cu noi în Yadah.

— Atunci suntem încă în pericol?

— Toată Yadah este în pericol. Fiecare mitocondrie din această gazdă umană e în pericol.

— Această gazdă umană?

Proginoskes nu răspunse. Gazda umană era Charles Wallace.

— Ce ne facem?

Răspunsul lui Proginoskes veni după o nouă erupție vulcanică:

— Nu trebuie să intrăm în panică.

Gândea înspre Calvin și îl simțea răspunzându-i. Îl întrebă:

— Ai știut ce mi se întâmplă?

— La început, nu. Apoi mi-a spus Progo.

Răspunsul lui Calvin fu însoțit de o tăcere apăsătoare. Simți că-i ascunde ceva.

— Micile farandole, cele care m-au salvat, au pățit ceva?

Tăcere.

— Sunt în regulă micile farandole care l-au speriat pe Echthros și m-au salvat?

— Nu.

Răspunsul veni ezitant dinspre Calvin și Proginoskes.

— Ce s-a întâmplat cu ele?

— Nu-i o idee prea bună să sperii un Echthros.

— Echthros-ul le-a eXterminat?

— Nu, Meg. S-au eXterminat singure. Sunt dintr-o materie diferită.

— Și acum ce se va întâmpla cu ele?

Proginoskes comunică încet:

— N-am mai văzut niciodată întâmplându-se așa ceva. Am auzit că e posibil, dar n-am văzut

niciodată. Acum înțeleg mai mult decât înainte. Farandolele sunt cunoscute după nume, la fel ca stelele. Asta-i tot ce trebuie să știu.

— Dar nu mi-ai spus nimic! Unde sunt micile farandole care m-au salvat? Dacă s-au eXterminat, atunci unde sunt?

Auzi un slab:

— Nu contează unde sunt. Meg, trebuie să intri în legătură cu domnul Jenkins. Cu adevăratul domn Jenkins.

Își retrase instinctiv kythingul.

— Nu îndrăznesc să mai încerc. Ai idee cât de tare a durut?

— Țipătul tău a zguduit întreaga mitocondrie. Sper doar că nu l-a rănit pe Charles Wallace.

Ea tresări, apoi apucă ceva, nu știa sigur ce, dar i se păru o linie de salvare. După o clipă, își dădu seama că vine de la heruvim, o revărsare de dragoste, o dragoste atât de tangibilă, încât se putea agăța de ea.

— Încearcă să ajungi la domnul Jenkins, o rugă Proginoskes. Numește-l din nou. Vezi cât de mult ai reușit să comunici cu el. Și nu uita: trebuie să respecți ritmul lui, nu pe al tău.

— De ce? Ne ține pe loc!

— Nu spune asta, Meg, îi transmise Calvin. Adulților le ia mai mult timp să învețe asemenea lucruri,

mai ales celor ca domnul Jenkins, care n-au mai încercat de multă vreme să aibă gânduri noi.

— Dar n-avem timp! Charles Wallace...

— Am spus că le ia mai mult decât nouă, și e adevărat. Dar uneori adulții pot ajunge mult mai departe decât noi, dacă avem răbdare cu ei.

— N-avem timp de răbdare!

— Meg, ai încredere în Blajeny. Domnul Jenkins trebuie să fie cu noi dintr-un motiv. Ajută-l. Fă ce spune Progo.

Proginoskes comunică pe un ton imperativ:

— S-ar putea să avem nevoie de domnul Jenkins ca să-l ajute pe Sporos să se Adâncească. Blajeny nu l-ar fi trimis degeaba... of, Meg, un Învățător nu face nimic fără motiv. Încearcă să ajungi la domnul Jenkins.

Lăsă frica deoparte, se deschise către kything și ajunse lângă Charles Wallace,

nu în interiorul lui,
nu fără el,
ci cu el,
parte din epuizarea lui,
din pierderea lui înspăimântătoare de energie,
din lupta lui pentru fiecare respirație.

Ah, luptă, Charles,
nu te da bătut,

respiră,
respiră,
voi încerca să te ajut,
voi face tot ce pot ca să te ajut, chiar

și atunci

Se trezi alături de gemeni. Crezu că o trimisese Charles Wallace.

Gemenii săpau de zor în grădină, scoteau cu îndârjire și întorceau vechile răsaduri de roșii, margaretele înnegrite de brumă, salata de sămânță, îngropându-le ca să îmbogățească pământul pentru primăvara viitoare, pentru următoarea plantare. Munceau în tăcere, cu fețele imobile, canalizând toată îngrijorarea în legătură cu Charles Wallace în muncă fizică.

Sandy rupse tăcerea.

— Unde-i Meg?

Dennys se opri, cu piciorul pe furcă, în timp ce-o presa în pământ.

— Ar trebui să se întoarcă în curând de la școală.

— Charles Wallace a spus că nu-i la școală. A spus că Meg e în el. L-am auzit.

— Charles Wallace delirează.

— Ai văzut vreodată pe cineva murind?

— Doar animale.

— Aş vrea să vină Meg acasă.

— Şi eu la fel.

Continuară să lucreze grădina, pregătind-o pentru frigul şi zăpada iernii.

„Dacă treaba gemenilor e să aibă grijă de grădina lor", îşi spuse Meg, „treaba ta e să ajungi la domnul Jenkins. Unde? Nicăieri. Doar la domnul Jenkins".

— Domnule Jenkins! Domnule Jenkins! Tu eşti tu, nimeni altcineva, iar eu te-am Numit. Fac kything, domnule Jenkins. Aici sunt. Eu. Meg. Mă cunoaşteţi şi vă cunosc.

I se păru că aude pe cineva trăgându-şi nasul, în stilul domnului Jenkins. Apoi sunetul păru să dispară din nou. Această minusculă lume submarină îi depăşea cu totul înţelegerea. Încercă din nou să facă kything cu el şi să-i trimită toate imaginile pe care le primise, dar el îi răspunse doar cu teamă.

— Numeşte-l, spuse Proginoskes. Îi este frică să fie. Când l-ai Numit în curtea şcolii, ai făcut kything, aşa l-ai recunoscut dintre cei doi Echthroi, aşa trebuie să-l recunoşti şi de data asta.

Domnul Jenkins. Unic, la fel ca fiecare stea de pe cer, la fel ca fiecare frunză din fiecare copac, fiecare fulg de zăpadă, fiecare farandolă, fiecare heruvim, unic: Numit.

El îi dăruise lui Calvin o pereche de pantofi. Și nu fusese obligat să ne urmeze în lumea asta periculoasă și îngrozitoare, dar o făcuse. A ales să vină cu noi când ar fi putut să se întoarcă bine mersi la școală și la viața sa ratată și lipsită de surprize.

Da, dar unui om lipsit de imaginație nu-i e tocmai la îndemână să vină în necunoscutul acesta infinitezimal și de neimaginat. Un ratat n-ar face așa ceva.

Cu toate acestea, domnul Jenkins o făcuse, o făcea.

— Domnule Jenkins, te iubesc!

Și chiar îl iubea.

Fără să stea pe gânduri, își puse mâna imaginară într-a lui. Degetele lui erau ușor umede și reci, cum își imaginase mereu că sunt mâinile domnului Jenkins.

Și adevărate.

10 | Yadah

Bineînțeles că domnul Jenkins avea mâna transpirată. Era speriat de moarte. Era la ani lumină de jocurile cu Hai să ne prefacem și Hai să inventăm.

— Domnule Jenkins, vă simțiți bine?

Simți un kything șovăitor, o frică cumplită care-l împiedica să accepte că erau într-adevăr într-o mitocondrie, o mitocondrie dintr-o celulă a lui Charles Wallace.

— De cât timp suntem aici?

— Nu sunt sigură. S-au întâmplat atât de multe. Progo, ești sigur că suntem în timpul farandolelor, nu în timpul Pământului?

— Timpul farandolelor.

— Pfiu! îi spuse ea ușurată domnului Jenkins. Asta înseamnă că pe Pământ timpul trece mult mai încet decât aici – mult mai lent. Inima lui Charles Wallace bate doar o dată la un deceniu sau cam așa ceva.

— Chiar și așa, o preveni Proginoskes, n-avem timp de pierdut.

Văzu alte imagini: chipul palid al lui Charles Wallace, ochii închiși, respirația grea, chipul mamei sale, brăzdat de durere, cel al dr. Louise, așteptând atentă. Își ținea mâna mică sprijinită pe încheietura lui Charles Wallace.

— Știu, îi răspunse Meg heruvimului.

Un vânt rece păru să-i sufle prin interstițiile coastelor. Trebuia să fie puternică pentru Charles Wallace, ca să-l poată sprijini cu forța ei. Își opri gândurile, până când reuși să-și liniștească mintea.

Apoi se deschise din nou către domnul Jenkins. Gânduri învălmășite, care cu greu se puteau numi kything, se mișcau lent în mintea ei, dar înțelese totuși că domnul Jenkins era mai deschis ca înainte, sau mai mult decât fusese vreodată cu majoritatea oamenilor. Meg simțea cum mintea lui se străduia să înțeleagă faptul ieșit din comun că rămăsese el însuși, domnul Jenkins, dar în același timp era o parte minusculă a copilului care fusese una dintre problemele sale cele mai derutante și iritante la școală.

Meg încercă să-i spună, într-un mod cât mai puțin alarmat, că cel puțin unul dintre impostorii Echthros care-i luaseră forma era cu ei în Yadah. Nu voia să-și amintească teroarea din timpul întâlnirii

cu el, dar trebuia să-l ajute pe domnul Jenkins să înțeleagă.

Dinspre el veni mai întâi confuzie, apoi frică, apoi o ciudată duioșie.

— N-ar trebui să ți se ceară să înduri astfel de lucruri, Margaret.

— Mai e ceva, îi spuse ea.

Acel ceva era cel mai greu lucru, și anume să-l facă să înțeleagă că unele dintre micuțele creaturi dansatoare și jucăușe, farandolele care o salvaseră de Echthros-domnul Jenkins, își sacrificaseră viața.

Domnul Jenkins oftă.

De la Proginoskes, Meg îi comunică directorului:

— A fost mai bine decât să-i lase pe Echthroi să le eXtermine. Așa, încă fac parte din Creație.

Se întoarse către Proginoskes.

— Dacă Echthroi eXtermină pe cineva, sau dacă cineva se eXtermină pe sine, e pentru totdeauna?

Heruvimul o învălui în întunericul necunoașterii sale.

— Nu-i un lucru pe care trebuie să-l știm, Meg, spuse el ferm, iar întunericul începu să se risipească. Eu sunt un pâlc de heruvimi. Singurul lucru pe care trebuie să-l știu e că toate galaxiile, toate stelele, toate creaturile - heruvimi, oameni, farandole - toate, absolut toate sunt cunoscute după nume.

Părea să-și povestească sieși.

Meg îi spuse direct.

— Tu ești Progo. Eu sunt Meg. El e domnul Jenkins. Acum ce-ar trebui să facem?

Proginoskes își recăpătă concentrarea.

— Domnul Jenkins nu vrea să înțeleagă ce e o farandolă.

— Răul este rău, transmise confuz domnul Jenkins către Meg.

Îi simțea mintea rezistând la ideea comunicării într-un mediu în care nu exista conceptul de distanță.

— Șoarecii vorbesc prin chițăit, iar crevețiii prin... nu știu prea multă biologie marină, dar sigur scot și ei niște sunete. Dar copacii! protestă el. Șoareci care prind rădăcini și se transformă în copaci... Copaci ai spus?

— Nu.

Meg își pierdea răbdarea, nu neapărat din cauza domnului Jenkins, ci din cauza propriei nepriceperi de a comunica cu el.

— Farele... ei bine, nu prea se deosebesc de copaci, de cei primordiali. Și nu sunt diferiți de corali și alte asemenea creaturi subacvatice.

— Copacii nu pot vorbi între ei.

— Farele pot. Cât despre copaci... oare chiar nu vorbesc?

— Prostii.

— Domnule Jenkins, când vă plimbați prin pădurile de acasă și bate vântul printre copaci, n-aveți sentimentul că, dacă le-ați cunoaște limba, ați înțelege ce spun?

— Niciodată.

Trecuse multă vreme de când se plimbase prin pădure. Mergea doar de acasă până la școală, de la școală până acasă, de fiecare dată cu mașina. N-avea timp de plimbări prin pădure.

Simțea un regret slab în kythingul lui, așa că încercă să-l facă să audă sunetul vântului prin pădurea de pini.

— Dacă închideți ochii, sună ca valurile oceanului, deși suntem la mare distanță de ocean.

Tot ce simți dinspre domnul Jenkins fu doar un alt val rece de neînțelegere.

Așa că-și imagină pentru el un mic crâng de plopi, cu fiecare frunză tremurând și fremătând separat, șoptind ușor în aerul tihnit al verii.

— Sunt prea bătrân, răspunse domnul Jenkins. Mult prea bătrân. Vă țin pe loc. Ar trebui să mă trimiteți înapoi pe Pământ.

Meg uită că făcuse recent exact aceeași sugestie.

— Oricum, Yadah e pe Pământ sau în Pământ, cumva, din moment ce-i în interiorul lui Charles Wallace...

— Nu, nu! spuse domnul Jenkins. E prea de tot. Nu vă sunt de ajutor. Nu ştiu de ce mi-am imaginat că aş putea fi...

Kythingul său se stinse.

Descurajarea lui o făcu pe Meg să-şi îndrepte gândul spre Calvin.

— Hei, Meg! Comunicarea implică sunet. Comuniunea nu.

El îi trimise o scurtă imagine a lor, plimbându-se singuri prin pădure, păşind aproape fără zgomot peste covorul ruginiu al acelor de pin. Mergeau fără să vorbească, fără să se atingă şi, totuşi, erau cât se poate de apropiaţi, pe cât de apropiate pot fi două fiinţe umane. Au urcat prin pădure, ajungând apoi în vârful dealului scăldat în lumina strălucitoare a soarelui. Câţiva copaci oţetari[1] îşi etalau lumânările ruginii. Laurul de munte, strălucitor, cu frunzele de un verde atât de intens, încât păreau negre în lumina necruţătoare a soarelui, împânzea pădurea. Meg şi Calvin se aşezaseră pe iarba deasă, de vară târzie, şi se întinseseră pe spate ca să privească albastrul strălucitor al cerului, o boltă punctată doar de câţiva norişori răzleţi.

[1] Arbore cu flori galbene-verzui şi cu fructe roşii-purpurii, ale cărui frunze şi scoarţă bogate în tanin se folosesc în tăbăcărie, iar fructele pot fi folosite la fabricarea oţetului.

Iar ea își amintea că atunci fusese mai fericită ca niciodată și mai apropiată de Calvin decât de oricine altcineva, în întreaga ei viață. Mai apropiată chiar și decât de Charles Wallace. Fuseseră atât de apropiați, încât trupurile lor, mai degrabă unite decât separate de margaretele și florile de untișor care-i înconjurau, trăiau la unison bucuria verii, a soarelui și a prezenței celuilalt.

Era, cu siguranță, cea mai pură formă de kything.

Domnul Jenkins nu avusese niciodată parte de o astfel de conexiune cu o altă ființă umană, o conexiune atât de bogată și plină de înțeles, în care tăcerea răsuna mai puternic decât cuvintele.

Îl simți din nou pe Calvin gândind în mintea ei.

— *Wall Street Journal*[1].

— Poftim?

— Domnul Jenkins citește *Wall Street Journal*. Poate a citit și asta.

— Ce să citească?

— Mai ții minte ce ți-am povestit acum câteva săptămâni despre un proiect științific pe care l-am

---

[1] Ziar financiar tipărit de trustul de presă Dow Jones & Company în New York City. A apărut prima dată în anul 1883, sub numele de *Customer'Afternoon Letter*; deseori conținea un articol numit „Morning Gossip" (adică zvonul dimineții). În anul 1889, ziarul este redenumit *The Wall Street Journal*.

făcut acum mulți ani, când eram în clasa a patra? Până și gemenii au fost interesați.

Meg ascultă cu atenție, încercând să-i transmită simultan domnului Jenkins.

De vechiul proiect științific venise vorba în timpul unei discuții despre grădina gemenilor. Sandy și Dennys erau nedumeriți și contrariați. Unele vrejuri de ardei aveau fructe mari, robuste, sănătoase. Pe altele, ardeii erau ofiliți, scofâlciți și decolorați. Calvin fusese chemat să se uite la plantele pipernicite și veștejite, care însă nu păreau atinse de vreo boală, și își amintise proiectul științific din clasa a patra.

Meg întrebă:

— Oare plantele pot avea aceleași probleme pe care le au mitocondriile? Oare Echthroi pot interveni în viața plantelor?

Calvin lăsă întrebarea pe mai târziu.

— Nu acum, Meg. Ascultă-mă! Cred că proiectul meu la științele naturii îl poate ajuta pe domnul Jenkins să înțeleagă ce se întâmplă.

Meg păru să-l vadă pe domnul Jenkins încrețindu-și nasul, cum făcea mereu când era reticent.

— Ia să vedem!

Îi comunică lent și cât mai simplu posibil. Kythingul lui Calvin se simțea ca un curent puternic, însoțindu-se și împletindu-se cu al ei.

*

Când avea nouă ani, Calvin citea cu pasiune fiecare carte ce ajungea în mica bibliotecă din sat. Bibliotecara, văzând că-i plac cărțile, îl încurajase, îi oferise un colț special din bibliotecă, doar pentru el, și îi dăduse să citească toți clasicii imaginației. Puterea lui de concentrare asupra acestor povești era infinită.

Însă majoritatea temelor de la școală îl plictiseau de moarte, mai ales proiectele științifice. Pe de altă parte, era extrem de competitiv și hotărât să fie primul în clasă la toate materiile, chiar și la cele pe care le considera o pierdere de timp.

Când venise săptămâna în care trebuia predat subiectul proiectului său științific până vineri, se trezi dezinteresat și fără niciun plan, dar știa că trebuie să aleagă ceva. Joi după-amiază se gândea foarte intens la acest lucru, în timp ce-o ajuta pe bătrâna doamnă Buncombe să facă curat în pod. Ce subiect ar fi putut să prezinte interes pentru profesor și colegi, iar pe el să nu-l plictisească de moarte? Doamna Buncombe nu-l plătea pentru munca depusă în murdărie și praf, în mansarda ei care nu mai văzuse curățenie de ani de zile, dar îl mituise spunându-i că în pod e un vechi serviciu de porțelan pe care-l putea lua ca plată. Poate știa

că cei din familia O'Keefe nu se așezau niciodată la masă împreună, chiar dacă ar fi vrut, pentru că nu aveau destule farfurii și pahare.

Serviciul de porțelan era într-o cutie din fundul podului, înfășurat în ziare vechi. Unele dintre piese erau sparte, iar multe erau crăpate; nu era nici pe departe un set de Wedgwood sau Dresda. Oare cine se deranjase să-l înfășoare cu atâta grijă, de parcă ar fi fost o prețioasă moștenire de familie? Cu toate asta, rămăseseră suficiente piese ca să merite osteneala de a le lua acasă. Îl desfăcuse în fața mamei sale, care se plânsese lipsită de tact, dar pe bună dreptate, că erau niște porcării.

Întinsese ziarele mototolite și îngălbenite și începuse să citească dintr-unul. Era o ediție veche din *Wall Street Journal*; bucata pe care apărea data fusese ruptă, dar hârtia era friabilă și pătată și își dăduse seama că trebuie să fi fost foarte veche. Atenția îi fusese atrasă de un articol care descria o serie de experimente realizate de către un biolog.

Biologul venise cu ideea, neobișnuită la acea vreme, că plantele erau capabile de reacții subiective la stimuli, și decisese să măsoare puterea acestor reacții atașând electrozi, asemenea celor utilizați la detectoarele de minciuni, la frunzele unui filodendron mare și sănătos.

În acel punct, o bucată de hârtie fusese ruptă și Calvin pierduse mai multe propoziții. În continuare, se afirma că acele electronice ar înregistra reacțiile plantelor pe un grafic, la fel cum undele creierului sau bătăile inimii sunt înregistrate de către o electro-encefalogramă[1] sau o electrocardiogramă[2].

Biologul petrecuse o dimineață întreagă privind acele care se mișcau în linie dreaptă pe hârtie. Nu se întâmpla nimic. Nicio reacție. Acul nu tresărea. Linia se mișca încet și constant.

Biologul își zisese:

— O să oblig planta să reacționeze. O să-i ard o frunză.

Acul începuse să descrie zigzaguri disperate, ca un semnal de alarmă.

Restul articolului era rupt.

---

[1] Procedură prin care se înregistrează activitatea electrică a creierului, prin atașarea unor senzori speciali, numiți electrozi, pe suprafața scalpului. Acești electrozi, conectați la un computer cu ajutorul unor fire, înregistrează informații legate de activitatea electrică cerebrală și le redă pe hârtie sunt forma unor linii curbe.

[2] Procedură prin care se înregistrează activitatea electrică a inimii.

Domnul Jenkins trimise spre Meg gândurile sale, însoţite de o urmă de nervozitate.

— Am citit articolul ăla. Mi s-a părut o prostie. Încă un ţicnit.

Calvin comunică:

— Multe dintre descoperirile ştiinţifice majore au fost făcute de oameni ţicniţi, sau, mai bine zis, de oameni consideraţi ţicniţi.

— Cum s-a întâmplat şi cu părinţii mei, de exemplu, adăugă Meg, până când unele dintre descoperirile lor s-au dovedit a fi adevărate.

Calvin continuă.

— Ascultă. Mai este. Am mai găsit încă un articol prin ziare.

În el era vorba despre biologul care călătorea prin ţară ca să ţină o serie de prelegeri. Îi ceruse unuia dintre elevii săi să îngrijească, să supravegheze şi să înregistreze reacţiile filodendronului său.

Acele care înregistrau reacţiile plantei făceau salturi pe hârtie, ori de câte ori avionul biologului decola sau ateriza.

— De unde ştia? întrebă Meg.

— Ştia.

— Dar distanţa era foarte mare, protestă ea, cum ar putea o plantă, un filodendron obişnuit, să ştie ce se întâmplă la mii şi mii de mile depărtare?

— Şi de ce i-ar păsa? spuse ursuz domnul Jenkins.

— Distanța nu pare să conteze mai mult decât dimensiunile. Sau timpul. Iar dacă îi pasă sau nu... ei bine, ăsta nu e fapt demonstrabil.

Pentru proiectul său, Calvin se gândise la o variație pe tema răspunsului plantelor. Nu avea cum să măsoare răspunsurile subiective ale unei plante, așa că a decis să planteze trei semințe de fasole.

Domnul Jenkins nu păru prea entuziasmat.

Meg îi comunică un avertisment:

— Nu vă grăbiți! A fost ideea lui Calvin. Pe atunci avea doar nouă ani și nu știa că mai făcuse cineva experimente de același fel.

Calvin plantase una dintre semințe într-un ghiveci pe care-l lăsase acasă în bucătărie. Îl așezase pe pervaz, unde se bucura de lumina soarelui, și îl uda zilnic. Frații și surorile lui fuseseră avertizați să nu cumva să-l atingă, altfel aveau să-și ia bătaie. Îl luaseră în serios și lăsaseră planta în pace, din punct de vedere fizic. Însă planta auzise...

— Fără urechi? întrebă domnul Jenkins.

— Poate la fel ca Louise, îi răspunse Meg.

Planta auzise insultele obișnuite din conversațiile zilnice care aveau loc în casa lui Calvin. Până și Calvin încerca să evite să stea pe acasă mai mult decât era necesar.

Duse celelalte două semințe la bibliotecă, unde bibliotecara îi dădu permisiunea să le așeze pe două

pervazuri însorite. Una dintre boabe fu udată și îngrijită cu atenție. Și doar atât. Cu a treia vorbise, îi oferise încurajări, o îndemnase să crească. Când apăruse primul vlăstar, îi dăruise toată dragostea pe care nu și-o putea exprima acasă. După orele de școală, își făcea temele aproape de planta sa și, când nu se afla nimeni prin preajmă, îi citea cu voce tare și vorbea cu ea.

Prima plantă, cea din bucătăria O'Keefe, era pipernicită și de un verde palid, la fel ca ardeii ofiliți ai gemenilor.

Cea de-a doua plantă, de la fereastra bibliotecii, planta care avusese parte de o îngrijire obișnuită, fără să i se acorde vreo atenție specială, crescuse normal. A treia plantă, cea pe care Calvin o îndrăgise, crescuse neobișnuit de mult și era puternică, verde și sănătoasă.

Kythingul domnului Jenkins era șovăitor, dar reuși să se facă înțeles:

— Felul în care pot reacționa filodendronul și fasolea ar trebui să mă ajute să înțeleg farandolele. Asta încerci să-mi spui?

— Oarecum, răspunse Meg.

Calvin adăugă:

— Vezi? Distanța nu contează. Se cunosc și discută unul cu celălalt și distanța nu există cu adevărat pentru ei.

Dinspre domnul Jenkins veniră valuri de neîncredere.

— Şi dacă sunt iubite, vor creşte? Şi dacă nu sunt iubite...

— Echthroi pot interveni.

Auzea inconfundabilul freamăt al lui Sporos.

— Sunt mărginiţi şi înceţi, ca toate fiinţele umane, dar începi să-i faci să înţeleagă, heruvimule.

— Numele meu e Proginoskes, dacă nu te superi, creatură şoricească.

Farandola nu fu amuzată.

— Numele meu e Sporos.

Urmă un zbârnâit dojenitor.

— Meg.

Proginoskes îi pătrunse din nou în minte.

— Îţi dai seama ce s-a întâmplat? Te-ai apropiat de domnul Jenkins, nu-i aşa?

— Aşa cred. Da.

— Şi totuşi corpurile voastre nu sunt aproape. Şi tu ştii deja că nimic nu te poate despărţi de Calvin atunci când faceţi kything împreună.

Da. Era cu Calvin. Erau împreună. Simţi căldura zâmbetului său ager, un zâmbet care ascundea mereu o notă de tristeţe şi acceptare, rar întâlnite la un băiat de şaisprezece ani. Acum nu mai comunica prin cuvinte, ci prin valuri mari de curaj, de forţă, care se revărsau peste şi prin ea.

Le acceptă, le absorbi. Curaj. Urma să aibă nevoie de foarte mult curaj. Se deschise și se lăsă inundată.

— Bun, le spuse Proginoskes. Suntem împreună. Putem continua.

— Și acum ce urmează? întrebă domnul Jenkins.

— A doua probă, spuse heruvimul. Trebuie să trecem a doua probă.

— Și care-i a doua probă?

— Să-l Numești pe Sporos. Așa cum Meg te-a Numit pe tine.

— Dar Sporos e deja Numit!

— Nu înainte să se Adâncească.

— Nu înțeleg.

— Când Sporos se va Adânci, îi spuse Proginoskes domnului Jenkins, înseamnă că va deveni adult. Adică se va maturiza. Fie că ești farandolă, om sau stea, tentația e să rămâi veșnic un imatur căutător de plăcere. Când facem din propria plăcere scopul suprem, ne plasăm pe noi în centrul universului. O fara, un om sau o stea are propriul loc în univers, dar nimic n-a fost creat pentru a fi în centru.

Meg întrebă:

— Micile farandole care m-au salvat...

— S-au maturizat, Meg.

Reflectă la acest lucru.

— Cred că înțeleg...

— Eu nu, spuse domnul Jenkins. Am crezut că am venit aici pentru a-l ajuta pe Charles Wallace, care e bolnav din cauza mitocondriilor lui...

Proginoskes îi potoli nerăbdarea.

— Este.

— Dar ce legătură are Sporos cu Charles Wallace?

— Echilibrul vieții în Yadah este precar. Dacă Sporos și ceilalți din generația sa nu se vor Adânci, echilibrul se va strica. Dacă farandolele refuză să se Adâncească, cântecul se va opri și Charles Wallace va muri. Echthroi vor câștiga.

— Dar cum poate un copil să...? întrebă domnul Jenkins. E doar un copilaș, de ce-i atât de important?

— Este tiparul întregii Creații. Echilibrul Universului poate fi influențat de un singur copil, de un singur om. În istoria planetei voastre, ce s-ar fi întâmplat dacă Carol cel Mare[1] ar fi fost învins la Roncesvalles[2]? Ar fi rămas doar o mică încăierare?

— Ar fi fost o victorie a Echthroi?

---

[1] Carol cel Mare (742–814) – rege al francilor din 768 și împărat al Sfântului Imperiu Roman din anul 800, încoronat de papa Leon al III-lea.

[2] Bătălia de la Roncesvalles (778) – ariergarda lui Carol cel Mare, aflată în retragere, a fost atacată și nimicită de către basci într-o trecătoare din Munții Pirinei. Incidentul a stat la baza poemului *Cântecul lui Roland*, cea mai importantă epopee a literaturii franceze.

— Şi istoria voastră ar fi fost şi mai întunecată decât este.

— Domnule Jenkins! spuse Meg. Ascultaţi, tocmai mi-am amintit ceva: din lipsa unui cui s-a pierdut potcoava; din lipsa unei potcoave s-a pierdut calul; din lipsa calului s-a pierdut călăreţul; din lipsa călăreţului s-a pierdut mesajul; din lipsa mesajului s-a pierdut bătălia; din lipsa bătăliei s-a pierdut războiul; din lipsa războiului s-a pierdut regatul; şi toate din lipsa unui cui de potcoavă.

— Trebuie să-l salvăm pe Charles Wallace! strigă domnul Jenkins. Progo, ce putem face? Ce putem face?

11 | Sporos

Meg, heruvimul, Calvin și domnul Jenkins fură înconjurați de o explozie strălucitoare de armonie, care fu cât pe-aci să-i copleșească. Însă, după ce-și recăpătă răsuflarea, Meg reuși să se deschidă la cântecul farelor, ciudatele creaturi Adâncite, înrădăcinate, și totuși niciodată separate una de cealaltă, indiferent de distanța care le despărțea.

Suntem cântecul universului. Cântăm alături de angelica noastră gazdă. Noi suntem muzicienii. Farele și stelele sunt cântăreții. Cântecul nostru dă ritmul creației.

Calvin întrebă:

— Cum puteți cânta împreună cu stelele?

Întrebarea le surprinse: e cântecul nostru. Îl cântăm împreună. Asta e bucuria noastră. Și esența noastră.

— Dar cum ați aflat despre stele, de aici, din interior...

Cum ar putea farele să nu cunoască stelele, când farele și stelele cântă împreună?

— Nu puteți vedea stelele. Cum ați aflat de existența lor?

Confuzie totală din partea farelor. Dacă Meg și Calvin comunicau în imagini vizuale, aceasta era limita lor. Farele trecuseră dincolo de imagini.

— De acord, spuse Calvin. Știu cât de puțin am învățat să folosim din corpul nostru și din creierul nostru. Avem miliarde de celule în creier și folosim doar o mică parte.

Domnul Jenkins adăugă cu kythingul său șovăitor:

— Am auzit că numărul celulelor din creier este perfect egal cu numărul stelelor din univers.

— Progo! interveni Meg. Tu ai memorat numele tuturor stelelor, câte sunt?

— Câte sunt? Cerule, pământeano, n-am nici cea mai vagă idee.

— Dar ai spus că ultima ta misiune a fost să memorezi numele tuturor stelelor.

— Și chiar am făcut-o. Toate stelele din toate galaxiile. Și nu sunt deloc puține.

— Dar câte sunt?

— Ce mai contează? Le știu numele. Nu știu câte sunt. Doar numele lor e important.

Kythingul puternic al farelor se alătură lui Proginoskes.

— Şi cântecul. Fără cântecul galaxiilor, noi, farele din Yadah, am fi pierdut ritmul, atât de puţine farandole se mai Adâncesc. E mâna ne-Numitorilor.

Meg simţi o răceală bruscă, o retragere, o estompare a farelor Adâncite. Disonanţa luă locul armoniei. Ritmul se strică.

Cu ochiul minţii văzu imaginea unei trupe de farandole dansând sălbatic în jurul unui fara, din ce în ce mai repede, până când ameţi.

— Sporos e cu ei, îi spuse Proginoskes.

— Ce fac? De ce se învârt din ce în ce mai repede?

Hora farandolelor începu să mărească viteza până când deveni un cerc nedesluşit. Frunzele marelui fara în jurul căruia se învârteau începură să se plece.

— Absorb hrana necesară farei. Fara este Senex, copacul din care s-a născut Sporos, spuse Proginoskes cu răceală în glas.

Viteza farandolelor şuieră ca un ţipăt în urechile lui Meg.

— Stop! strigă ea. Opriţi-vă imediat!

Nu era nimic vesel sau voios în dansul lor. Era o sarabandă furioasă, sălbatică şi nebunească.

Apoi, din vacarmul dansului erupse o melodie clară, domoală, pură, nobilă. Farandolele se

desprinseră din horă și începură să fugă care încotro. Apoi, conduse de Sporos, alergară către un alt fara și-l înconjurară.

Frunzele lui Senex își recăpătară culoarea și se înălțară.

Proginoskes spuse:

— Este suficient de puternic să reziste mai mult decât oricare dintre celelalte fare. Dar nici măcar Senex nu poate rezista pentru totdeauna.

Se opri brusc.

— Simte!

— Ce să simt?

— Ritmul mitocondriei. Mă înșală auzul din cauza fricii sau Yadah își pierde ritmul?

— Nu te înșeli, răspunse Meg heruvimului.

Rămaseră cu toții nemișcați, ascultând. Apăru din nou o ușoară neregularitate în pulsul constant. O scăpare. Un dezacord. Apoi totul reveni la normal.

Ca printr-o spărtură în non-lumina din Yadah, Meg avu o scurtă viziune cu Charles Wallace întins în cămăruța sa, respirând anevoios. I se păru că o vede pe dr. Louise, dar, în mod foarte straniu, nu-și dădea seama dacă era dr. Louise Colubra sau Louise șerpoaica.

— Nu te da bătut. Respiră, Charles. Respiră.

Se auzi o voce fermă:

— E timpul să-l conectăm la oxigen.

Fu apoi trasă înapoi în mitocondrie, până la Senex, copacul părinte al lui Sporos. Încercă să-i transmită ceea ce tocmai văzuse, dar nu primi niciun răspuns. Era chiar mai nedumerit decât fusese domnul Jenkins. Îl întrebă pe Proginoskes:

— Senex știe de existența lui Charles Wallace?

— La fel cum știi și tu de existența galaxiei tale, Calea Lactee.

— Știe că Charles Wallace e bolnav?

— La fel cum știți și voi că planeta voastră e bolnavă, după peștii care mor în râuri, păsările care mor în păduri și oamenii care mor în orașele supraaglomerate. Știți văzând războaie, ură și haos. Senex știe că mitocondria sa e bolnavă văzând că farandolele nu vor să se mai Adâncească și farele sunt pe moarte. Ascultă. Comunică prin kything.

Un grup de farandole se roteau în jurul unui fara. Frunzele i se plecară spre pământ și își pierdură culoarea. Dansul era ca un hohot îngrozitor de râs. Meg mirosi duhoarea pe care o simțise în grădina gemenilor, când întâlnise prima oară un Echthros.

Auzi o voce. Suna ca o înregistrare de proastă calitate cu vocea domnului Jenkins.

— Nu trebuie să vă Adânciți și să vă pierdeți libertatea de a vă mișca, de a dansa. Nimeni nu vă poate forța. Nu ascultați farele. Ascultați-mă pe mine.

Trunchiul copacului încercuit începu să slăbească.

Meg încercă să intre în horă, să oprească vortexul.

— Sporos, ieși de acolo! Nu-l asculta! Ai fost trimis la un Învățător. Locul tău e lângă noi. Desprinde-te din horă, Sporos! Trebuie să te Adâncești!

Apoi se simți ca ultimul patinator dintr-un *crack the whip*[1] violent, care-i azvârlit atât de brutal peste gheață, încât se izbește de capătul patinoarului. Forța cu care fusese aruncată fu atât de mare, încât kythingul ei fu complet anihilat.

— Respiră, Meg, respiră.

Era Proginoskes, folosea aceleași cuvinte pe care Louise le folosea cu Charles Wallace.

— Respiră, Meg. Ești în regulă.

Se clătină, ezită puțin și apoi își recăpătă echilibrul.

Auzi din nou râsul sinistru și pe falsul domn Jenkins urlând:

— Ucideți fara!

Apoi auzi vocea adevăratului domn Jenkins.

— Văd. Înțeleg.

---

[1] Joc care se joacă în aer liber, pe iarbă sau pe gheață. Copiii formează un șir („bici") ținându-se de mâini, iar cel ales pe post de conducător aleargă la întâmplare, trăgându-i pe ceilalți după el. Cu cât este mai lung șirul, cu atât îi e mai greu ultimului jucător să se țină de mâna celui de lângă el.

Simți venind dinspre el conștientizarea seacă a unui lucru foarte neplăcut.

Îi răspunse tăios, recăpătându-și cu greu suflarea:

— Nu înțeleg!

Domnul Jenkins o întrebă:

— De ce a vrut Hitler să controleze lumea? Sau Napoleon? Sau Tiberius?

— Nu știu. Nu știu de ce și-ar dori cineva un asemenea lucru. Mie mi se pare îngrozitor.

— Dar recunoști că au făcut-o, Margaret?

— Asta și-au dorit, recunoscu ea. Dar n-au reușit.

— O bună bucată de timp și-au atins scopurile și nu vor fi uitați prea curând. Mulți oameni au pierit în anii în care ei au deținut puterea.

— Dar farandolele... de ce niște mici farandole precum Sporos...

— Se pare că nu se deosebesc atât de tare de oameni.

Simți o răceală calmă. După ce domnul Jenkins acceptase situația, o înțelesese mai bine decât ea. Îl întrebă:

— Atunci, ce legătură au Echthroi? Ei au cauzat lucrurile astea, nu-i așa?

Proginoskes răspunse:

— Echthroi cauzează întotdeauna războaie.

Meg se întoarse îngrijorată către Senex, calm și puternic ca un stejar, dar, spre deosebire de stejar,

era totodată flexibil, capabil să se lase îndoit de vânt și de vreme.

— Senex, am fost trimiși să ajutăm, dar eu n-am destulă forță să lupt cu Echthroi. Nu-l pot opri pe Sporos și pe celelalte farandole să ucidă copacii. Senex, dacă vor reuși, oare nu se vor sinucide?

Senex răspunse cu o răceală calmă.

— Ba da.

— Asta-i o nebunie! spuse Jenkins.

Proginoskes răspunse:

— Orice război e o nebunie.

— Dar, din câte înțeleg eu, continuă domnul Jenkins, noi suntem o parte infinitezimală din Charles Wallace.

— Da.

— Deci, dacă suntem pe... sau, mai degrabă, în... această mitocondrie, dacă Charles Wallace va muri, atunci... hmm... noi...

— Vom muri odată cu el.

— Atunci nu mă lupt doar pentru viața lui Charles Wallace, ci și pentru viața lui Meg, și pentru a lui Calvin, și...

— Pentru viața ta.

Meg simți indiferența totală a domnului Jenkins față de viața lui. Dar nu era încă pregătită să accepte povara îngrijorării lui pentru viața ei.

— Nu trebuie să ne gândim la asta! Trebuie să ne gândim doar la Charles!

Proginoskes îi pătrunse în minte și-i îndrumă gândurile:

— Acum îngrijorarea voastră pentru Charles Wallace trebuie să fie îndreptată spre Sporos. Nu înțelegeți că suntem cu toții legați unii de ceilalți și Echthroi încearcă să ne despartă în același fel în care vor să distrugă întreaga Creație?

Farandolele își continuară sarabanda și, printre țipetele lor, lui Meg i se păru că aude vocea lui Sporos:

— Noi nu suntem legați de nimeni! Suntem farandole și vom stăpâni Yadah. După aceea...

Urechile lui Meg fură zgâriate de un hohot de râs sinistru. Se aruncă din nou în horă, încercând să-l scoată pe Sporos.

Senex o trase înapoi cu puterea kythingului său.

— Nu așa, nu prin forță!

— Dar Sporos trebuie să Adâncească! Trebuie!

Apoi, la granița percepției sale, Meg auzi un freamăt. Calvin era cu Sporos, încerca să comunice cu el.

Răspunsul lui Sporos era destul de slab, dar ieșise din hora sălbatică și se dusese spre marginile ei.

— De ce a trimis Blajeny forme extraterestre de viață în Yadah, împreună cu mine? Ce mă puteți

ajuta să învăț? Noi cântăm singuri. N-avem nevoie de voi.

Meg simți erupția vulcanică a lui Proginoskes, vântul turbat, limbile de foc.

— Idiotule! îi spuse Proginoskes. Avem nevoie unul de celălalt. Fiecare atom din univers depinde de un altul.

— N-am nevoie de voi.

Dintr-odată, Proginoskes îi transmise calm:

— Eu am nevoie de *tine*, *Sporos*. Noi *toți* avem nevoie de tine. Charles Wallace are nevoie de tine.

— N-am nevoie de Charles Wallace.

Calvin îi răspunse tăios:

— Nu ai? Ce se va întâmpla cu tine dacă Charles Wallace pățește ceva? Pe cine ai ascultat?

Sporos se retrase. Meg nu mai reuși deloc să-l simtă.

Calvin emana frustrare.

— Nu pot ajunge la el. Se îndepărtează de mine de fiecare dată când mă apropii.

Sporos fu tras înapoi în horă. Fara înconjurată era din ce în ce mai vlăguită, pe măsură ce viața se scurgea din ea.

Senex spuse cu tristețe:

— Cântecul ei se stinge.

Proginoskes spuse:

— Este eXterminată. Stinsă ca o lumânare.

Frunzele lui Senex se plecară îndurerate.

— Sporos şi generaţia lui îi ascultă pe cei care vor să înăbuşe muzica. Îi ascultă pe cei care vor să stingă lumina cântecului.

Domnul Jenkins ridică profetic braţele.

— Singura mântuire e uciderea cântecului!

— Nu! strigă domnul Jenkins către domnul Jenkins. Eşti doar o imagine în oglindă. Eşti nimic!

Nimic, nimic, nimic.

Cuvântul răsună ca un ecou, repetându-se la nesfârşit. În orice direcţie încerca Meg să-şi trimită gândurile, părea că întâlneşte o proiecţie a falsului domn Jenkins.

— Nu înţelegi că Echthroi sunt salvatorii tăi? Când nu va mai exista nimic, nu vor mai exista nici războaie, nici boli, nici moarte. Nu va mai exista sărăcie, nu vor mai exista dureri, nu vor mai exista mahalale, nu va mai exista foamete...

Cuvintele lui Senex trecură prin Echthros.

— Nu va mai exista muzică!

Proginoskes i se alătură lui Senex.

— Nu vor mai exista stele sau heruvimi. Lumina lunii nu se va mai reflecta în mare.

— Nu vor mai exista cine în jurul mesei, zise şi Calvin. Nimeni nu va mai mânca pâine sau bea vin împreună cu prietenii.

Meg își îndreptă cu forță kythingul spre cel mai apropiat Echthros-domn Jenkins:

— Tu ești nimic! Îl împrumuți pe domnul Jenkins ca să fii ceva. Pleacă! Tu ești nimic!

Apoi deveni conștientă de faptul că adevăratul domn Jenkins încerca să ajungă la ea.

— Natura urăște vidul.

Calvin răspunse:

— Atunci va trebui să umplem vidul. E singura soluție.

— Cum?

— Dacă Echthroi sunt nimic, neant, atunci acel neant poate fi umplut.

— Bine, dar cum îl umplem?

Senex spuse calm:

— Poate că nu-ți dorești suficient de mult să-l umpli. Poate nu înțelegi încă miza.

— Înțeleg foarte bine! Un băiețel, fratele meu... ce știi despre frățiorul meu?

Dinspre Senex veni un val de confuzie. Simțea ce înseamnă cuvântul „frate", pentru că toți copacii fara erau - sau fuseseră frați. Dar „băiețel" nu însemna absolut nimic pentru el.

— Știu că gazda mea galactică e bolnavă, poate chiar pe moarte...

— E Charles Wallace! E frățiorul meu! Pentru tine poate e o gazdă galactică, dar pentru mine e doar un băiețel ca... la fel ca Sporos.

Își întoarse gândul dinspre Senex spre farandolele care dansau sălbatic în jurul unui alt fara. De data asta, comunică cu prudență. Cum putea fi sigură care dintre ei era Sporos?

Un Echthros-domn Jenkins scoase un hohot de râs nechezat:

— Nu contează. Nimic nu contează.

Un șuierat aspru răni melodia farelor care continuau să cânte.

Meg simți un dezechilibru în mitocondrie. Yadah suferea. Dintr-odată își aminti farandolele care o salvaseră de Echthros, când Proginoskes o adusese în Yadah. Nu toate farandolele trecuseră de partea Echthroi. Sau poate că acele farandole care se sacrificaseră pentru ca ea să trăiască fuseseră singurele capabile să-i sfideze pe Echthroi?

Începu să strige agitată:

— Sporos! Farandolelor! Îndepărtați-vă de Echthroi. Dansul ăsta vă duce la moarte. Veniți la Senex și Adânciți-vă. E destinul vostru. Haideți!

Unele farandole ezitară. Altele se învârtiră și mai repede, strigând:

— Nu trebuie să ne Adâncim. E doar o veche superstiție. Ne-am săturat de cântecul ăsta stupid,

„Slavă, slavă, slavă". Noi suntem cele care merită slavă.

— Stelele... spuse Meg cu disperare.

— O altă superstiție. Nu există stele. Suntem cele mai mărețe ființe din univers.

Pe lângă Meg trecu un val de urâțenie care ajunse la Sporos.

— De ce *vrei* să te Adâncești?

Freamătul lui Sporos răsună ușor disonant.

— Farandolele se nasc pentru a se Adânci.

— Prostule. Odată Adânciți, veți prinde rădăcini și nu veți mai putea zburda ca acum.

— Dar...

— Veți fi captivi într-un singur loc pentru totdeauna, alături de farele astea plicticoase. Nu veți mai putea alerga niciodată.

— Dar...

Puterea și calmul lui Senex risipiră urâțenia.

— Doar atunci când suntem complet înrădăcinați, ne putem mișca cu adevărat.

Sporos simți un fior de nehotărâre.

— E adevărat, micul meu vlăstar, continuă Senex. Acum că sunt înrădăcinat, nu mai sunt limitat de mișcare. Acum mă pot mișca oriunde în univers. Cânt împreună cu stelele. Dansez împreună cu galaxiile. Iau parte la bucurie... și la suferință. Noi,

farele, trebuie să avem rolul nostru în ritmul mitocondriilor, altfel nu putem exista. Și dacă nu putem exista, nu vom mai fi.

— Adică muriți? întrebă Meg.

— Așa îi spuneți voi? Poate. Nu sunt sigur. Dar cântecul care răsună în Yadah nu mai e amplu și bogat. E anost, lipsit de armonie. Prin aroganța noastră facem Yadah să sufere.

Meg îl simți pe Calvin lângă Senex:

— Sporos, ești partenerul meu. Trebuie să lucrăm împreună.

— De ce? Nu-mi ești de niciun folos.

— Sporos, suntem parteneri, fie că-ți place, fie că nu.

Meg se alătură.

— Sporos! Avem nevoie de ajutorul tău ca să-l salvăm pe Charles Wallace.

— De ce trebuie să ne batem capul cu acest Charles Wallace? E doar un copil prost.

— E galaxia *ta*. Asta ar trebui să-l facă deosebit, chiar și pentru tine.

Kythingul lor fu sfâșiat cu brutalitate, ca de un cioc uriaș.

— Sporos! Sunt eu, domnul Jenkins. Eu sunt cel mai mare dintre Învățători, pentru că eu îi cunosc pe Echthroi.

Meg simţi forţa ca de oţel din kythingul lui Proginoskes.

Echthros-domnul Jenkins îl ţinea în braţe pe Sporos şi îi şoptea mieros.

— Nu-i asculta pe pământeni, nu asculta de copacii fara. Sunt proşti şi slabi. Ascultă-mă pe mine şi vei fi puternic precum Echthroi. Vei conduce universul.

— Sporos!

Kythingul adevăratului domn Jenkins nu era suficient de puternic pentru a rupe fluxul.

— Nu este domnul Jenkins. Nu-l asculta!

Kythingul lui Calvin fu mai puternic decât al domnului Jenkins.

— Sunt doi domni Jenkins lângă tine, Sporos, doi domni Jenkins comunică cu tine. Ştii că unul nu e real. Adânceşte-te, Sporos, asta-i realitatea ta. Aici îţi vei găsi locul şi aşa îţi vei găsi adevăratul centru.

Meg simţi cum urechile minţii îi sunt zgâriate de un urlet Echthroid, deşi părea să vină dinspre falsul domn Jenkins.

— Realitatea e lipsită de sens. Nu există niciun centru. Vino. Intră în hora noastră. Au mai rămas doar câteva fare şi apoi Yadah va fi doar a voastră.

— Yadah va muri, spuse Meg. Vom muri cu toţii. Vei muri şi tu!

— Dacă vii alături de noi, vei fi nimic, spuse Echthros-domnul Jenkins, și nimicul nu poate păți nimic.

Mustățile lungi ale lui Sporos fremătară dureros.

— Sunt foarte tânăr. N-ar trebui să mi se ceară să iau decizii importante timp de câteva secole.

— Ești destul de mare ca să-l asculți pe Senex, îi spuse Meg. Ești destul de mare ca să mă asculți pe mine. La urma urmei, pentru tine sunt o galaxie. E timpul să te Adâncești.

Sporos se zbătu în strânsoarea lui Echthros-domnul Jenkins.

— Vino, Sporos, zboară cu Echthroi. Așa vei călători prin univers. Sunt prea multe mitocondrii în creație. Sunt prea multe stele în ceruri. Vino cu noi spre nimic, spre neant.

— Adâncește-te, Sporos, copilul meu! Adâncește-te!

— Sporos!

Vuietul stârnit de Echthroi luptă împotriva ritmului din Yadah.

— Te vom face un prinț printre Echthroi.

Meg simți o rafală de vânt și strălucirea familiară a unei flăcări: Proginoskes. Heruvimul își trimise kythingul peste vidul creat de Echthros-domnul Jenkins, ca o frânghie peste prăpastia dintre două stânci.

— Sporos, toate farandolele sunt regale. În Yadah, toți cântăreții sunt prinți.

— Prostii. Doar cu numele.

— Numele contează.

— Doar pentru materie.

Kythingul lui Proginoskes fu atât de blând, încât potoli furtuna stârnită de Echthroi.

— Sunteți creați pentru a deveni materie, Sporos. Faceți parte dintr-un plan măreț, o parte indispensabilă. E nevoie de voi, Sporos. Și voi vă puteți bucura de libertatea creației, în felul vostru unic.

— Nu-l asculta pe heruvimul ăsta respingător. E doar o emanare deformată de energie. Noi îți vom dărui ne-Numirea și vei avea putere.

Calvin interveni din nou.

— Sporos, tu ești partenerul meu. Orice ce alegem să facem, trebuie să o facem împreună. Dacă te alături farandolelor rebele, voi intra în horă alături de tine.

Sporus fremătă:

— Ca să ne ajuți să ucidem fara?

— Nu. Ca să fiu cu tine.

Meg strigă:

— Progo, hai să mergem și noi! Îl putem ajuta pe Calvin.

Impulsionată de bucuria găsirii unei soluții, nu-l simți pe heruvim trăgând-o înapoi și se aruncă în

sarabanda nebunească, pierzându-și imediat controlul. Calvin se învârtea lângă Sporos, neputând să-l tragă din cercul care se strângea din ce în ce mai mult în jurul farei în agonie.

Meg fu înrobită complet de farandolele ce se roteau fremătând. Viteza orbitală o trase până în inima cercului și o lipi de trunchiul farei vlăguite.

În centrul horei ucigașe era întuneric. Nu-și putu imagina farandolele rotitoare, nu putu comunica cu Calvin sau cu Sporos. Auzi doar o liniște dincolo de liniște, pentru că nimicul din inima acestui vârtej făcea imposibilă existența sunetului.

Se simți captivă în acest vid și lipsită de orice putere. Fu lipită de trunchiul de fara, dar copacul era acum prea slab ca s-o susțină. În schimb, ea fu cea care-l sprijini pe Cel Adâncit, aflat în agonie, hrănindu-l cu propriul sânge. Simțea cum sângele i se scurge din trup. Trunchiul copacului se întări. Acum Meg era pe moarte.

Apoi se simți înconjurată de niște brațe care o susțineau și-i insuflau din nou viață. Erau brațele domnului Jenkins, adevăratul domn Jenkins. Forța și dragostea lui o încărcau de energie.

Pe măsură ce revenea la viață, simțea mângâierile ritmice ale lujerilor farei înzdrăvenite. Domnul Jenkins îi ținu pe amândoi fără ca puterea lui să

slăbească. Cercul ucigaş fu rupt. În timp ce Calvin îl ținea pe Sporos în brațe, pe obraz îi alunecă o lacrimă. Meg se apropie de el ca să-l consoleze.

În clipa în care și-a întors kythingul dinspre domnul Jenkins spre Calvin, se formă un nou cerc, dar de data asta nu din farandole, ci din domni Jenkins care se prinseră într-o horă ucigașă în jurul adevăratului domn Jenkins.

Meg se întoarse spre el, dar era prea târziu. Domnul Jenkins era deja înconjurat.

Meg strigă:

— Adâncește-te, Sporos, e singura speranță!

Farandolele împrăștiate zburdau încolo și-ncoace, fără nicio țintă. Proginoskes întinse aripă după aripă încercând să le adune laolaltă. Se auzi un freamăt înspăimântat.

— Uitați-vă la Echthroi! le porunci Proginoskes. Îl ucid pe domnul Jenkins, la fel cum v-au convins pe voi să vă ucideți propria fara. Asta se întâmplă.

— Domnul Jenkins! strigă Meg. Trebuie să-l salvăm pe domnul Jenkins. Ah, Sporos, Adâncește-te, e a doua încercare, trebuie să te Adâncești.

— Pentru domnul Jenkins?

— Pentru tine, pentru noi toți.

— Dar atunci de ce-a ales domnul Jenkins... N-a știut ce i se va întâmpla?

— Bineînțeles că a știut. A făcut-o ca să ne salveze.

— Să ne salveze pe toți, adăugă Calvin. E în ghearele Echthroi, Sporos. Îl vor ucide. Ce-ai de gând să faci?

Sporos se întoarse spre Senex, fara din care se născuse. Își îndreptă lujerii mici și verzi spre toate farandolele.

— E vremea să ne Adâncim, spuse el.

Auziră un ecou slab al muzicii care le bucurase urechile atunci când Blajeny îi dusese să asiste la nașterea unei stele. Farele cântau din ce în ce mai tare, pe măsură ce prindeau puteri. Sporos se alătură cântecului. În jurul lor, farandolele se Adânceau îmbogățind cântecul cu freamătul lor.

Epuizarea și bucuria lui Meg fură atât de mari, încât uită de domnul Jenkins. Presupuse orbește că acum, din moment ce Sporos și celelalte farandole se Adânceau, a doua încercare fusese încheiată cu succes și totul avea să fie bine. Echthroi erau învinși. Charles Wallace avea să se însănătoșească, iar ea se putea relaxa.

Apoi îl simți pe Proginoskes punându-i la îndoială nechibzuința.

— Meg! Ai uitat! Sunt trei încercări!

Bucuria i se risipi. Hora falşilor domni Jenkins se învârtea sălbatic în jurul directorului, din ce în ce mai aproape.

Kythingul lui Proginoskes fu atât de puternic, încât simţi din nou conştientizarea dureroasă a situaţiei.

— Nu-i putem lăsa pe Echthroi să-l ucidă pe domnul Jenkins. Asta-i a treia încercare, să-l salvăm pe domnul Jenkins. Senex, Sporos, ajutaţi-ne cu toţii!

Meg auzi un ţipăt strident, un urlet care se transformă într-un râs cutremurător de triumf. Venea dinspre domnul Jenkins. Un domn Jenkins. Directorul nu mai era înconjurat de o spirală de Echthroi. Cercul se strânsese şi începuseră să-şi atace prada.

Kythingul lui Proginoskes se auzi tăios ca un cuţit.

— A fost prins de către Echthroi. Trebuie să-l eliberăm.

12 | Vântul bate la ușă

Echthros-domnul Jenkins își întinse mâinile spre ei. Meg fu asaltată de duhoarea bine cunoscută. Un kything încărcat de ură veni spre ea cu vocea domnului Jenkins suprapusă peste scrâșnitul produs de frecarea metalului pe metal.

— Prostii. Bineînțeles că nu m-am lăsat prins de Echthroi. Sunt domnul Jenkins și i-am acceptat pe Echthroi pentru că au dreptate. Nu Echthroi sunt goi, eu eram gol. M-au umplut de voluptatea abisului. Haideți, lăsați-mă să vă neantizez, veniți către mine, veniți...

Lujerele lungi ale lui Sporos fremătară. Dinspre ele veni o vagă sclipire, dar acum făcea kything, frunzișul lui verde se unduia ritmic, noile sale ace și frunze străluceau în ritmul Senexului, al farelor cântătoare, al lui Yadah.

— Pământeni, iertați-mă. Voi cânta pentru voi. Echthroi nu pot îndura cântecul.

Kythingul domnului Jenkins îi sfredeli ca un burghiu:

— Viața pe care o știm e fără sens, Margaret. Civilizația a eșuat. Părinții tăi știu asta. Se dau bătuți.

— Nu, nu! protestă Calvin. Nu-i adevărat, nu s-ar da niciodată bătuți.

— Cântați, spuse Sporos către Farandolele Adâncite, cântați împreună cu noi! Galaxia noastră e în pericol, trebuie s-o salvăm!

Domnul Jenkins îl întrerupse.

— Neantizarea e singura speranță. Să-i grăbim venirea.

Meg strigă prin zgomotul infernal de burghiu.

— Nu, domnule Jenkins! Încetează!

Calvin i se alătură.

— Domnule Jenkins, întoarce-te, ieși din Echthroi!

— Dar m-am întors. Sunt aici. Sunt în sfârșit eu însumi. Nimic. X-domnul Jenkins. Neantizarea e binele suprem.

Meg simți din nou o cumplită strângere de inimă. Fiecare mușchi din trupul său protestă. Apoi, fu străfulgerată de o imagine strălucitoare a lui Calvin trăgându-l pe domnul Jenkins. Continuă să vadă imagini puternice cu Calvin luptându-se cu un domn Jenkins devenit dintr-odată sălbatic

și puternic. Brațele subțiri și moi ale lui Jenkins îl izbeau pe Calvin cu lovituri ca de oțel. Zveltețea lui Calvin îl ajută să se ferească de multe lovituri. Încercă cu disperare să-l prindă pe domnul Jenkins de încheieturi...

Reuși...

Încheieturile se transformară în gheare, apoi în nimic. Calvin rămase cu mâinile goale. Meg auzi râsul batjocoritor al Echthros, iar domnul Jenkins îl izbi pe Calvin cu o lovitură puternică.

Meg văzu un întuneric sângeriu și pe Calvin clătinându-se, tras înapoi și absorbit în vârtejul creat de Echthros-domnul Jenkins.

Apoi, imaginile cu Calvin clătinându-se din cauza loviturii, încercând să se ridice, să se așeze bine pe picioare dispărură. Nu mai văzu nimic, dar Calvin era acolo, era cu ea, făcea parte din ea. Depășise lumea imaginilor senzoriale și ajunse într-un loc mai presus de imagini. Acum comunica cu *Calvin,* nu era vorba de păr roșu sau pistrui, ochi albaștri sau zâmbet strălucitor. Nu-i auzea vocea gravă... întreruptă uneori de un ușor falset, nimic din toate astea, era doar...

Calvin.

Era împreună cu Calvin, comunica cu el cu fiecare atom al ființei, dăruindu-i toată tăria, curajul și speranța pe care i le oferise el.

Apoi simți că Proginoskes încerca să-i atragă atenția și, fără tragere de inimă, își îndreptă kythingul către el.

— Meg, îl pot ajuta pe Calvin, dar nu-l pot ajuta pe domnul Jenkins. S-ar putea să poți tu. Du-te spre el. Poate reușești să ajungi la el.

Se retrase. Dacă se va duce spre Echthros-domnul Jenkins, oare nu va simți din nou aceeași durere? De data asta nu mai era înconjurată de micuțe farandole care s-o salveze. Nu putea s-o facă, nu putea să se îndrepte cu bună știință către durere...

Dar domnul Jenkins intrase în hora ucigașă de dragul ei. Domnul Jenkins era acum în mâinile Echthroi datorită dragostei lui pentru ea.

Oftă în semn de acceptare față de ce avea de făcut. Apoi își îndreptă kythingul spre domnul Jenkins, pierdut undeva în oribilul Echthros care se dădea drept el.

— Domnule Jenkins!

Își trimise kythingul spre el cu toată forța de care era capabilă. Acum nu mai vedea părul rar și cenușiu, de aceeași culoare cu al ei, sau ochii îmbătrâniți, în spatele lentilelor ochelarilor demodați, sau umeri aduși și presărați de mătreață. Vedea ceva mai profund, mai adevărat, dincolo și mai presus de simțuri, vedea omul real. Era alături de domnul

Jenkins așa cum fusese alături de Calvin, Calvin care era atât de important pentru ea, încât nici în șoaptă nu îndrăznea să recunoască cât era de important...

Și domnul Jenkins era real, iar ea era alături de el, comunicând prin kything cu toată ființa ei...

De undeva din adâncul Echthroi, domnul Jenkins încerca să spună ceva, repetând întruna. În cele din urmă Meg reuși să-l audă – repeta o expresie pe care o folosise și mai devreme:

— Natura urăște vidul.

Fu singura frază pe care reuși s-o spună.

Meg se agăță de ea. Dacă Echthroi sunt nimic și domnul Jenkins face parte din acel nimic, iar Calvin e pe cale să fie eXterminat...

— Umple-l! Umple-l! veni kythingul disperat al lui Calvin.

Odată cu el apăru o imagine foarte vie cu Charles Wallace, albastru la față și gâfâind; părinții săi erau alături de el; dr. Louise supraveghea funcționarea rezervorului de oxigen; Fortinbras era întins de-a lungul pragului, ca și cum ar fi încercat să împiedice moartea să intre în cameră.

— Umple-l!

Frica îi îngheță sângele în vene.

— Progo! Progo, ce trebuie fac?

Auzi doar un ecou al îndemnului ce venea dinspre Calvin.

— Umple vidul! Umple-l!

Se lupta cu disperare, nu pentru viața lui, ci pentru Meg, pentru Charles Wallace, pentru farele cântătoare, pentru întreaga lume...

Comunică cu disperare.

— Progo, am trecut de prima încercare, l-am Numit pe domnul Jenkins. Și pe cea de-a doua, Sporos s-a Adâncit. Și acum ne lăsăm înfrânți de a treia încercare? Calvin nu mai poate rezista mult timp. Trebuie să intru în Echthroi? Asta trebuie să fac? Tu ce vei face dacă nu reușesc?

Știa. Știa ce-ar face Proginoskes.

Puterile lui Calvin slăbeau rapid, nu mai putea să contracareze loviturile ca de baros ale falsului domn Jenkins...

Se aruncă înspre domnul Jenkins, încercând să-l apuce de brațele nemiloase, încercând să-l îndepărteze de Calvin prin forța kythingului său.

Durerea.

A venit din nou, așa cum se așteptase.

Agonia. Suferința intensă care-i făcea ochii să pulseze...

Charles Wallace trăia aceeași suferință, iar părinții lui priveau neajutorați cum micul său trup se

zbătea în spasme de durere. Se luptau cu toții să-l susțină, familia Murry, cele două Louise, să-l țină în brațe în timpul convulsiilor, să ofere sprijin firavului trup...

Fortinbras stătea în ușă, mârâind din ce în ce mai tare...

Echthroi erau...

Kythingul lui Meg era slab, aproape anihilat de durere.

— Calvin, domnule Jenkins, nu luptați cu Echthroi, ajutați-mă să-i umplu...

Frig.

Frig mai presus de zăpadă și gheață și mercur în scădere.

Frig mai presus de zero absolut al spațiului cosmic.

Frig care-o pulveriza spre nimic.

Frig și durere.

Se luptă.

Nu mă eXterminați, Echthroi. Te umplu.

Frig.

Întuneric.

Goliciune.

Nimic.

Neant.

Zero.

Echth

X

Apoi

Proginoskes.

Un strigăt puternic. O furtună de vânt. Un fulger de foc care a strălucit peste gheață, spulberând și arzând frigul și durerea.

Proginoskes neantizat.

Aripi. Toate aripile. Întinse la maximum. Ochi. Toți ochii clipind, pierzându-și treptat strălucirea...

O, nu...

Stingându-se...

Nu...

Flăcări. Fum. Pene zburând. Proginoskes azvârlind marele său sine heruvimic în vidul creat de Echthroi, care-i eXterminau pe domnul Jenkins, pe Calvin, pe Meg...

și pe Charles Wallace.

Aripi și flăcări și vânt, un urlet cumplit al tuturor uraganelor din întreaga lume încleștate într-o bătălie...

— Progo!

Plânsul ei străbătu Yadah, apoi știu ce are de făcut. Trebuia să facă așa cum făcuse domnul Jenkins

când spărsese cercul nebunesc al farandolelor și o luase în brațe. Trebuie să-i îmbrățișeze pe Echthroi, îmbrățișându-i pe domnul Jenkins, pe Calvin și pe Charles Wallace...

Îmbrățișează-i, Meg. Îmbrățișează-i pe toți. Înconjoară-i cu brațele tale pe cei care răspândesc nimicul, care sfâșie întreaga creație lăsând în urmă fâșii de neant.

Mărimea nu-i importantă. Poți să-i îmbrățișezi pe toți, pe Charles, pe Calvin, pe domnul Jenkins, poți îmbrățișa chiar și sfera arzătoare a stelei nou-născute...

Strigă:

— Te îmbrățișez! Te iubesc, te numesc. Te Numesc, Echthroi. Nu mai ești nimic. Ești.

O mică pană albă, care nu era o pană obișnuită, plutea prin frig.

Te numesc, Echthroi. Te numesc Meg.
Te numesc Calvin.
Te numesc domnul Jenkins.
Te numesc Proginoskes.
Te umplu cu Numele tău.
Fii!
Fii fluture și monstru,
fii galaxie și lăcustă,

stea și vrabie,
tu contezi,
tu ești,
fii!
Fii omidă și cometă,
Fii porc spinos și planetă,
plajă și sistem solar,
cântă cu noi, dansează cu noi,
bucură-te cu noi,
întru gloria creației,
pescăruș de mare și serafim,
râmă și gazdă angelică,
crizantemă și heruvim
(O, heruvim)
Fii!
Cântă pentru slava
celor vii și celor plini de dragoste
pentru flăcările creației
cântă cu noi
dansează cu noi
fii cu noi

Fii!
Nu erau doar cuvintele ei.
Erau cuvintele lui Senex,
ale lui Sporos cel Adâncit,
ale farelor cântătoare,

era râsul tinerelor farandole,
erau cuvintele mitocondriei Yadah,
ale tuturor mitocondriilor,
ale gazdelor umane,
ale pământului,
soarelui,
dansul stelei nou-născute,
cuvintele galaxiilor,
heruvimilor și serafimilor,
vântului și focului,
cuvintele Gloriei.

Echthroi! Ești Numit! Te înconjor cu brațele mele. Nu mai ești nimic. Ești. Ești împlinit. Tu ești eu.

Tu ești

Meg.

— Meg!

Brațele sale erau în jurul lui Charles Wallace.

— Unde...

(Nu contează unde.)

Aici.

Aici, în camera familiară a lui Charles Wallace. Meg. Calvin. Domnul Jenkins. Un singur domn Jenkins. Adevăratul domn Jenkins.

Familia Murry. Dr. Louise, cu stetoscopul la gât, răvășită, epuizată, fericită...

Gemenii, Dennys, cu o pată mare de noroi pe față, ambii băieți încă murdari și obosiți după munca lor în grădină.

Și Charles Wallace. Charles Wallace stând pe pat în capul oaselor, respirând ușor și normal. Fortinbras nu mai păzea ușa, care acum era deschisă, parcă așteptând oaspeți. Rezervorul de oxigen, care nu mai era necesar, fusese lăsat într-un colț.

— Charles! Ah, Charles Wallace!

Meg îl îmbrățișă, înăbușindu-și un hohot neașteptat de plâns.

— Te simți bine? Chiar te-ai făcut bine?

— Se simte mult mai bine, spuse dr. Louise. Știm foarte puțin despre mitocondrită, dar...

Glasul delicat, de păsărică, îi pieri treptat și privi întrebătoare spre Meg.

La fel și tatăl ei.

— Orice s-a întâmplat... oriunde ai fost... Charles Wallace a vorbit în delirul lui despre mitocondrii și farandole și parcă despre Echthroi sau ceva de genul ăsta...

— Și despre tine, adăugă mama ei.

— Am fost într-una dintre mitocondriile lui Charles Wallace, explică Meg.

Domnul Murry își împinse ochelarii pe nas, cu un gest identic cu cel al fiicei sale.

— Așa a spus și el.

Se uită spre fiul lui mai mic.

— Nu am nicio îndoială.

Doamna Murry spuse:

— Tocmai când credeam... când credeam că totul s-a terminat... Charles Wallace a spus dintr-o suflare „Echthroi au dispărut!" și, brusc, a început să respire mai ușor.

— Tot ce sper eu, zise Dennys, e că Charles Wallace n-o să se apuce să vorbească și la școală cum a vorbit în timp ce delira.

— Nu înțeleg nimic din toate astea, spuse Sandy. Nu-mi plac lucrurile pe care nu le înțeleg.

— Dacă mama și tata n-ar fi fost atât de îngrijorați pentru Charles Wallace, se uită Dennys spre Meg, s-ar fi supărat rău pe tine că n-ai venit direct acasă de la școală.

— Până la urmă unde ai fost? întrebă Sandy.

— Chiar te aștepți să înghițim povestea asta, că ai fost în *interiorul* lui Charles Wallace?

— Fii și tu măcar o dată *realistă*.

— La urma urmei, și noi ne-am făcut griji.

— Și încă cum!

Se uitară la Meg, apoi se întoarseră și îl priviră pe domnul Jenkins.

Acesta spuse:

— Meg are dreptate. Am fost și eu împreună cu ea.

Răspunsul gemenilor fu o tăcere încărcată de uimire.

În cele din urmă, Dennys ridică din umeri și spuse:

— Poate într-o zi o să ne spună totuși cineva ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Dar dacă Charles e în regulă...

— Pentru noi e de ajuns. Totul e bine când se termină cu bine.

— Chiar dacă toți țin secrete față de noi, ca de obicei.

Se întoarseră spre dr. Louise:

— Charles chiar e în regulă?

— Charles chiar s-a făcut bine?

Dr. Louise le răspunse:

— După părerea mea, într-o zi, două își va reveni complet.

Meg îl întrebă pe domnul Jenkins.

— Și la școală? Problemele de acolo vor rămâne la fel?

Domnul Jenkins răspunse foarte tăios.

— Nu cred.

— Ce veți face, domnule Jenkins? Puteți schimba lucrurile?

— Nu știu. Nu pot garanta siguranța lui Charles Wallace. Va trebui să învețe singur să se adapteze.

Dar mă tem mai puțin de situația asta decât înainte. După... hmm... experiențele noastre recente, o să-mi fie mai ușor să intru în fiecare dimineață în clădirea aia roșie și veche a școlii. Acum modernizarea unei școli elementare îmi pare o schimbare plăcută și o misiune destul de realizabilă.

Gemenii rămaseră din nou uimiți. Sandy întrebă dezamăgit:

— Și... nu-i e nimănui foame?

— Am fost atât de îngrijorați din cauza lui Charles, că n-am mai mâncat de...

— Mi-e poftă de curcan, spuse Charles Wallace.

Doamna Murry se uită spre el și o parte din tensiunea de pe chipul ei se topi.

— Mă tem că n-am cum să gătesc curcan, dar pot să dezgheț niște fripturi din congelator.

— Pot să cobor când e gata cina?

Dr. Louise se uită la el cu privirea ei bănuitoare.

— Nu văd de ce nu. Meg, tu și Calvin rămâneți cu el până atunci. Restul vom merge în bucătărie ca să ajutăm. Veniți, domnule Jenkins, mă puteți ajuta să pun masa.

Când cei trei rămaseră singuri, Charles Wallace îi spuse lui Calvin:

— N-ai scos niciun cuvânt.

— N-a fost nevoie.

Calvin stătea la picioarele patului lui Charles Wallace. Arăta la fel de obosit ca dr. Louise, şi la fel de fericit. Îşi puse uşor mâna peste cea a lui Meg.

— Ne va face bine să mâncăm împreună şi să sărbătorim.

Meg strigă:

— Cum putem sărbători fără Progo?

— Nu l-am uitat pe Progo, Meg.

— Dar unde este?

— Meg, s-a eXterminat singur.

— Dar unde este?

(Unde nu contează.)

Mâna lui Calvin strânse şi mai mult mâna lui Meg.

— Cum ar spune Progo, a fost Numit. Aşa că e în regulă. Progo n-a nimerit în mâinile Echthroi, Meg. S-a eXterminat din propria lui voinţă.

— Dar, Calvin...

— Proginoskes e un heruvim, Meg. A fost alegerea lui.

Ochii lui Meg străluciră.

— Aş vrea ca oamenii să nu aibă sentimente. Eu am sentimente. Mă dor.

Charles Wallace o îmbrăţişă.

— Nu mi-am imaginat dragonii, nu-i aşa?

După cum se aştepta, Meg îi zâmbi înlăcrimată.

*

Imediat după cină, dr. Louise îi ordonă lui Charles Wallace să se întoarcă în pat. Meg întinse brațele să-l îmbrățișeze de noapte bună. Știa că se simte înjumătățită fără Proginoskes și îi șopti în timp ce-i sărută obrazul:

— Ce-ar fi să te duci cu Calvin până la pășunile din nord și la stânci, să aruncați un ochi pe acolo?

Ea clătină din cap, apoi îl privi pe Calvin. Ieșiră tiptil din cămară, fără niciun cuvânt, și își puseră jachetele de schi. Când se îndepărtară de casă, el îi spuse:

— E ciudat să vorbim în loc să facem kything, nu-i așa? Cred c-ar trebui să ne obișnuim.

Pășea aproape de el, pe pământul proaspăt săpat al grădinii.

— Sunt lucruri despre care n-o să putem vorbi în fața oamenilor, va trebui să facem kything.

Calvin îi prinse mâna înmănușată.

— Cred că ar fi mai bine să nu vorbim prea mult despre ele.

Meg întrebă:

— Dar Blajeny... unde-i Blajeny?

Calvin îi strânse mâna.

— Nu ştiu, Meg. Probabil a fost trimis pe undeva să predea.

Se opriră lângă zidul de bolovani.

— E o noapte rece, Meg. Nu cred că Louise o să iasă afară.

Se urcă pe zid şi privi spre cele două stânci glaciale. Conturul întunecat al pietrelor mari se ivea pe bolta cerului. Iarba din jurul lor era încărcată de brumă. Şi nimic altceva.

Meg spuse:

— Să mergem până la bolovanul de pe care ne uităm la stele.

Piatra zăbovea rece sub strălucirea stelelor. Nu era nimic acolo. Pe obrazul lui Meg se rostogoli o lacrimă, pe care o şterse cu mânuşa.

Calvin îşi puse braţul în jurul ei.

— Ştiu, Meg. Şi eu vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Progo. Tot ce ştiu este că, într-un fel sau altul, e în regulă.

— Cred că *simt* că-i în regulă. Dar i-ar plăcea şi minţii mele să ştie.

Tremură.

— Mai bine intrăm. Le-am promis părinţilor tăi că nu stăm mult pe-afară.

Nu-şi dorea deloc să plece, dar îl urmă pe Calvin. Când ajunseră la zidul de piatră se opriră.

— Stai puțin...

— Louise nu este... începu Calvin, dar o umbră întunecată ieși dintre bolovani, se descolăci încet și grațios și făcu o plecăciune în semn de salut.

— Ah, Louise, spuse Meg. Louise...

Dar Louise se retrase din nou spre zid și dispăru printre pietre. Cu toate acestea, Meg era mulțumită și liniștită. Reveniră în tăcere acasă. Își puseră hainele pe cuierul din cămară. Ușa laboratorului era închisă. La fel și ușa bucătăriei.

Apoi ușa bucătăriei se deschise brusc, trântindu-se de perete.

Sandy și Dennys își făceau temele pentru acasă, așezați la masa din bucătărie.

— Hei! spuse Sandy. Nu trebuie să fii așa de violentă.

— Poți să deschizi *normal* ușa, nu trebuie s-o scoți din balamale.

— Nici n-am atins-o, spuse Meg. S-a deschis singură.

Sandy închise cu zgomot manualul de latină.

— Lasă prostiile. În seara asta nu bate aproape deloc vântul, și ce se simte vine din direcția opusă.

Dennys ridică privirea din caietul de matematică.

— Charles Wallace vrea să te duci până la el, Meg. Închide totuși ușa. E frig.

Sandy se ridică și închise ferm ușa.

— Ai fost cam mult plecată. Ai numărat stelele sau ce-ai făcut?

— Nu trebuie să le numărăm, spuse Meg. Trebuie doar să le cunoaștem Numele.

Ochii lui Calvin îi întâlniră pe ai ei și rămaseră așa o clipă îndelungată, fără să vorbească, fără să comunice prin kything. Pur și simplu existau.

Apoi Meg urcă în camera lui Charles Wallace.

Cuprins

1 Dragonii lui Charles Wallace 9
2 O fisură în galaxie 42
3 Omul de noapte 77
4 Proginoskes 107
5 Prima încercare 132
6 Adevăratul domn Jenkins 153
7 Metron Ariston 171
8 Călătorie spre interior 201
9 Farandole și mitocondrii 221
10 Yadah 230
11 Sporos 248
12 Vântul bate la ușă 270

Meg Murry este îngrijorată: fratele ei mai mic îi spune că a văzut dragoni în grădină. Hipersensibil și foarte inteligent, Charles Wallace întotdeauna a fost diferit, numai că Meg știe că el luptă acum cu o boală enigmatică și periculoasă iar dragonii sunt un semn – și un ajutor.

Meg și Calvin, prietenul lor, se înfruntă cu un rău cosmic care nu-l amenință doar pe Charles Wallace, ci întreg universul. Au de călătorit în spațiul intergalactic și în universul microscopic al mitocondriilor, unde nimic nu funcționează ca în lumea obișnuită: nici cuvintele, nici orientarea în spațiu, nici văzul. Ca să-l salveze pe Charles, a cărui inimă bate o dată la un deceniu, e nevoie de o putere imensă, ca cea a vântului, pentru că au de învins neantul cel întunecat și friguros.

Din aceeași serie:
O buclă în timp

9 786067 882698